DENISE ROBINS

Extaz venețian

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

În timp ce se apleca peste balcon în acea după-amiază de primăvară încântătoare, Sarei i se păru că Veneția este un oraș de vis care întruchipa deplin tot farmecul romantic al dragostei din lume.

Se uită în jos la apa verzuie, închisă la culoare și rece, scânteind în soare, ascultându-i pe gondolierii care cântau și-și simți pulsul zvâcnind de emoție la frumusețea vocilor clare ale tinerilor italieni.

Veneția în timpul primăverii! Veneția, cu un soare strălucitor care transformă canalele în panglici de argint scânteietor și turnurile Palatului Dogilor în aur aprins. Veneția, când florile înfloreau abundent și arborii sunt de un verde aprins, iar italienii zvelți și oacheși conferă peisajului o notă aparte. Nimeni nu putea privi această splendoare a peisajului fără să fie emoționat își spuse Sara. Cu siguranță, atmosfera electrizantă o tulbura întristând-o totodată. Nu putea să suporte gândul că în casă o așteptau o mulțime de treburi gospodărești. Haine de reparat pentru Olive Amberley; ciorapi de cârpit; de croit un nou costum de plajă. Nu pentru ea, ci pentru doamna Amberley. În timp ce cosea, sarcina i se părea și mai plicticoasă, deoarece lucrurile frumoase, mătăsoase, urmau să fie purtate de altă femeie.

Desigur, trebuia să-și aducă aminte că n-ar fi văzut niciodată Veneția dacă n-ar fi fost doamna Amberley. Venise cu ea la Veneția ca „ajutor util". Aceasta era denumirea dezgustătoare pe care i-o atribuiseră la agenția care-i găsise serviciul.

Venise cu toată bunăvoința să fie utilă, iar tiranica doamnă Amberley avea grijă ca angajata ei să aibă suficient de lucru.

Când ai abia douăzeci de ani și ești plină de viață, nu este deloc ușor să stai jos, răbdătoare, și să muncești. În Anglia, nu era ușor. La Veneția, era o tortură. Sara voia să fie afară, pe apele scânteietoare, într-o gondolă. Sara voia să umple cu visuri după-amiaza aurie. Și exista un anume bărbat la Veneția în compania căruia ar fi vrut să împartă acele visuri. Dar acesta era secretul ei și nici un suflet din lume nu știa de el. Nici măcar bărbatul însuși.

Nicholas Pelham era prietenul lui Olive Amberley. În multele ocazii când prânzise, luase ceaiul sau cinase cu familia Amberley, avusese prea puține motive să-i vorbească Sarei. Poate era și împrejurarea că doamna Amberley își ținea în umbră „ajutorul util". Dar rămânea faptul că Sara nu schimbase în toată viața ei un cuvânt cu Nicholas Pelham.

Asta nu împiedica inima tânără și romantică a Sarei să bată mai repede de fiecare dată când Nicholas Pelham era în preajma ei. Nici pulsul nu și-l putea stăpâni de a zvâcni cu putere când îi adresa un zâmbet indiferent, o înclinare din cap sau un cuvânt convențional de salut. Nu putea rezista farmecului primăverii și adorației pentru Nicholas Pelham, un bărbat cu ochi cenușii, păr negru și un corp zvelt, atrăgător.

O gondolă se ivi după colț și se apropie. Sara își duse mâna streașină la ochi pentru a se feri de soare și văzu un bărbat așezat pe banchetă. Era îmbrăcat în alb. Instantaneu, obrajii începură să-i ardă. Iată-l pe bărbatul care-i obseda gândurile. Gondola se opri sub balcon, Nicholas Pelham își ridică privirea și-i făcu un semn cu mâna.

– Bună! E gata doamna Amberley?

– Mă duc să văd, răspunse Sara și, fără să mai spună ceva, se întoarse și intră prin ușile-ferestre înalte în salonul mare plin de mobilă italiană și de ornamente venețiene.

Asta era tot ce avea de spus Nicholas Pelham – numai să întrebe dacă doamna Amberley era gata! Era absurd cât de mult o contraria asta pe Sara! Și mai mult, o șoca. La nouăsprezece ani, Sara era o idealistă. Credea în caracterul sacru al căsătoriei. Nu înțelegea de ce Olive, femeie căsătorită, își petrecea cea mai mare parte a timpului liber cu un celibatar atrăgător.

În mijlocul salonului o întâlni pe stăpâna ei. O femeie izbitor de frumoasă, de douăzeci și șapte de ani, cu păr roșcat cârlionțat și o piele extrem de albă, care se potrivea foarte bine cu el. Ochii albaștri strălucitori erau mărginiți de gene înnegrite cu grijă. Gura mică și cărnoasă era puțin prea stacojie. Dar Olive Amberley era perfect îmbrăcată. Sara fusese cu ea la Paris când își cumpărase acel costum de mătase crem și pălărie mare care se asorta perfect cu el. Prețul nu fusese deloc modest. Charles Amberley avea o mulțime de bani și-i plăcea să-i risipească pe tânăra lui soție. Era cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea și nu erau căsătoriți de multă vreme. Făcea orice pentru ea.

Totuși, iat-o pusă la punct, splendid machiată și îmbrăcată pentru Nicholas Pelham. Exclusiv pentru el – Sara știa asta foarte bine.

Olive Amberley se opri să ia o țigară dintr-o tabacheră de aur și-i zâmbi semnificativ „ajutorului ei util".

– Știi ce să spui, Sara, dacă domnul Amberley telefonează, nu?

– Că ați ieșit la cumpărături, zise Sara cu răceală.

– Și că voi fi acasă după ora șase.

– Da, doamnă Amberley, răspunse Sara.

Spunea întotdeauna „da". Asta se aștepta de la ea. Și atâta timp cât făcea exact ce voia Olive Amberley, aceasta se purta încântător cu ea. În singura ocazie când își exprimase un punct de vedere, Olive se

înfuriase pe ea. Fusese ca o tigresă și Sara gustase puțin din veninul care se afla dincolo de amabilitatea pe care i-o arăta. Nu-i plăcea doamna Amberley – nu avea încredere în ea. Dar nu voia să-și piardă postul, un post bun în multe privințe. Era mai mult decât o cameristă, „trăia cu familia" și călătorea, o plăcere la care tânjise toată viața. Văzuse deja puțin din Franța; acum Veneția în timpul primăverii și cu puțin noroc, se vor duce mai târziu în Spania.

Mai exista un motiv important pentru care Sara nu voia să-și piardă postul. Avea o soră acasă, care se bizuia pe banii trimiși de ea. O soră cu o afecțiune cardiacă ce nu-i permitea să lucreze. Trei sferturi din salariul Sarei era destinat sărmanei Mary.

– Și apropo, Sara, adăugă Olive Amberley cu un alt zâmbet: fac cumpărături singură, înțelegi?

– Da, doamnă Amberley, răspunse Sara. Dar chipul ei se înroși din nou și înghiți din greu în timp ce silueta înaltă, atrăgătoare a Olivei ieși pe balconul însorit. Auzi vocea rece, clară a acesteia:

– Bună, Nick!

Apoi pe cea a bărbatului, răspunzându-i:

– Bună, Olive.

Sara rămase nemișcată, cu ochii plecați. Își mușca puțin buza de jos. Nu era bine. Știa că nu e bine. Cei doi nu aveau dreptul să fie „Olive" și „Nick" unul cu altul. Acum trei săptămâni, din câte știa Sara, Olive nici nu cunoștea existența domnului Pelham. Îl cunoscuse prin intermediul unor prieteni comuni, la Veneția, când sosiseră în urmă cu două săptămâni. De atunci, Nicholas Pelham se văzuse foarte des cu familia Amberley. Și acum, când Charles Amberley era plecat într-o călătorie de afaceri, Nicholas era un vizitator frecvent al casei.

Cumpărături, într-adevăr! Sara știa prea bine că doamna Amberley se ducea cu Nicholas la un ceai dansant la cel mai vesel hotel, Lido. O auzise când îi telefonase în dimineața aceea că vine s-o ia. Și ea, Sara, trebuia să rămână acolo, închisă în casă toată după-amiaza aceea

însorită ca s-o protejeze pe Olive în cazul când soțul ei telefona. Charles Amberley era gelos pe frumoasa lui soție, cu părul ei roșcat, care era cu mult mai tânără decât el.

Sarei, care vedea și auzea mai mult decât oricine altcineva, îi era cât se poate de evident că Olive se căsătorise cu Charles Amberley numai pentru banii acestuia. O plictisea. Sara își aminti de o seară la Paris, când Olive o sunase și-i ceruse să se ducă și să-i spună domnului Amberley că avea o durere îngrozitoare de cap și că voia să fie lăsată singură și să doarmă. Olive, care citea un roman franțuzesc indecent și mânca ciocolată, îi dăduse acest ordin strâmbându-se, și-i ordonase:

– Vezi să-i prezinți durerea mea de cap atât de patetic încât să-l impresionezi pe domnul. Nu pot să-l primesc realmente noaptea asta pe bătrân, mă face să-mi vină să urlu. Nu ai idee cât de dezgustători pot fi bătrânii când sunt îndrăgostiți!

Asta o șocase pe Sara, cu sufletul ei tânăr și idealist. De atunci, știuse exact ce însemna pentru Olive căsătoria ei. De atunci, o disprețuise, mai ales când văzuse cum procedează cu domnul Amberley când voia ceva de la el. Cum se lingușea și-l mângâia, și-l păcălea pe bietul om, făcându-l să creadă că ea era o soție care-l adoră!

Firea decentă și cinstită a Sarei o făcea să-l disprețuiască pe Nicholas Pelham pentru că se lăsa atras într-o legătură cu o femeie căsătorită ca Olive. Nu înțelegea de ce o făcea. Părea prea simpatic și plăcut ca să facă așa ceva. Dar era tânăr și vesel, dornic de aventură. Poate că Olive Amberley era un capriciu trecător. Oricum, Sara era sigură că nu era nimic serios în treaba asta. Era ridicol din partea ei faptul că problema o preocupa atât de mult. Dar Nicholas o interesa și o fermeca. Nu putea sta fericită deoparte și să-l vadă antrenat în această aventură amoroasă cu Olive Amberley.

Se mișcă tocmai la timp pentru a-și vedea stăpâna urcându-se în gondolă. Nicholas o luase de braț și o ajuta. Se așezară împreună pe pernele roșii; bărbatul frumos cu ochii cenușii și părul negru și femeia cu părul roșcat și pălăria ei mare albă. Formau un cuplu pitoresc. Dar

gelozia sfâșia inima tinerei Sara. De ce trebuia Olive Amberley să acapareze tot ce voia, cu mâinile acelea lacome ale ei, lucruri la care nu avea dreptul? De ce să petreacă această după-amiază minunată de primăvară cu Nicholas Pelham când ea, Sara, ar fi dat orice pe lume să fie în locul ei!

O dorință bruscă o făcu să încerce să atragă privirea lui Nicholas Pelham; să-i rețină atenția numai o clipă. Se aplecă peste balcon și rosti:

– La revedere.

Bărbatul și femeia își ridicară privirile. Olive nu răspunse. Consideră că era chiar o impertinență din partea Sarei. Dar Nicholas Pelham zâmbi și-i făcu semn cu mâna.

– La revedere!

Zâmbetul lui îi merse Sarei drept la inimă. Aceasta îi bătea gata s-o sufoce și urmări gondola până nu se mai văzu. Era ridicol de încântată că-i acordase atenție. Apoi se uită la rochia de pânză pe care o purta. Rochia de vara trecută, ieftină, prost croită, șifonată. Stătuse pe mâini și pe genunchi de la prânz, făcând ordine în sertarele comodelor pentru Olive. Lacrimile o podidiră subit; intră în casă și trase obloanele verzi ca să păstreze răcoare în salon. Cum arăta! Se întreba de ce se mai obosise Nicholas Pelham să-i facă un semn cu mâna și să-i zâmbească. Îi era milă de ea, probabil, angajata plătită. Dar el era prietenul Olivei – admiratorul ei. Cât de odios era totul!

În gondolă, Nicholas Pelham își întinse picioarele lungi și scoase un oftat.

– Dumnezeule! Ce minunat este! Mă gândesc, oare n-ar fi trebuit s-o luăm și pe fetița asta cu noi? Se simte prost să stea singură.

– Este absurd! zise Olive Amberley cu un glas plin de răceală. Nici prin gând nu mi-ar trece s-o luăm pe Sara Grant cu noi.

– De ce nu? Nu este o servitoare.

– Ceva pe aproape.

– Nu fi răutăcioasă, Olive.

– Nu sunt. Sara Grant este un fel de ajutor de companie. Nu am nevoie de o însoțitoare. Olive râse cu subînțeles și-l privi pe tânăr printre gene. A fost ideea lui Charles. Afacerile îi ocupă mult timp și s-a gândit că voiam pe cineva care să-mi țină de urât – presupun că e ideea lui victoriană de damă de companie.

– Domnișoara Grant este o fată frumoasă și nu are nimic dintr-o damă de companie, replică Pelham gânditor.

– Subiectul Sara Grant mă plictisește, se încruntă Olive.

Nicholas Pelham deveni brusc insistent.

– Mă interesează pe mine. Cine este? Unde ai găsit-o?

Buzele roșii ale Olivei se strânseră nervos. Era pe punctul să-și piardă cumpătul, dar se stăpâni.

– De la o agenție din Londra. Cred că provine dintr-o familie decentă, dar părinții ei și-au pierdut banii. Nu mai au nici un cent. Și mai are o soră plăpândă și bolnavă, care nu poate să lucreze și Sara o întreține.

– Ce ghinion pe biata fată, lă vârsta ei și arătând atât de bine.

Olive reținu că de acum încolo cu cât Nicholas o vedea mai puțin pe Sara, cu atât va fi mai bine. Nici nu-i trecuse prin minte că el o remarcase pe fată.

Își strecură un braț sub al lui și expresia i se îmblânzi.

– E atât de minunat aici cu tine, Nick. O, Nick – cât îmi doresc să nu mă fi căsătorit cu Charles. Sunt îngrozitor de nefericită. Nici nu știi prin câte trec.

Pelham nu se mișcă. Era rigid și rece și continua să fumeze lângă ea. Cu ochii mijiți, privea apa scânteietoare și domul Palatului Dogilor din fața lor și se gândea cât de mizerabilă era viața – ce încâlceală lipsită de speranță! De zile întregi simțise impulsul să plece din Veneția și de lângă Olive. Când venise la Veneția, cu câteva săptămâni în urmă, pentru o scurtă vacanță, nu-i trecuse prin minte că se va întâlni cu ea. Era ultima persoană de pe pământ pe care voia s-o revadă. Totuși, constituise obiectul gândurilor sale, și-i acaparase toată viața timp de doi ani.

Când Charles Amberley și soția sa îi fuseseră prezentați, Charley crezuse că era un străin pentru soția sa, cum era și pentru el. Se hotărâseră să-l lase să creadă astfel. Era mai bine pentru amândoi. Dar cândva, Olive fusese logodită cu Nicholas. O adorase. Asta se întâmplase când se aflau la Londra. El era un artist care se lupta cu viața și ea era studentă la o școală de artă pe care o frecventa și el. Îi pozase. Părul ei roșu aprins și corpul minunat fuseseră steaua lui călăuzitoare, idealul vieții lui. Lucrase cu mare ambiție să facă rost de suficienți bani pentru a se căsători cu ea.

Plecase pentru o lună la mama lui, care trăia în Irlanda. La întoarcere, nu o mai găsise pe Olive. Îl cunoscuse pe Charles Amberley, un negustor de artă cu mijloace materiale considerabile. El se îndrăgostise nebunește de ea. Olive avea acest efect asupra bărbaților; și ea, fire mai curând interesată decât romantică, se căsătorise cu el.

Această trădare a dragostei lor, care însemnase pentru Nicholas ceva frumos și romantic, ucisese ceva în el. O alungase din viața lui… Dar nu reușise la fel de ușor să și-o scoată din minte și din inimă. Avea o fire fidelă. Tânărul artist încetă să mai fie romantic și deveni cinic față de femei. Și când tocmai începuse să înfrunte viața cu sânge-rece, soarta îi oferise ironic o șansă.

Moartea unui unchi îi aduse o avere considerabilă și deveni un om bogat, mai bogat decât Charles Amberley. Dacă Olive ar fi așteptat… dar nu, refuză să se mai gândească la ea. Avea să le elimine pe femei din viața lui, va călători și va vedea toate lucrurile minunate pe care vrusese să le vadă și să le picteze când era sărac.

Asta se întâmplase cu un an în urmă.

Nimeni n-a fost mai stânjenit ca Nicholas Pelham când s-a întâlnit cu familia Amberley la Veneția, în primăvara aceasta. Rana îl mai durea încă. Nu-i mai rămăsese decât amărăciunea amintirilor când a revăzut-o pe Olive. Farmecul ei era mort pentru el și vederea ei nu-l mai tulbura deloc. Dar ea voia să deschidă capitolul acela al vieții lor. Îl imploră să rămână la Veneția o vreme și să-i arate că o iertase.

Nicholas Pelham era o fire deschisă. Nu ura pe nimeni și se putea gândi cu bunătate chiar și la femeia care-i trădase dragostea pentru bani. Nu s-a certat cu ea și Olive părea că-i dorea prietenia. Datorită trecutului, îi era loial. Nu-și făcea nici o iluzie în privința Olivei, dar dacă avea nevoie de el, era acolo, gata s-o ajute. Era nefericită. Mariajul ei nu fusese un succes. Amberley era mult mai în vârstă; era arțăgos, dificil. Învățase că banii nu erau totul. Dar învățase lecția asta prea târziu.

Pentru că o iubise cândva atât de mult, lui Nicholas îi părea rău de ea. Dar dragostea murise. Ea știa asta și o enerva teribil. Întâlnindu-l pe Nicholas la Veneția în primăvara aceea, își dădea seama cât de proastă fusese. Se îndrăgostise din nou de el, cu și mai multă pasiune decât la Londra. Îl voia înapoi, îl voia ca amant. Mințea în privința lui Charles; îi spunea lui Nicholas că o neglija; îi vorbea despre îndărătnicia și despre cruzimea lui.

– Nu se sinchisește nici cât negru sub unghie de mine, Nick, îi spuse în după-amiaza aceea lui Pelham. Îi place să risipească bani cu mine și să mă îmbrace ca pe o păpușă – dar asta-i tot. Sunt îngrozitor de singură.

– Îmi pare rău, Olive. Nu știu de ce naiba, ei bine, ce rost are să dezgropăm nălucile trecutului?

– Nu-mi spune că așa cum mi-am așternut, așa dorm. Urăsc acest proverb.

El ridică din umeri.

– Nu-ți voi spune nimic. Trebuie să te îngrijești de viața ta. Totdeauna ai fost independentă și ai ales calea pe care ai considerat că e bine s-o urmezi.

– Îmi doresc să nu fi făcut astfel, zise ea cu glas scăzut.

El se mișcă jenat, aruncă restul de țigară în apă și scoase o nouă țigară.

– Amberley mi se pare că îți este foarte devotat.

– Vrei să spui că e gelos pe mine. Chiar dacă nu mă vrea pentru el, n-o să lase pe nimeni altcineva să mă aibă.

– Dar sunt sigur că te vrea – atunci de ce ar fi gelos?

– Precum câinele grădinarului „Nici ție, nici mie". E plecat tot timpul – viața mea e de o singurătate îngrozitoare.

– Afacerile de care se ocupă necesită să fie plecat multă vreme. Să cumpere picturi de valoare îl duce dintr-un colț al lumii în altul.

– Dar dacă ai fi în locul lui, m-ai lua cu tine, nu?

El îi simți brațul presându-i șoldul.

– Draga mea Olive, când ne-am reîntâlnit, am convenit că vom fi numai prieteni și trebuie să ne limităm la asta.

Ea își mușcă buza până la sânge. Era atât de supărător de rece și de insensibil cu ea în aceste zile. Și-și amintea zilele când stăteau ore întregi îmbrățișați în garsoniera lui din Chelsea și el era înnebunit s-o țină în brațe și s-o mângâie. Îi spunea că părul ei e ca o flacără care-i mistuie inima. Se uita la chipul lui măsliniu, la părul negru și la degetele lui fine de artist care duceau țigara la buze. Încerca o senzație insuportabilă de frustrare.

– Nick, spuse ea, făcând eforturi să se controleze, să nu mai vorbim despre Charlie. Nu se va întoarce până duminică seara. Ascultă, este un carnaval, sâmbătă. Carnavalurile sunt întotdeauna minunate la Veneția. Mă duci la el?

– Crezi că e înțelept? Am venit să te văd în fiecare zi pentru că mi-ai cerut-o, dar eu n-am vrut – nu cred că e onest față de Amberley…

– Ce prostie! izbucni ea. Nu erai atât de rușinos odinioară, Nick.

– Oricum, am idei demodate despre căsătorie.

– Ei bine, Charlie nu se va supăra dacă mă duc la carnaval.

– Ar fi foarte supărat dacă ar afla… despre noi doi.

– Ei bine, deocamdată nu știe. Îi acordă zâmbetul cel mai ademenitor posibil. Nu fi nesuferit, Nick. Vino la carnaval cu mine.

El ridică din umeri.

– În regulă. De fapt, va fi ultima noastră petrecere, Olive. Părăsesc Veneția duminică.

Se ridică puțin și se uită la el cu ochii măriți de uimire.

– Pleci din Veneția? Dar, de ce?

Îi aruncă o privire rapidă, apoi se uită în fața sa.

– Cred că e mai înțelept așa, asta-i tot.

Ea începu să tremure. Chipul i se albise sub machiajul abil.

– Vrei să spui că… din cauza mea…

– Să nu ne amăgim, Olive. Nu te mai iubesc și nici tu nu mă mai iubești.

– Asta nu-i adevărat, spuse ea în șoaptă.

– Atunci, la naiba, ar trebuie să fie, zise el tăios. Figura lui oacheșă era aspră acum, ca și cum ar fi fost cioplită în piatră. L-ai ales pe Amberley – din cauza banilor lui – și m-ai părăsit. Nu e deloc bine să reluăm această relație. S-a terminat cu ea. Sunt gata să-ți ofer prietenia mea, dar se pare că tu urmărești altceva, așa că plec. Nu voi face dragoste cu soția altui bărbat. Să fiu al naibii dacă voi face așa ceva.

Olive rămase tăcută, tremurând. Se gândi:

– Nu-l pot lăsa să plece… nu pot… nu-l voi lăsa!

Își dădu seama că era inutil să mai argumenteze cu privire la trecut sau să încerce să reînvie vechile sentimente. Nick era într-una din acele stări când era încăpățânat. Dar promisese s-o ducă la carnaval în seara următoare. Multe se pot întâmpla într-o noapte cu lună la Veneția, în timpul unui carnaval. Mâine va face o nouă încercare de a-l păstra cu ea la Veneția.

Capitolul 2

Sara stătea și cosea în dormitorul Olivei. După-amiaza se apropia de sfârșit. Maria, una din servitoarele cu ochi negri și fața arămie ridicase jaluzelele, pentru că în vilă era sufocant de cald.

Sara era epuizată. Munca în căldura aceea o vlăguia. Arăta palidă și obosită, dar continua să lucreze, deși avea o dorință bolnăvicioasă să sfâșie mătasea în două, s-o arunce pe parchet și să fugă afară în razele plăcute ale soarelui primăvăratic al după-amiezii.

În dormitorul Olivei era un miros greu de parfum de iasomie. Era parfumul pe care-l folosea cu predilecție Olive. Pe patul italian cu încrustații se afla o rochie de seară din șifon. Olive își prinsese tocul de la pantofi în tivul ei seara trecută și Sara tocmai îl reparase. Pe măsuța de toaletă se aflau patru perechi de ciorapi foarte subțiri de nailon pe care Sara îi remaiase. Și pe când lucra la ei, Sara și-o închipui pe Olive în acea gondolă, cu Nicholas Pelham.

Avea o imaginație vie și gândurile îi alergară neîntrerupt o vreme. Alungă imaginea Olivei din scenă și se plasă în locul ei. Ea, Sara Grant, se lăfăia pe perne alături de Nicholas. Era seară, stelele apăruseră pe cer și luna transformase apa care făcea valurele pe canale, în panglici argintii. Nicholas îi zâmbea cu acei ochi cenușii, ademenitori și ea spunea:

– La asta am tânjit toată viața.

– Și eu te-am așteptat pe tine, micuță Sara. Te ador, răspundea el.

O lua în brațe și o săruta și imaginația ei era atât de vie încât, pentru o clipă, i se păru că simte presiunea arzătoare a buzelor lui pe gura ei. Tremura și, lăsând lucrul să-i scape din mână, se ridică și se duse la oglinda înaltă și se privi atent. Oglinda reflecta o fată tânără, palidă și epuizată. Nu văzu nimic din frumusețea ei, deși chipul semăna cu o camee; un nas mic și o gură armonios arcuită, ochi mari, negri, cu gene dese. În contrast cu ochii, părul ei era frapant de deschis, blond ca paiul și-l purta despărțit la mijloc, în creștetul capului, acoperindu-i urechile mici pentru a se încreți apoi pe ceafă. Avea înfățișarea unei madone și părea cu doi-trei ani mai mare. Corpul îi era zvelt și neajuns la maturitate, ca al unui copil. Mâinile și picioarele erau delicate și gâtul neobișnuit de lung și de grațios. Lui Rosetti i-ar fi plăcut s-o picteze. Dar nu era deloc conștientă de frumusețea ei fragilă și delicată.

I se părea că este lipsită de viață și neinteresantă, fiindu-i rușine de dorința sălbatică a sentimentelor pe care gândul la Nicholas Pelham le trezea în ea.

– Ești o proastă, se adresă ea imaginii din oglindă. Du-te înapoi la lucrul tău și nu mai da frâu liber imaginației.

Se așeză din nou pe un scaun lângă fereastră, cu înflăcărarea potolită, cu capul aplecat asupra lucrului ei. Charles Amberley nu telefonase. Mai mult ca sigur că se afla încă la Roma. Sara era bucuroasă că nu fusese obligată să-l mintă. Nu-i plăcea să ascundă ce făcea Olive.

Maria îi aduse o scrisoare la ora șase. Sara își permise să lase lucrul pentru doamna Amberley și să se ducă în camera ei de la mansarda vilei. Se întinse pe pat, deschise și citi scrisoarea de la Mary, sora ei.

Erau patru pagini de vești nefericite; Mary suferise un nou atac de cord; era mai rău decât de obicei. Și notele de plată ale doctorului se strângeau la nesfârșit. Tatăl ei tot nu găsise de lucru. Fusese concediat

cu trei luni în urmă, când firma la care lucrase ca șef de birou dăduse faliment. Capitalul de care dispunea acum pentru a se întreține era foarte modest. Mama Sarei, la patruzeci de ani, luase de lucru într-o gospodărie. Primea trei lire și jumătate pe săptămână ca menajeră-bucătăreasă la Ealing, unde locuiau.

Când termină de citit scrisoarea surorii ei, Sarei îi curgeau lacrimi grele pe obraji. Era foarte revoltată pe destinul care lovise atât de crud niște oameni nevinovați. Putea să-și imagineze disperarea tatălui ei de a nu putea să-și găsească de lucru, groaza că soția sa trebuia să facă o asemenea muncă la vârsta ei. Și Sara își mai imagina curajul minunat al acelei mame cutezătoare care era în stare să facă orice pentru a-și ajuta familia. Sara trebuia să facă ceva ca să nu se prăbușească toată familia.

„Banii pe care-i trimiți sunt un ajutor imens pentru noi, draga mea, îi scria Mary din patul de boală. Și e minunat să te gândești că te afli într-o casă plăcută și că îți petreci timpul în străinătate. Asta ia multe griji de pe capul mamei și tatei, dar nu știu ce vom face cu notele de plată ale doctorului și a mai trebuit să stea și o infirmieră cu mine, deoarece atacul a fost foarte rău. O, Sara, draga mea, nu pot să mă gândesc la ce mi se va întâmpla dacă tata nu găsește de lucru sau nu ne vor veni niște bani din ceruri“.

Sara citi scrisoarea până la sfârșit, apoi își întoarse fața spre pernă și plânse. Cât ar fi dorit în acel moment să fie în stare să completeze familiei un cec de cincizeci de lire sterline sau chiar de o sută de lire. Simțea o durere atât de mare încât i se frângea inima. Își putea închipui economia la sânge care se făcea în acea familie, îngrijorarea care domnea în acea casă micuță din Londra.

Simțea nevoia să fi fost acolo și să-i ajute, decât aici la Veneția, unde era belșug, indiferent câtă muncă trebuia să facă.

Avea remușcări pentru că se afla acolo, dar ar fi fost mult mai îngrozitor să fie Mary, de numai șaptesprezece ani și cu o boală acută de inimă. Ce mai avea viața să-i ofere lui Mary?

Noi remușcări se abătură asupra Sarei când își aminti că, în urmă cu o săptămână, cheltuise zece șilingi pentru o pălărie de soare foarte necesară. Ar fi putut să cumpere una mai ieftină, însă dorise să arate drăguță pentru Nicholas Pelham. Ar fi trebuit să trimită cei zece șilingi acasă.

Se decise în acel moment să-i ceară un avans din salariu doamnei Amberley. Trebuia să facă rost de cincizeci de lire ca să le trimită acasă. Șase luni de salariu în avans – destul de ridicol, desigur. Doamna Amberley probabil că va râde sau o va da afară pentru îndrăzneala ei. Dar trebuia să încerce și să ceară – nu putea să suporte când se gândea ce se întâmpla cu toți cei de acasă. Își va înțepa toate degetele până la sânge și va lucra cu ele până vor rămâne numai oasele pentru a compensa banii. Și doamna Amberley era bogată. Soțul ei nici nu se sinchisea să-i dea un cec de cincizeci de lire sterline pentru a se duce pe apa sâmbetei la cazinou.

Când Olive se întoarse acasă, o găsi pe Sara roșie și nervoasă, așteptând-o. Olive era prea preocupată de propriile ei probleme pentru a remarca rugămintea mută din ochii mari și negri ai cameristei. Se duse în dormitor, îi aruncă pălăria Sarei și spuse:

– Ei, a sunat cineva?

– Nimeni, doamnă Amberley.

– Bun. Dă-mi rochia de seară. O să stau în pat o jumătate de oră. Și, Sara, pregătește-mi un cocteil. Sunt plictisită.

Sara se uită la patroana ei. Plictisită. Ea care avea atât de multe. Se întrebă cum ar suporta Olive situația dacă ar fi fost în locul ei. Plictisită – poate din cauză că domnul Pelham nu venise și el să bea un cocteil cu ea.

Consideră că era potrivit să pregătească doamnei Amberley cocteilul și să se liniștească înainte de a aborda subiectul avansului. Trecu o bună jumătate de oră înainte de a se ivi prilejul să-i poată spune ceva. Cuvertura de brocart trebuia luată de pe pat, pernele așezate în spatele capului roșcat și frumos. Pantofii Olivei trebuia scoși

și aduși papucii. O batistă trebuia muiată în apă de colonie și pusă pe fruntea ei. Cocteilul trebuia bine amestecat, să-i pună gheață și să-l aducă la pat. O duzină de alte ordine fură date și îndeplinite. Apoi, în cele din urmă, îmbrăcată cu un capot de satin negru care-i punea în evidență pielea albă, Olive închise ochii și se declară satisfăcută.

Cu inima bătându-i puternic, Sara se apropie de pat și se uită la ea.

– Doamnă Amberley…

– Nu, nu mai vreau nimic.

– Vă supărați dacă vă întreb ceva?

– O, nu mă plictisi cu detalii, Sara. Vreau să adorm.

Sara îndrăzni să fie perseverentă.

– Dacă aș putea să vă întreb ceva… Sunt atât de îngrijorată…

Vocea tânără care bâiguia o făcu pe Olive să deschidă ochii.

Sara își spuse povestea.

– Vedeți, încheie ea, cu fața ei palidă, roșie de îndrăzneală, nu există nici un suflet pe pământ care să-i ajute în afară de mine. Dacă ați fi atât de bună să-mi avansați banii…

– Draga mea Sara, o întrerupse Olive cu o voce ca de gheață. Îmi pare foarte rău de necazurile tale, dar ai ghinion pentru că, din principiu, nu avansez bani angajaților mei.

Sara rămase nemișcată. Tot sângele i se scursese din obraji, lăsându-i mai palizi decât înainte. Se simțea umilită, dar mai mult decât atât, era furioasă. Olive Amberley, care nu ezita să arunce în vânt o sută de lire la masa de joc sau cincizeci pe un capot unicat nu voia să avanseze câteva lire cuiva care lucra pentru ea, care avea o nevoie disperată de acești bani!

Ochii albaștri tăioși ai Olivei rămaseră fixați o clipă pe figura Sarei. Își amintise că Nicholas îi spusese că fata e frumoasă. Era în mod vizibil frumoasă, cu acea combinație minunată de păr blond platinat și ochii negri. Fir-ar să fie de fată – îi atrăsese atenția lui Nicholas.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat, doamnă, zise Sara cu o voce gâtuită și într-o tăcere plină de amărăciune ieși din cameră. Nu-i va mai cere nici măcar un peni vreodată Olivei Amberley. Se duse la ea în cameră și-i scrise lui Mary.

„Îmi pare nespus de rău, draga mea. Mi-am dorit din tot sufletul să vă pot ajuta, martor mi-e Dumnezeu, dar n-am nici măcar un peni și vă trimit ceea ce pot".

O scrisoare peste care plânse. Părea atât de nedrept ca acei oameni onești și harnici de acasă să facă orice pentru un șiling în timp ce femei ca Olive… dar Sara nici măcar nu mai suporta să se gândească la Olive Amberley. Dacă n-ar fi însemnat o povară atât de mare în plus pentru părinții ei, și-ar fi dat imediat demisia.

Se întrebă ce ar fi gândit Nicholas Pelham despre doamna Amberley dacă ar fi auzit-o ce-i spusese? El n-ar considera, fără îndoială, că este împotriva principiilor sale să avanseze bani unui angajat ai cărui părinți erau într-o nevoie disperată.

Doamna Amberley participa în seara aceea la un dineu cu prieteni ai soțului ei, care se aflau la Lido.

Nu vorbi cu Sara înainte de a pleca și Sara se simțea foarte necăjită și nemulțumită pentru a vorbi cu ea.

După ce gondola cu doamna Amberley plecă, Sara rămase pe balcon și privi luminile scânteietoare ale Veneției care se profilau ca niște diamante pe apele întunecate ale canalului. Se simțea nespus de deprimată. Gândurile i se întorceau la Nicholas Pelham. Unde era oare în seara asta? Olive nu spusese dacă va fi prezent la petrecere; poate că era într-adevăr îndrăgostit de Olive. Acest gând o făcea pe Sara să se cutremure. Era o proastă că-i păsa ce făcea Nicholas sau pe cine iubea. Ea, Sara, era numai o străină pentru el. Își putea imagina cum ar râde dacă ar afla că are anumite sentimente față de el. Îi era rușine că tânjea atât de ciudat după acest bărbat care nici măcar nu-i atinsese mâna vreodată. Dar tânjea. Se gândi la faimoasele cuvinte ale lui Browning:

„Cât de mult putem controla
Dacă iubim sau dacă nu iubim…“

Liniștea fu tulburată de vocea veselă a unui tenor care cânta „O sole mio…“ și aceasta o abătu pe Sara de la gândurile ei.

Auzi clipocitul apei și văzu luminile unei gondole venind spre ea. Apatică, fără vreun interes real, se aplecă peste balcon și se uită în jos.

Apoi sângele îi năvăli în obraji. Acolo se afla obiectul secretului ei, gândurilor și visurilor ei prostești. Acolo se afla, nu în ținută de seară și nu cu Olive Amberley. Era complet singur. Era imposibil ca Sara să nu fie bucuroasă.

Inima începu să-i bată din ce în ce mai repede când gondola se opri și Nicholas Pelham se ridică în picioare și-i făcu semn cu mâna.

– Bună!

– Bună, zise ea moale, cu sfiiciune.

– Doamna Amberley este acasă?

Sara îngheță.

– Nu, este plecată, răspunse ea cu puțină răceală.

– O, nu-i nimic, zise Nicholas Pelham cu o voce veselă. O să-i telefonez mâine dimineață. De fapt, mergem la un carnaval mâine seară și voiam să știu cum trebuie să mă îmbrac. Un domino de mătase e de-ajuns, nu crezi?

– E foarte bine, răspunse Sara cu aceeași voce slabă și rece.

– Vii și tu? îi zâmbi el.

– Din câte știu, nu.

– O, dar ar trebui să vii, spuse el, și-i zâmbi prietenos. Inima ei tresări și obrajii i se aprinseră în întuneric.

Bărbatul din Nicholas Pelham era impasibil; era în starea în care nu era în mod deosebit interesat de vreo femeie. Olive îi ajungea pentru o bună bucată de timp. Fusese de-ajuns. Dar artistul din el era intrigat

de imaginea fetei de pe balcon. Se întreba dacă știa cât de atrăgătoare este; mai mult decât atrăgătoare – frumoasă, pentru că acel chip palid de madonă era splendid ca o camee la lumina lunii. Păr blond deschis și ochi negri. Ar dori s-o picteze. Hainele nu erau potrivite pentru ea. Era zveltă și grațioasă și nu trebuia să poarte o rochie largă, prost croită. Dacă o va picta, o va îmbrăca într-o rochie de catifea neagră care să-i ajungă până la pământ. Va avea un decolteu pătrat, pentru a-i pune în evidență gâtul lung. I-ar plăcea să-i picteze gâtul. Îi va pune un lanț greu de aur și o cruce cu diamante pe piept. Va arăta ca o sfântă. Dar nu era o sfântă această micuță Sara Grant, nu? Avea o gură plină, senzuală și fragedă. O gură menită să fie iubită și sărutată. O va picta ca pe o amoreză, pe o pernă stacojie într-o gondolă, râzând iubitului ei.

Gânduri stupide, ușuratice zburau prin mintea artistului. Gravitatea rece a ajutoarei de companie îl amuza.

– Să vin sus și să fumez o țigară cu tine? o întrebă el pe neașteptate.

Asta o făcu pe Sara să-și țină respirația. Ar fi lucrul cel mai minunat din lume să vină Nicholas Pelham sus, să fie numai al ei. Dar voia cu adevărat să vină? Nu-l va plictisi, oare? Era tentată să se aplece peste balcon și să-i șoptească:

– Da, da, vino, te iubesc!

Dar nu spuse un lucru atât de îndrăzneț. Avea alte lucruri la care să se gândească; Mary, părinții ei, necesitatea de a-și păstra postul. Era foarte sigură că dacă Olive Amberley ar fi venit acasă și ar fi crezut că și-a petrecut seara cu Nicholas Pelham, își va pierde serviciul.

– De fapt, tocmai mă duceam să mă culc, minți ea.

– Nu-i nimic, o să ne întâlnim altă dată, zise Nicholas. Îndrăgesc mult pictura și aș dori să-mi pozezi într-o zi.

Sarei îi reveni respirația și ochii i se făcuseră mari și strălucitori ca stelele care-și trimiteau lumina argintie în apă.

– Pare captivant, zise ea cu un râs ușor.

– Noapte bună și somn ușor, îi spuse el.

Ar fi vrut să-i fi răspuns că nu va dormi bine pentru că se va gândi tot timpul la el, dar nu rosti nici un cuvânt. Rămase pe balcon, prinzându-și în mâini fața care-i ardea și urmărind gondola care se îndepărta în întuneric până n-o mai putu vedea.

Apoi închise obloanele, se duse în camera ei și rămase la geam multă vreme, uitându-se la stele. Se gândea:

– Este cea mai fascinantă persoană din lume. Nu pot s-o învinovățesc pe doamna Amberley că vrea să fie cu el. Și eu aș vrea să fiu cu el – toată viața – până la moarte! De ce nu mi s-ar oferi și mie o șansă? De ce l-ar avea ea, care e deja căsătorită?

Închise ochii. Gânduri nebunești, disperate, îi obsedau mintea. Gânduri referitoare la Nicholas Pelham ca iubit al ei; Nicholas la șevaletul său, pictând-o. Ar lăsa departe pensula, ar veni la ea și ar săruta-o.

Brusc, o copleșiră singurătatea și imposibilitatea de a i se împlini gândurile și sentimentul de disperare deveni de nesuportat. Se aruncă pe pat și izbucni în plâns.

– O, viață, dă-mi o șansă, dă-mi o șansă!

Capitolul 3

Sâmbătă seara. Veneția în sărbătoare. Carnavalul – esența carnavalului și a primăverii, spiritul lor. O noapte cu stele scânteietoare și lumina lunii. Gondolele sunt împodobite cu panglici și flori, cu fanioane colorate. O mulțime de oameni care aleargă pe străzi entuziaști, în costume de bal mascat, fluturând baloane. Acestea se sparg unul după altul și plutesc pe canale. Atmosfera era încărcată de sunetele muzicii și ale cântăreților ocazionali. Se auzeau râsetele vesele ale îndrăgostiților. Existau colțuri întunecoase în care îndrăgostiții se îmbrățișau și se sărutau. Carnaval. Săruturi, mângâieri și o fericire intensă. Inimi frânte, vieți schimbate și extaz.

Sara o ajută pe Olive Amberley să se îmbrace pentru bal. Arăta cât se poate de bine într-o rochie de catifea viu colorată care-i lăsa spatele gol și-i scotea în evidență albeața pielii. Avea diamante la gât și la încheieturile mâinilor. Diamante pe care i le dăduse Charles Amberley. O stea din diamante îi era prinsă în păr, având culoarea rochiei. O toaletă îndrăzneață, dar plină de succes. Sara trebuia să admită că nu o mai văzuse pe Olive arătând atât de minunat. Desigur, o făcea întru totul pentru Nicholas Pelham. Olive se simțea bine dispusă în seara aceea, a băut mai multe cocteiluri înainte de a veni Nicholas s-o ia, râdea și vorbea întruna.

– Dă-mi poșeta, îi ceru Sarei când fu satisfăcută că arăta foarte bine. Ai pus rujul în ea și tabachera cu țigări?

– Da, doamnă Amberley, răspunse Sara.

– E o seară perfectă pentru bal.

– Da.

Olive, care se gândise la puține lucruri cu excepția lui Nicholas și la efortul pe care trebuia să-l facă pentru a-l aduce din nou la picioarele ei în seara aceea, se opri brusc și se uită la „ajutorul ei util". Pentru prima dată în seara aceea o privea pe Sara ca pe o ființă umană și nu ca pe un robot. Se gândi că fata arăta destul de palidă și abătută. Trei cocteiluri și buna ei dispoziție o făcuseră pe Olive neobișnuit de generoasă.

– Ai putea să te duci și tu la carnaval, spuse ea binevoitoare.

În ciuda depresiei și a pasiunii secrete pentru Nicholas Pelham, Sara era foarte tânără ca să nu-i placă și ei să danseze. Chipul i se lumină. Spuse:

– Mi-ar plăcea, dar n-am rochie…

– Ce-ai spune s-o împrumuți pe asta, o întrerupse doamna Amberley și scoase o rochie alb cu negru dintr-un sertar. Am pus-o acum câteva zile și nu mi se potrivește; vezi dacă-ți place.

Sara acceptă rochia de tul și o duse în triumf în camera ei. O îmbrăcă. Arăta fermecătoare. O Pierrette plină de grație. Alergă repede la parter și descoperi că Nicholas Pelham sosise și că gondola îl aștepta împreună cu însoțitoarea sa. Nicholas se uită indiferent la Pierretta blondă și gingașă și zâmbi:

– Bună! Iată un studiu în alb și negru. Așadar, vii totuși la carnaval?

Inima Sarei începu să-i bată puternic. Se uită la chipul lui frumos, tânăr și cinic și murmură un „da" confuz.

Dar Olive îl luă posesivă pe Nicholas de braț.

– Haide, să nu întârziem.

Cu amărăciune și nefericită, Sara îi urmări cu privirea din balcon cum se îndepărtau. Îl văzu pe bărbat, care purta un domino de mătase neagră, zâmbindu-i femeii de lângă el. Apoi o zări pe Olive sărutându-l.

Sara păli dintr-o dată. Văzuse sărutul, dar nu-l auzi pe Nicholas spunând:

– Nu face asta, pentru Dumnezeu, altfel plec direct acasă.

Sara nu auzi nimic, ci-i observă numai pe cei doi stând lipiți unul de altul, imaginându-și că erau într-o îmbrățișare prelungită.

– Îl urăsc, îl urăsc!

Trecură multe gondole pe lângă vilă, fiecare cu perechea ei de îndrăgostiți. O mulțime veselă se agita pe străzi. Râsetele pluteau până la balconul Sarei. O persoană singuratică. O Pierrette abandonată. Pierrot plecase și abia dacă o remarcase.

Se duse în camera ei, își smulse rochia de tul de pe ea și se trânti cu fața în jos pe pat. Imaginea acelui sărut pe care Olive i-l dăduse și pe care considera că Nicholas Pelham i-l întorsese îi anihilase orice dorință de a mai participa la carnaval.

Sunetele vesele de petrecere, muzica și râsetele continuară. Veneția înnebunise. Carnavalul! Dar inima tânără și romantică a Sarei plângea după un bărbat pentru care nu însemna nimic.

Pentru Olive n-a fost o seară atât de plăcută cum își imaginase Sara. Chiar de la început, Nicholas o făcuse să înțeleagă că nu-i fusese pe plac sărutul ei. Dansă mult cu ea în noaptea aceea, dar când se lipea de el, se arăta rece și indiferent. Artistul din el o admira în rochia de un roșu aprins, dar femeia îl lăsa rece. Fiecare nouă încercare pe care Olive o făcea ca să-l atragă îl îndepărta și mai mult de ea. La sfârșitul petrecerii, era acut conștientă de nereușita ei, posacă și supărată.

– De ce ești atât de nesuferit cu mine, Nick? se plânse ea când alunecau cu gondola pe canalul luminat de stele, curând după miezul nopții. Și de ce naiba să punem capăt serii atât de devreme? Distracția abia acum începe.

– Iartă-mă, Olive, zise Nicholas cu răceală, dar sunt frânt de oboseală. Și două-trei ore de carnaval la Veneția sunt suficiente; dacă mai stăm, devine plictisitor.

Olive mototoli nervoasă batista roșie de șifon pe care o avea în mână.

– Sau eu sunt cea care te plictisesc? întrebă ea cu un glas tremurător, cu obrajii livizi sub fard. Nu te înțeleg. Mă pizmuiai pentru fiecare clipă când nu eram cu tine și acum vrei să pleci de lângă mine cât mai repede posibil.

Nicholas Pelham fuma în tăcere, cu sprâncenele încruntate. Olive îl cicălea și ura să fie cicălit. Îi era de asemenea rușine pentru ea. Nu avea mândrie, nu avea decență și nu avea onoare. Se întreba de ce risipise doi ani întregi iubind-o.

Olive îi puse o mână pe umăr.

– Nick, te rog…

– Pentru Dumnezeu, de ce nu vrei să înțelegi că totul s-a sfârșit între noi? o întrerupse el cu duritate. Ești soția lui Amberley. L-ai ales pe el și trebuie să rămâi cu el. Mă faci să regret că am reînnoit prietenia. Soțul tău a fost foarte decent cu mine când ne-am întâlnit și…

– N-ar trebui să ai atâtă considerație pentru Charlie și să fii atât de circumspect, îl întrerupse furioasă. Știi că mă neglijează, duc o viață lamentabilă cu el.

– Îmi pare rău că ești nefericită, zise Nicholas cu mai multă blândețe, dar trebuie să te descurci singură. Revino-ți, draga mea, ajungem curând acasă.

În ochii albaștri ai Olivei străluceau lacrimi de furie.

– E ridicol să părăsim carnavalul la ora asta.

– E destul de târziu ca să fii cu soția altcuiva.

– De când ai devenit atât de pudic? Nu-ți mai amintești petrecerile noastre nebunești din garsonieră?

El zâmbi cu răceală.

– Erau nebunești, recunosc, dar eram logodiți și urma să ne căsătorism.

Olive era pe punctul să izbucnească în plâns și să țipe la el. Tremura din cap până-n picioare de furie stăpânită. Își dădu seama că-l pierduse pentru totdeauna. Făcu un mare efort să se îndepărteze de el și-i spuse aproape în șoaptă:

– Iartă-mă. Mă tem că m-am făcut de râs.

El îi oferi o țigară.

– Ia o țigară și uită de asta.

Ea luă o țigară, sufocată de o mânie neputincioasă. Încercă să zâmbească.

– Îmi pare nespus de rău, Nick. Să fim prieteni.

El scoase un oftat de ușurare.

– Nu doresc nimic mai mult. Numai prieteni – altceva este imposibil.

– Pleci într-adevăr mâine? îl întrebă cu buzele uscate.

– Da. Am probleme de rezolvat la Londra. Domeniul unchiului meu. Trebuie să reglementez definitiv lucrurile cu întreaga lui avere.

Averea lui! O, Doamne, ce proastă fusese să se mărite cu nenorocitul acela bătrân! De ce nu așteptase? L-ar fi putut avea pe Nick – și banii lui! Își scoase oglinda și-și șterse lacrimile, pudrându-și apoi nasul. Se sprijini pe pernele gondolei, destul de aproape de Nick pentru ca acesta să-i simtă umărul sprijinit de el. Dar nu mai făcu nici un efort să-l seducă. Va fi liniștită cu el până când îi va trece iritarea.

O altă gondolă trecu pe lângă ei. Un bărbat înalt cu părul grizonant și purtând un costum gri, se aplecă să se uite la femeia cu rochie roșie, apoi scoase o exclamație.

– Olive! Dumnezeule! E Olive, cu tipul acela, Pelham. Dădu un ordin gondolierului și acesta întoarse și se îndreptară în direcția opusă.

– Le acord timp, mormăi el. Voi vedea ce joc joacă.

Era Charles Amberley, care se întorsese de la Roma cu o zi mai devreme decât era așteptat.

Capitolul 4

Olive intră în dormitorul ei căscând, irascibilă și foarte nemulțumită de eșecul cu fostul ei iubit. Primul lucru pe care-l văzu fu un plic cu numele ei, cu scrisul rotund, copilăresc al Sarei. Era pus la vedere pe măsuța ei de toaletă, sprijinit de un sfeșnic mic venețian.

Ce naiba mai voia și fata asta? se întrebă Olive. Era o nouă încercare de a primi un avans din salariu? Lăsă scrisoarea necitită, se dezbrăcă și își puse o cămașă de noapte transparentă și un capot albastru deschis, tivite cu dantelă. Se așeză la măsuța de toaletă și începu să se demachieze. Arăta trasă la față și descompusă pentru anii ei, iar ochii albaștri care o priveau din oglindă erau duri ca piatra. Era deosebit de umilită de lipsa de succes cu Nicholas și nu se putea opri să se gândească la el. Apoi observă scrisoarea Sarei, ridică din umeri și o deschise.

Primele rânduri o făcură să se schimbe la față și să se ridice. O făcură să se simtă recunoscătoare față de Sara.

Charles telefonase de la Roma după ce Olive plecase. Sara răspunsese și-i spusese că doamna trebuia să vină în orice moment și că îi va transmite că a telefonat îndată ce se va întoarce. Domnul Amberley urma să sosească târziu în noaptea aceea.

Mâinile Olivei tremurau când puse biletul pe măsuță. Slavă Domnului că fata n-o trădase spunând că plecase la carnaval cu

Nicholas! Așadar, Charlie se întorcea în noaptea aceea. Asta însemna că vine cu trenul de la miezul nopții. Ce noroc că Nick insistase să o aducă acasă devreme!

Se uită la ceasul-bijuterie de la mână.

– Ar trebui să fie acasă, deja. Mai bine să mă grăbesc, își zise ea.

Își șterse crema de pe față, se pudră, își scoase capotul și se vârî în pat, stingând lumina. Tocmai la timp. Auzi ușa de la intrare trântindu-se și pași grei și familiari în vilă. Pumnii i se strânseră sub cearșaf și se mușcă fără să vrea de buză. Cât îl disprețuia! Nu avea decât să se abțină să țipe când o va atinge.

Era îndrăgostită de Nick, îl iubise întotdeauna. Fusese o proastă când considerase că banii lui Charlie vor recompensa pierderea lui Nick. Dar acum era prea târziu să schimbe lucrurile. Nicholas n-o mai vroia. Și dacă-l va lăsa pe Charlie să vadă ce simte pentru el, îi va tăia frumos subvenția pe care i-o acorda. Dar înclinația ei pentru raționament o împiedica să renunțe la bani și la lux. Trebuia să-și joace rolul mai departe, să tragă cât mai multe foloase din el.

Ușa dormitorului se deschise. Așadar, nu avea intenția s-o lase în pace, deși văzuse că era întuneric în camera ei.

Charley Amberley aprinse luminile. Olive se ridică în capul oaselor și se prefăcu speriată.

– O, cine e?

Amberley veni spre pat, cu mâinile în buzunarele sacoului.

– Nu te așteptai să vin, nu-i așa?

Olive clipi. Apoi figura ei se lumină într-un zâmbet și-i întinse o mână albă, lenevă.

– O, dragul meu! Tu ești! Ce minunat! Sigur că te așteptam. Sara mi-a spus îndată ce am venit. Am băut un ceai cu lady Bertini la Lido. Eram atât de supărată că n-am vorbit la telefon. Ce face Coco al meu?

Numele de alint pe care i-l dăduse și care fusese una din multele capcane care-l încântaseră când o întâlnise prima oară la Londra, nu avu nici un efect în acel moment asupra lui Amberley. Era stăpânit de o gelozie cumplită, pe care nu și-o putea controla niciodată. Îl chinuise în timpul primei lui căsătorii, când își închipuise că lui Millie,

prima lui soție, îi plăcea un alt bărbat. Dar Millie fusese o femeie onestă și grasă. În schimb, femeia asta cu un corp atât de voluptuos, cu o carnație albă superbă și păr roșcat înnebunitor îl scosese din minți, îi hărțuia imaginația încât nu mai putuse scăpa de ea. O iubea la nebunie din clipa când o luase pentru prima dată în brațe. Fuseseră momente când își spusese că e un prost crezând că îi pasă de el, darămite să-l iubească. Avea aproape șaizeci de ani și, deși făcea încă impresie bună și arăta cât se poate de bine, era evident bătrân și obosit în comparație cu o femeie de douăzeci și ceva de ani. Era chinuit continuu de teama că vreun tânăr i-o va lua de lângă el.

– Vreau o explicație de la tine, Olive, spuse el.

Ea clipi din nou. Se prefăcea în continuare somnoroasă.

– Coco dragă, nu înțeleg.

– O, ba da, înțelegi. Abia te-ai întors. Ai fost la carnaval, cu tânărul Pelham. În oraș, la miezul nopții cu artistul ăla, crezând că sunt la Roma. Dumnezeule…

Se întrerupse, cu buzele strânse. Olive lăsă genele în jos. Se gândea ce stupid arăta cu expresia aceea de gelozie nestăpânită în ochi. Își scosese ochelarii pe care-i purta în mod obișnuit și mâinile îi tremurau. Prost bătrân. Nu avea răbdare cu el. Deși cel mai bine era să fie precaută. O văzuse cu Nicholas. Era un lucru foarte neplăcut.

– Ai fost tot timpul cu băiatul ăla cât am lipsit! țipă Amberley. Nu suport așa ceva! O să-i zbor creierii.

– Coco, liniștește-te, o să trezești toată casa, îl întrerupse Olive, cu inima bătându-i cu putere. Îl prinse pe soțul ei de mână și-l trase în pat. Ești cât se poate de ridicol și te comporți ca un nătărău; și o să mă superi. Spune ce ai de spus, dar vorbește în liniște, te rog.

Amberley, contractat, stacojiu la față și tremurând, se uita ca printr-o ceață la soția lui.

– Nu poți nega că erai în gondola aceea cu Pelham.

– Dar nu-i nevoie să neg, spuse ea cu calm. Ești nebun și ți-ai ieșit complet din fire. M-am culcat imediat după ce ai dat telefon, am citit vreo două ore și pe urmă am adormit.

– Dar te-am văzut, bâigui el. În rochia aceea roșie de catifea. Nu mă pot înșela, modelul acela special pe care l-am cumpărat împreună la Paris. Nu poți nega și i-am văzut cât se poate de bine fața lui Pelham.

Olive izbucni în hohote de râs. În creierul ei se gândea ce actriță pierduse lumea în Olive Amberley.

– Prostule! Era într-adevăr domnul Pelham și era rochia roșie – dar nu eu o purtam. I-am dat rochia Sarei Grant. Am purtat-o de mai multe ori și cum o prefer pe cea galbenă, i-am dat-o Sarei pentru că mi-a făcut multe treburi de când suntem aici. Sara s-a dus, așadar, la carnaval. Știi că domnul Pelham e pasionat de asemenea lucruri. A venit foarte des pe aici s-o vadă pe micuța noastră Sara. Nu știu cum ai putut să crezi că eram eu!

Ceața din privirea lui Charles Amberley se limpezi. O văzu mai deslușit pe soția lui, stând acolo în pat, pe pernele mărginite cu dantelă și în cămașa aceea de noapte care-i punea în evidență sânii. Ochii ei albaștri erau blânzi și-i râdeau. Își întinse mâinile subțiri și albe spre el, murmurându-i vorbe dulci la ureche.

Bărbatul, pragmatic și viclean în afaceri, era ca o argilă în mâinile ei. Scoase un oftat adânc și aproape că plânse pe umărul ei alb.

– Scumpa mea Olive! Ce pot să-ți spun? Cât de prost am fost! Ai dreptate, m-am comportat stupid. Dar am fost convins că erai tu; desigur lumina lunii a fost de vină. Sara Grant e blondă, dar la lumina aceea și în rochia roșie, puteai foarte bine să fii tu.

Olive îi ciufuli părul rar și cărunt, strâmbându-se peste capul lui plecat. Își aminti cu amărăciune negrul intens și desimea părului lui Nicholas Pelham. Cât de frumos, ce suplu și ce viril era în comparație cu prostul acesta bătrân și sentimental.

– Iartă-mă, îi murmură Amberley la ureche, acoperind-o cu sărutări. Nu trebuie să mă mai îndoiesc niciodată de tine. Sunt gelos pentru că te iubesc atât de mult.

– Nu trebuie să mai fii gelos, Coco dragă. Mă îndurerează profund.

– Scumpo, zise el plin de remușcări. O să-ți cumpăr un nou inel mâine, ca să-ți demonstrez cât de rău îmi pare. Am făcut o afacere bună la Roma și tu vei fi beneficiara.

Olive se strâmbă din nou deasupra capului lui. Un inel nou – asta era o compensație și-i va cumpăra unul scump.

– Sunt cu atât de mult mai în vârstă decât tine, draga mea, continuă el, copleșind-o cu sărutări pe părul ei roșcat ca o văpaie. Mă îngrozesc să văd un tânăr uitându-se la tine, și Pelham pare să te admire…

– Nu, nu, pe Sara, îl întrerupse ea.

– Înțeleg, acum. Totul e foarte clar. Sărută-mă, draga mea și spune-mi că mă iubești.

– Extrem de mult Coco, spuse ea și-i permise s-o ia în brațe.

Simți că trecuse peste un moment periculos.

Devreme a doua zi dimineață, în timp ce Charles Amberley mai dormea încă, Olive se trezi înainte de micul dejun, ceva neobișnuit pentru ea, luă rochia fatală de catifea roșie și un carnet de cecuri și intră în dormitorul Sarei.

– Sara, spuse ea, pentru că te-ai comportat înțelept seara trecută, am să te răsplătesc.

Sara, care tocmai terminase să-și facă patul, rămase tăcută, aproape posacă. Ochii ei negri catifelați purtau încă urmele lacrimilor din seara trecută pentru dragostea lipsită de speranță pentru Nicholas Pelham și de îngrijorare pentru familia ei. Nu vrusese să-l mintă pe domnul Amberley. Și nu salvase reputația Olivei pentru că o plăcea. Făcuse acest lucru pentru a evita un dezastru și din respect și din milă față de Amberley.

– Cred că rochia asta ți se va potrivi foarte bine, îi spuse Olive cu bunăvoință. Și ai nevoie de bani pentru familia ta, nu-i așa?

Spre uimirea Sarei, Olive Amberley se așeză și scrise un cec de douăzeci și cinci de lire sterline.

– Nu este un avans din salariul tău, ci un mic cadou pentru că te-ai comportat cum trebuie, spuse ea și-i întinse cecul.

Sara o privi uluită și se făcu roșie ca racul.

– Doamnă Amberley… nu… nu prea înțeleg.

– Acum, ascultă, zise Olive, uitându-se fix la ea. Ai fost înțeleaptă seara trecută și așa trebuie să fii în continuare. A apărut o împrejurare

neprevăzută și lucrurile stau puțin cum nu trebuie între mine și domnul Amberley. Vreau să dai dovadă de tact, dacă e nevoie. Crede că m-a văzut noaptea trecută în blestemata asta de rochie roșie cu Nick… cu domnul Pelham vreau să spun. Acum, fii atentă, Sara. I-am spus soțului meu că ți-am dat rochia ție și că tu ai fost la carnaval noaptea trecută cu domnul Pelham. Una sau două minciuni merită douăzeci și cinci de lire sterline, nu crezi?

Sara tăcu o clipă. Inima îi bătea calmă și era plină de rușine – rușine față de Olive și de Nicholas, pe care-l credea iubitul Olivei; și rușine față de ea însăși pentru că știa că era geloasă; ar fi dat orice să fi fost în gondolă cu Nicholas, noaptea trecută.

Olive aruncă rochia de catifea pe patul Sarei.

– Trebuie s-o scurtezi puțin, îi spuse ea pe un ton indiferent și ți se va potrivi. Mi-ar face plăcere să o porți când vei cina data viitoare cu noi, ca să-i arăți domnului Amberley că îți aparține. Mă pot bizui pe tine? întrebă ea fluturând cecul.

Sara ezita. Și-ar fi dorit din toată inima să poată răspunde:

– Nu, mai bine spânzurată decât să mint ca să te salvez…

Dar și-o aminti pe biata Mary, notele de plată ale doctorului și durerea mamei și tatălui. Douăzeci și cinci de lire erau un dar de la Dumnezeu pentru ei.

„Mă simt mizerabil să fac așa ceva, se gândi ea, dar e pentru ei…."

Luă cecul și-l împături.

– Vă puteți bizui pe mine.

– Ce fată bună! zise Olive cu o voce satisfăcută.

Imediat după ce plecă, Sara se așeză și semnă cecul, punându-l la poștă pentru mama ei. Apoi, dintr-un capriciu, își scoase rochia ieftină și-și puse rochia roșie de catifea. Chiar și în acel soare venețian puternic, arăta minunat, cu obrajii la fel de roșii ca rochia. Și-l închipui pe Nicholas Pelham pictând-o în rochia aceea. Apoi spunându-i:

– Micuță Sara! Iubito!

Vechiul vis nebunesc, care-i frângea inima.

Își scoase rochia, o agăță în șifonier și, cu buzele strânse și ochii înnegurați, coborî la micul dejun.

Capitolul 5

Mai târziu în dimineața aceea, Amberley făcu ceea ce soția sa aștepta de la el. Simțind încă o urmă de suspiciune, o întrebă pe Sara:

– Te-ai distrat la carnaval, domnișoară Grant?

Ochii negri ai Sarei îi întâlniră pe ai lui, apoi șovăiră și se întoarseră în altă parte.

– Da, foarte bine.

– Cine te-a adus înapoi?

Ochii negri se închiseră o clipă, apoi se deschiseră din nou.

– Domnul… domnul Pelham, se bâlbâi ea.

– O, tânărul Pelham? Te-ai dus cu el, nu?

– Da.

– Purtând una din rochiile Olivei, nu?

– Da, mi-a dat-o pe cea de catifea roșie, zise Sara ca un papagal, repetând o lecție și urând fiecare minciună pe care o spusese.

– Minunat, zise Amberley încântat.

Ultima rămășiță de îndoială dispăruse acum. Simți mai mult ca oricând că fusese un ticălos față de biata Olive, noaptea trecută. Se uită mulțumit la fata blondă cu ochi negri care-i însoțise la Veneția. Îi plăcea. Era întotdeauna gata să se poarte drăguț cu ea.

– Nu trebuie să roșești, draga mea. Tineretul se simte bine cu tineretul și Pelham e un băiat simpatic și drăguț. Sper să vă înțelegeți, îți urez succes.

Roșeața dispăru din obrajii Sarei. Stătea acolo, albă și mută și se întoarse din cauza ochilor buni și cercetători ai lui Amberley. Se simțea răvășită și descumpănită. Dacă cel puțin ar fi fost adevărat… dacă ceea ce-și imagina domnul Amberley ar fi fost într-adevăr așa.

În timpul conversației dintre soțul ei și Sara, Olive reuși să telefoneze la hotelul lui Nicholas.

– Charlie ne-a văzut – era atât de furios încât i-am spus că ai invitat-o pe Sara la carnaval. Pentru Dumnezeu, vezi să nu uiți.

– Foarte bine, răspunse Nicholas, nu prea încântat. Mai presus de orice, ura o aventură cu o femeie căsătorită.

– Charlie vrea să vii astă seară la cină și să fii al patrulea. Te rog, vino, îl rugă Olive în șoaptă.

– Nu știu dacă pot… sunt ocupat cu împachetatul.

– Te rog, se lamentă ea, ca de rămas-bun, să vadă Charlie că e vorba doar de prietenie.

– Foarte bine, încuviință Nicholas fără entuziasm.

– La opt și jumătate, spuse ușurată Olive.

Când puse receptorul în furcă, era într-o dispoziție mai bună. Nicholas venea. Îl va vedea din nou și poate că va avea șansa să-i spună un cuvânt. Era genul de femeie atât de conștientă de atracția pe care-o exercita încât nu admitea înfrângerea.

Înainte de a ieși cu soțul ei pentru a cumpăra acel inel care urma să fie un simbol al inocenței ei și al greșelii lui, Olive o chemă pe Sara și-i spuse de aranjamentul pentru seara aceea.

– Vreau să cinezi cu noi seara asta, Sara, să fii a patra. Vom avea o petrecere de rămas-bun – vine domnul Pelham – părăsește Veneția mâine.

Ochii Sarei se măriră de uimire și își duse mâinile la gâtul zvelt și grațios. Olive o privea curioasă.

„De ce arăta fata asta astfel? se întrebă ea în sinea ei. Cu siguranță că nu… nu este… sunt o proastă! Nick nu înseamnă nimic pentru ea – n-au schimbat niciodată un cuvânt singuri".

Cu toate acestea, chiar când se afla la bijutier, unde alesese un smarald scump, gândurile îi reveneau cu neliniște la Sara și la Nicholas. Își aminti că Nicholas o admirase pe Sara și o considerase atrăgătoare. Nu-i făcea plăcere că fata trebuia să fie prezentă astă seară la cină. Dar era necesar – un praf în ochi necesar pentru Charlie.

Sara lucră toată dimineața în camera ei la rochia roșie de catifea. O ajustă ca să se potrivească pe trupul ei suplu; o mai strânse la mijloc, scurtă fusta și în cele din urmă o făcu să arate ca și cum fusese confecționată pentru ea. Olive o purtase pentru Nicholas cu o seară înainte. În seara asta, ea, Sara, o va purta pentru el!

În ciuda indignării împotriva destinului, în ea se aprinse o flacără de speranță. Avea să petreacă o seară întreagă cu Nicholas Pelham! Pentru a-i face plăcere domnului Amberley, avea să joace rolul de parteneră a lui Nicholas. Era un gând încântător. Și îl va face s-o remarce și s-o placă; îl va face să-și întoarcă atenția de la Olive la ea. De ce să nu profite de șansa pe care i-o oferea viața? De ce Olive trebuia să facă numai așa cum voia ea?

Sara era o fată foarte tânără, dar era și o femeie îndrăgostită – și asta îi dădea înțelepciune; un instinct străvechi de a înfrânge o altă femeie. Se îmbrăcă pentru dineu cu mare grijă.

Când fu gata, se uită în oglindă și cu greu se recunoscu. Fata care de obicei era îmbrăcată sărăcăcios devenise o femeie frumoasă, parcă ieșită dintr-o pictură. Arăta minunat în rochia de catifea roșie, elegantă și minunată cu spatele și umerii goi, ca de fildeș, iar la gâtul lung și palid își puse un lanț de argint pe care-l avea de la bunica ei și care-i ajungea până la mijloc. Părul și-l periase până-l făcu să strălucească. Avea o cărare la mijloc și și-l dăduse peste urechi. De urechile mici atârnau doi cercei în formă de cerc pe care-i avea tot de la bunica ei.

Brusc, își ridică mâinile deasupra capului.

– Viață, dă-mi iubitul meu. Dă-mi-l!

Coborî scările. Mergea cu mândrie. Nu mai era Sara Grant, o angajată plătită. Era o altă Sara; și Nicholas va sta în fața ei și va vorbi cu ea. Aceasta va fi noaptea cea mai importantă dintre toate nopțile.

Când Sara intră în salonul mare, îi găsi pe cei doi Amberley cu musafirul lor. Lumânări înalte luminau ca niște stele aurii și atmosfera era înmiresmată de miros de trandafir.

Cei doi bărbați se ridicară în picioare, ținând în mână paharele de cocteil. Olive rămase apatică pe sofa. Purta o rochie neagră de dantelă și smaralde la gât și la mâini. Și noul inel de smarald cu diamante strălucind ca un ochi verde malițios de pe degetul arătător de la mâna dreaptă sclipi când ridică paharul de cocteil și-l duse la gură. Arăta cum nu se poate mai bine în negru; îi accentua albeața pielii și culoarea părului.

Dar când fata intră în cameră, Olive fu eclipsată și-și dădu seama de asta. Se uita uimită la „ajutorul ei util". Îi văzu pe cei doi bărbați că se uită și ei și scrâșni din dinți. Se gândi:

„Doamne, ce proastă am fost să-i dau rochia asta".

Îi aruncă scurt un ordin Sarei, ca s-o pună la locul ei.

– Spune-i Mariei că mai vrem cocteiluri.

Dar Nicholas Pelham era deja lângă Sara. Spuse:

– Stai jos, sun eu după Maria.

Olive se uită la Sara, dar Sara nu se uita la ea. Aceasta deveni brusc conștientă de frumusețea ei tânără, subtilă și de efectul pe care-l avea asupra lui Nicholas în rochia ei roșie cu acei cercei de argint și lanțul de la gâtul ei lung și grațios. Îi zâmbi. Îi zâmbi și el la rândul lui. Era uimit că arăta astfel și artistul din el se emoționă la minunatul ei păr blond și splendoarea ochilor negri.

Recunoscu rochia Olivei și fu puțin amuzat; așa cum îl amuza în mod cinic gelozia care se citea pe chipul Olivei. Îi acordă deliberat Sarei toată atenția sa.

– Arăți ca o prințesă de Goya, în seara asta.

Sara roși și pulsul i se acceleră la cuvintele lui, deși, din câte știa, nu văzuse niciodată o pictură de Goya.

– A pictat femei frumoase?

– Unele foarte frumoase, răspunse el, cu tonul degajat al bărbatului experimentat.

Sara era extaziată și uită complet că Olive o privea fix de pe sofa. O cuprinsese un sentiment de fericire. Se duse la ferestrele deschise și privi afară la tonul albastru închis al nopții venețiene.

– Ce minunat este! șopti ea.

– Veneția este întotdeauna minunată noaptea și când e primăvară.

– E atât de plină de romantism, spuse ea.

– A! zise Nicholas și își duse paharul la gură, golindu-l.

Tonul glasului lui o făcu pe Sara să se întoarcă și să-l privească.

– Nu sunteți de acord?

– Ești destul de tânără pentru a mai descoperi ce e romantic, dar eu nu-l pot găsi nici măcar la Veneția.

Făcând eforturi să audă conversația lor, Olive râse ironic. Se uita la Sara, cu ochii plini de ură și ar fi vrut s-o dea afară din cameră. Charles Amberley, într-o dispoziție excelentă pentru că tânăra sa soție se purtase fermecător cu el toată ziua, se aplecă peste sofa și o sărută pe păr.

– Micuța domnișoară Grant arată bine în rochia ta, dar, Dumnezeul meu, n-o poartă la fel de elegant cum ai purtat-o tu.

– Dragul meu Coco! murmură ea, dar cu ochii la Nicholas. Nu găsea nici o plăcere în flatarea bărbatului ei. Ar fi vrut ca Nick să-i fi spus acest lucru. Nick care se uita mult prea intens la Sara.

– Nu sunteți deloc în vârstă pentru așa ceva, replică Sara lui Nicholas, e absurd.

– Mă simt de o sută cincizeci de ani.

– Nu vă cred.

– Ce copilă înțeleaptă. Să nu crezi niciodată un bărbat.

– Dumneavoastră nu credeți în nici o femeie?

– Ferească-mă Dumnezeu!

Sara respiră adânc.

– Ce îngrozitor de cinic sunteți!

El ridică din umeri.

– Vrei un cocteil?

– Nu, răspunse Sara. Nu beau niciodată cocteil.

– Din nou ești înțeleaptă, zâmbi el. Scuză-mă dacă eu mai beau unul.

Se îndepărtă și Sara se uită după el, îmbujorată toată. Vorbea scurt, sigur de el și o încântase. Ochii lui frumoși, capricioși îi zâmbiseră cu multă bunătate în seara aceasta; ce-i păsa dacă era un cinic? Îl iubea la nebunie, era disperat de îndrăgostită. Îi reveni visul că o ia în brațe și se gândi:

„De ce nu-l pot face să mă iubească?“

Nicholas se întoarse lângă ea.

– Îți place să dansezi? o întrebă el.

– Ador dansul, dar n-am deseori ocazia să dansez.

El se uită la gleznele ei subțiri și la picioarele mici și fine în sandalele argintii.

– Ar trebui să dansezi bine.

Olive puse capăt conversației.

– E atât de cald aici, înăuntru. Cred că e mai răcoare pe balcon, nu credeți?

Ochii ei se plimbară prin cameră și-i spuse o mulțime de lucruri lui Nicholas, dar Charles Amberley îi puse o mână pe umăr și zise:

– Vino și flirtează cu mine, draga mea.

Atingerea mâinii lui o irită nespus pe Olive. Bătrân nebun! De ce n-o lăsa în pace, nu-și dădea seama ce simțea? Se feri de mâna lui cu brutalitate; înainte de a se putea controla și în mișcarea ei bruscă, vărsă cocteiul pe rochie. Sări în picioare ca arsă.

– Fir-ar să fie, exclamă ea în șoaptă.

– Draga mea, ce te-a făcut să fii atât de isterică? murmură Amberley. Ia batista mea…

– Nu, mulțumesc, zise ea cu o voce gâtuită. M-am udat și trebuie să mă schimb…

Ieși din cameră cu fața albă de furie. Nu era neapărat nevoie să se schimbe, dar îi trebuia câteva clipe să fie singură, să-și recapete echilibrul. Charlie o înnebunea și vederea lui Nicholas interesat atât de Sara o înfuria la culme.

Amberley îi oferi o țigară lui Nicholas.

– Ghinion, dacă și-a smucit brațul în felul ăsta. Dar o să fie înapoi imediat. Ia una din astea.

– Mulțumesc, spuse Nicholas.

– Apropo, adăugă Amberley foarte bine dispus și făcându-i semn din cap către Sara. Ar trebui să beau pentru norocul vostru, nu?

Sara deveni stacojie. Nicholas privea fix.

– Nu cred că înțeleg.

– Micuța noastră domnișoară Grant. Voi doi vă îndrăgiți, nu? Greșesc oare dacă spun că se anunță o logodnă?

Se făcu o tăcere deplină. Ochii lui Nicholas se îndreptară rapid spre Sara. Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Și subit, o cuprinse o stare de nebunie. Olive voia să-i acopere infidelitățile. Foarte bine. O va face și o va face încă bine. Fără să se gândească, se duse repede lângă Nicholas și-l luă de braț. Ochii ei mari și negri se uitară într-ai lui și părură că-i spun: „nu nega!“ Apoi rosti cu sufletul la gură.

– Ne-am gândit să fie un secret – cum de ați ghicit?

– A, da, răspunse Amberley amuzat, mi-a spus o păsărică. Și de ce ar fi un secret? Sunt sigur că Olive va fi încântată. Ce-ar fi să-l facem public și să deschidem o sticlă de șampanie pentru a sărbători evenimentul? Îmi place să văd tineri fericiți. Scuzați-mă, mă duc să văd de vin…

Îi părăsi chicotind, vădit inconștient de catastrofa pe care o produseseră cuvintele lui. În taină, era mai mult decât fericit că logodna micuței domnișoare Grant o disculpa în întregime pe Olive.

Sara și Nicholas rămaseră singuri.

Ea nu îndrăznea să se uite la el și inima îi bătea atât de tare încât abia putea să respire. Încerca un fel de senzație de spaimă. Ce va spune el? Ce va face? Și ce gândea?

Nicholas, mai palid decât de obicei sub bronzul obișnuit îi spuse ce gândea:

– Ei bine, e lucrul cel mai uluitor pe care l-am auzit în viața mea. Deci noi doi suntem logodiți în secret, nu? Și de când?

Ea își plecă genele. Se prinse de lanțul de argint de la gât.

– Eu… ei bine… numai de când am spus-o, se bâlbâi ea și râse apoi isteric.

El o privi fix și inexpresiv.

– Poate că e ceva de râs pentru tine, dar pentru mine nu e, îi spuse cu răceală.

Apoi Sara îl privi, implorându-l din ochi.

– Cu siguranță, mă considerați nebună.

– Foarte nebună! răspunse pe același ton rece. Pot să cer o explicație?

– Ei bine, știți… despre carnaval… și rochia asta…

Nicholas se încruntă.

– Mi-a spus Olive ceva, că domnul Amberley și-a închipuit că soția lui a fost la carnaval cu mine.

– A fost o pură închipuire, rosti Sara, care nu mai râdea acum.

– Da? întrebă Nicholas roșind și-i aruncă o privire sfidătoare. Cum asta?

– Domnul Amberley este îngrozitor de gelos pe soția sa – nu înțelegeți? – și trebuia făcut ceva pentru a contracara această suspiciune.

Nicholas începu să vadă mai limpede. Primul lui sentiment fusese unul de indignare. Considerase drept o lipsă totală de rușine comportamentul acestei fete. Acum, potolit, adăugă:

– Admit că nu vreau să existe nici o încurcătură între Amberley și soția sa.

– Va fi, dacă veți contrazice ceea ce v-am spus.

– Ai spus mult prea mult, nu?

Obrajii îi ardeau. O cuprinse un sentiment necugetat de bravadă.

– Nu știu, dar ceea ce a văzut domnul Amberley în gondolă a fost suficient ca să-l facă să creadă că ar trebui să fim logodiți, chiar dacă nu suntem.

Fu rândul lui să roșească. Nu era sigur dacă îi plăcea sarcasmul micuței Sara Grant. Își mușcă buza.

– Este o situație a naibii de penibilă.

– Sunt de acord, confirmă ea în șoaptă.

– Ți-a cerut Olive să spui asta?

– Nu. Mi-a cerut însă să spun că am fost cu dumneata la carnaval în rochia asta.

Nicholas se gândi în tăcere la ce spusese ea. Apoi râse scurt.

– Totul e foarte compromițător.

– Nu cred că doamna Amberley și-a imaginat că soțul ei va considera că suntem și logodiți, răspunse Sara, dar cred că este înțelept să-l lăsăm să creadă asta în continuare.

Nicholas fumă în tăcere o clipă, rezumând situația. Nu avea deloc intenția de a se logodi cu Sara. Nu voia să se însoare cu nici o femeie. Dar ultimul lucru pe care-l voia era ca, din lipsă de înțelepciune, să fie cauza unei rupturi între Olive și soțul ei. Nu era iubitul Olivei și nu intenționa să fie. Poate că dacă accepta să participe la farsa unei logodne cu Sara, va fi cea mai bună soluție de a potoli bănuielile lui Amberley și o va face pe Olive să înțeleagă că relația lor era terminată o dată pentru totdeauna.

Își întoarse o clipă privirea cinică spre Sara. Nu-și închipuise că fata asta e capabilă să procedeze astfel.

– Îți dai seama, copila mea, în ce te-ai amestecat?

– Presupun că da, răspunse ea.

– Ei bine, va trebui să faci față consecințelor, zise el sec. Luând în considerare toate lucrurile, nu voi nega că suntem logodiți. Este, desigur, o chestiune temporară…

– Bineînțeles, repetă ea, dar se gândi: „O, nu, nu, nu pleca de lângă mine, nu pleca de lângă mine acum!“

Văzându-l cum se uita intens la ea, îi provoca dureri de inimă. Dacă măcar nu l-ar fi iubit. Firește că nu avea nici un sentiment față de ea. Era iubitul Olivei. Era prea bun pentru acea femeie lacomă, egoistă și senzuală. Dacă ar fi putut, n-ar fi simțit nici o remușcare să se interpună între Olive Amberley și Nicholas.

– Și desigur, adăugă Nicholas, nu vei dori să fie decât o relație temporară.

– Nu, răspunse ea cu un glas stins.

Se auziră voci în afara salonului. Vocea ridicolă, metalică a Olivei vorbind cu soțul ei. Ușa salonului se deschise și Olive reapăru. Își schimbase rochia de dantelă neagră cu o rochie din șifon negru, cu bretele pline cu diamante. Arăta frumoasă și calmă, acum. Dar un drăcușor puse brusc stăpânire pe Nicholas. Dorea să o facă pe Olive să înțeleagă că nu o mai iubea. Olive se afla încă în prag, vorbind cu Charles care spunea ceva despre o sărbătorire și ea părea că nu înțelege despre ce este vorba. Deodată, Nicholas o trase pe Sara spre el și o strânse în brațe.

– Ce spui de sărutul de logodnă, Sara?

Ea își pierdu răsuflarea. Gestul era neașteptat și chiar mai mult decât atât, mai ales presiunea buzelor lui peste ale ei, încât nu mai știu ce să facă și se lăsă în voia îmbrățișării. Cât de mult visase la asemenea îmbrățișări și sărutări din partea lui! În visurile ei, el făcea acest lucru cu tandrețe, dar ce se întâmpla acum era numai o farsă. Devenea intolerabil, dar el o strânse mai tare în brațe și o sărută iarăși. De data asta, fu un sărut și o îmbrățișare mai posesive.

Era albă ca varul când îi dădu drumul și tremura atât de tare încât el rămase cu brațul după mijlocul ei pentru a o sprijini. Nicholas se temea ca nu cumva să leșine.

– Ține-te bine, copilă nebună, îi șopti el.

Nicholas luă o țigară din cutia de pe măsuța de lângă el și o aprinse. Se părea că degetele îi tremurau puțin. Nu avusese de gând

s-o sărute așa. Dumnezeule, ce dulci erau buzele ei! Moi, catifelate și roșii ca o floare. Era atât de mică fata asta și atât de firavă. Abia dacă-i ajungea până la umeri. Fusese puțin speriată de îmbrățișarea lui. Ce brută fusese!

Se înșela oare sau răspunsese și ea acelui sărut? Era oare atât de tânără și de inocentă cum părea? Anunțase logodna lor cu multă îndrăzneală. Simți dorința s-o ia din nou în brațe și de a afla care erau sentimentele ei. Trecuse mult timp de când nu mai ținuse o femeie în brațe. Și niciodată nu sărutase buze atât de delicate, atât de dulci. În vremurile mai vechi, chiar în momentele cele mai sentimentale, Olive fusese o iubită arogantă, cu aere de stăpână. Nu fusese niciodată atât de tânără și de plină de farmec în comparație cu micuța Sara Grant.

Olive se uita din prag la Nicholas și la Sara și rămăsese țintuită locului, împietrită. Sub fard, obrajii ei erau livizi. Văzuse cum se îmbrățișaseră și, dacă ar fi putut arunca venin ca un șarpe, ar fi făcut-o. Soțul ei o cuprinse după umeri.

– Ei bine, Olly, nu e minunat? Acești doi tineri urmează să se căsătorească.

Urmează să se căsătorească. Nu era minunat? Nick și Sara. Pisicuța asta mică! O va ucide pentru asta. Va fi dată afară din casă și trimisă de unde a venit. Încă nu știa cum. Olive reuși să-și stăpânească furia și să schițeze un zâmbet.

– Fermecător! zise ea. Este o surpriză totală pentru mine. Înaintă spre Nicholas și Sara, tremurând. N-am știut că voi doi vă cunoașteți atât de bine.

– O, da, zise Nicholas, simțind încă drăcușorul din el. Ne-am întâlnit deseori în secret, nu-i așa, Sara? Acum, totul a devenit cunoscut, Sara, scumpa mea!

Sara avea o dorință nebunească să râdă, dar în același timp ochii ei erau plini de lacrimi. Sara, scumpa mea. Așa îi spunea el în visurile ei. Cel mai bine era să se bucure cât mai mult de aceste clipe, pentru că nu erau reale. El era o brută rece și sarcastică și făcea toate astea ca

s-o salveze pe Olive. Fusese supărată și furioasă pe el pentru acel sărut înflăcărat. Dar începuse acel joc și trebuia să continue.

– Da, Nick… Am vrut să ne păstrăm secretul, nu?

– Pot să-ți spun că l-ați păstrat admirabil, spuse Olive și traversă camera ca să-și pregătească un cocteil. Se întreba ce însemnau toate astea și până unde se va ajunge. Nu prea departe, dacă ar fi putut face ceva.

Nicholas puse un braț în jurul umerilor Sarei. Aceștia erau albi și reci, ca fildeșul, la atingerea lui. Era un copil drăgălaș, se gândi el și cu siguranță o va picta într-una din zile.

– Și când urmează să fie nunta? întrebă Charles Amberley.

Sara nu îndrăzni să se miște sub brațul lui Nicholas. Nu va fi nici o nuntă. Începu să-i fie scârbă de toată situația.

– N-am discutat încă despre asta, răspunse Nicholas.

– Ce-ar fi să mai și mâncăm? îi îndemnă Olive și își duse o batistă de șifon la buze. Își mușcase buza de jos cu încrâncenare și aceasta sângera acum.

– Da, haideți, le spuse Amberley va fi un supeu-sărbătoare.

Nicholas prinse privirea Sarei. Zâmbi o clipă. Apoi spuse sec:

– Ce minunat. Nici nu mi-a trecut prin minte că seara asta va avea un asemenea deznodământ. Dar acum că micul nostru secret este cunoscut – să mergem înainte.

– Nick, îl strigă Olive pe Nicholas.

Acesta se întoarse și o privi drept în față.

– Ție îți datorez norocul meu, îi spuse cu politețe. Ce încântător din partea ta să o aduci pe Sara la Veneția.

Femeia îi întoarse spatele fără nici un cuvânt, dar fierbea de rușine și de furie. Cum îndrăznise el? Și cum îndrăznise Sara Grant?

Nicholas îi întinse o mână Sarei. Ea ezită, apoi își puse mâna în a lui. Degetele îi erau reci ca gheața și tremurau, dar el i le strânse încurajator.

Astfel, mână în mână, merseră la cină, urmați de Charles Amberley și de soția sa.

Capitolul 6

Cina a fost stranie și probabil că Charles Amberley a fost singurul căruia să-i placă, inconștient de tensiunea care-i stăpânea pe ceilalți trei.

Olive făcu o slabă încercare de a fi o gazdă perfectă, politicoasă, fermecătoare și naturală. Dar ajunse aproape în culmea isteriei când soțul ei se ridică și toastă vesel, cu șampanie, pentru „perechea nou logodită".

Într-o dispoziție capricioasă, Nicholas nu ținu seama de figura tulburată a Olivei și de rugămintea mută din ochii ei când îl privea. Era mai atent la fata blondă, zveltă, în rochia ei roșie, care stătea în fața lui. Ridică paharul pentru ea, cu ochii lui cenușii plini de un amuzament cinic, când spuse:

– Mult noroc, scumpa mea!

Cu obrajii arzând, Sara îi răspunse la toast.

– Și mult noroc pentru tine, dragul meu Nick!

„Micul drăcușor", se gândi el și mai amuzat. Și nu-i venea să creadă că rostise acel „dragul meu" din toată inima și cu tot sufletul.

Olive se sufoca și-și ridică șervetul dantelat la buze, lăsând pe el o urmă de ruj. Ar fi putut să-i ucidă pe amândoi, dacă ar fi putut. Pe bărbatul pe care-l voia și pe fata care îndrăznise să facă acel lucru reprobabil în ochii ei.

Mai târziu, când fu servit desertul, Sara se lăsă pe spătarul scaunului și privi în jurul ei năucită. Totul părea un vis nebunesc, deși era unul foarte plăcut. O clipă, uită de femeia rea, roșcată, care stătea în capul mesei clocotind de furie. Îl văzu numai pe tânărul din fața ei. Cojea o nectarină pentru ea. Simți o emoție acută de fericire când îi privi degetele subțiri pe fructul delicat și capul cu păr negru, aplecat peste el. Vocea lui puțin răgușită, atrăgătoare, părea în rezonanță cu strunele inimii ei. Vorbea cu Amberley despre Michelangelo.

Îi plăcea Nicholas. Îl iubea cu toate fibrele făpturii ei. Logodna lor era un lucru frivol, fără substanță și urma să dispară în aer foarte curând. Dar se agăța cu fiecare secundă de el.

Ferestrele erau deschise spre splendoarea nopții înstelate. Lumânările verzi în suporturile lor de metal aurit aruncau lumini în camera încărcată de umbre și de fum de țigară. În mijlocul mesei se afla un castron din porțelan plin cu fructe: piersici, struguri și smochine proaspete alături de nectarine și altele. Totul era frumos și ca într-un vis. Micuța Sara Grant din Ealing, a cărei familie era pe punctul de a muri de foame și care era o angajată plătită în casa aceea, nu mai exista. Acum era Sara, soția promisă a lui Nicholas Pelham, chiar dacă aceasta nu avea să se întâmple niciodată.

Nicholas îi întinse nectarina. Ea o luă cu o furculiță și o puse pe farfurie.

Brusc, îi zâmbi și-i spuse:

– Mulțumesc, dragule!

Pentru prima oară, el simți o emoție puternică, neobișnuită. Ceva îl făcu să-și rețină respirația și-i aruncă o privire lungă, intensă. Îl voia ca iubit? Era ceva mai mult decât actorie din partea ei? Se uită la chipul ei de camee și se gândi:

„Un bărbat ar putea să învețe să iubească foarte mult acest copil. Prea mult!“

Își spuse că a doua zi va trebui să plece, după cum intenționase, și să pună capăt farsei o dată pentru totdeauna.

Olive Amberley ar fi dat jumătate din averea soțului ei pentru șansa de a vorbi singură cu Nicholas Pelham în seara aceea. Voia să protesteze violent și să-i spună ce gândea despre el, pentru că făcuse acel lucru. Voia să-l sfâșie în două și în același timp să-l stăpânească, atât corpul cât și sufletul. Credea că înțelege în seara aceea ce înseamnă dorința de a ucide. Dar nu avusese nici o ocazie să-i spună un cuvânt lui Nicholas. Ca și cum ar fi fost conștient de furia ei secretă, el îi evita privirea și vorbea cu ea în modul cel mai convențional. Amberley, satisfăcut de viață, îi distruse, în cele din urmă, ultima șansă Olivei. Curând după cafea, spuse:

– Ce-ați spune de o plimbare cu gondola dragilor? – numai o oră – este o noapte atât de minunată.

– Da, mergem cu toții, zise Olive.

Amberley, care cinase bine, îi aruncă lui Nicholas o privire semnificativă și chicoti.

– Suntem patru și o să luăm două gondole, ce spuneți?

Olive strânse din dinți:

– O, nu, Dumnezeule, nu, spuse ea șoptit, fără să fie auzită.

– Mie mi se pare în ordine, spuse Nicholas.

Olive Amberley rămase fără grai. Îi aruncă o privire lungă, plină de venin lui Nicholas, trecu pe lângă Sara, ca și cum nici n-ar fi existat și fugi repede la ea în cameră. Charles Amberley se duse după ea și o găsi plângând isteric pe pat. La întrebările lui uimite și îngrijorate, ea răspundea numai:

– Mă simt rău – am o durere de cap cumplită, a apărut în timpul cinei, cred că am febră, trebuie să fiu singură, te rog, lasă-mă singură!

Dar gondola veni pentru Nicholas și Sara. Ea avea un șal mic alb italian pe care și-l puse peste umerii goi și păși în gondolă cu Nicholas, care aranja cu grijă pernele la spatele ei și luă loc alături de ea, ca lucrul cel mai firesc.

Ea își ținu răsuflarea de teamă ca acest vis ar putea fi spulberat și că se va trezi la mii de mile de Veneția și de acest bărbat. Gondola

alunecă pe canalul care se întindea ca o panglică de argint largă și în care se oglindeau luna și stelele. Dintr-o altă gondolă se auzeau sunetele unei chitare și râsete ușoare. Era o noapte caldă, fermecătoare. Trecură pe lângă case vechi, întunecate, cu obloanele închise ca niște locuri secrete, respirând romantismul secolelor care trecuseră peste ele. Trecură pe lângă grădini pline de flori și pe lângă vile ale căror ferestre se profilau ca niște puncte luminoase și pe ale căror balcoane se aflau îndrăgostiți care se uitau la oamenii care treceau în gondole și le zâmbeau.

Orașul dragostei și al romantismului. Sara își duse mâinile la piept și se întrebă de ce inima ei nu se rupe. Nicholas era atât de aproape de ea încât dacă se mișca ar fi simțit contactul brațului lui de al ei. Vârful roșu al țigării lui ardea în întuneric și putea să-i simtă aroma. Un nod i se puse în gât și era gata să plângă.

Apoi Nicholas aruncă țigara și se lăsă pe spate pe perne, întinzându-și brațele deasupra capului.

– Acesta este romantismul despre care vorbeai înainte de cină, copila mea.

– Da? zise ea și fu surprinsă de amărăciunea propriului ei glas.

– Perechea nou logodită, plutind într-o gondolă prin Veneția sub clar de lună, spuse Nicholas.

– Și ce logodnă!

– Opera ta, draga mea.

– Ei bine, rosti ea cu un râs nesigur. Domnul Amberley ar trebui să fie satisfăcut acum. Poate ar fi mai bine s-o terminăm mâine.

– Se va termina de la sine, pentru că mâine mă întorc în Anglia.

– Da?

– Ce rece ești, îi zise, aruncându-i o privire leneșă. Ca o mică mironosiță victoriană cu șalul acesta și cu părul prins la spate. Fermecător! Întinse o mână și o puse pe capul blond care strălucea sub razele lunii.

Nările Sarei se dilatară.

– Nu mă atinge, te rog!

– O, vino, protestă el, suntem logodiți, cel puțin pentru seara asta.

– Te amuză să joci farsa asta?

– Enorm, răspunse el.

Sângele îi înțepă obrajii.

– Ce nesuferit poți să fii!

– Și eu care mă gândeam ce adorabil arăți. Mi-am amintit cât de încântător săruți…

– O! zise ea și-și duse mâinile la față pentru a și-o ascunde de el.

Ceva din frumusețea acelei nopți de primăvară și a acelei fete încântătoare, care anunțase din proprie voință logodna cu el, îl mișcă pe Nicholas Pelham și simți o pasiune neașteptată. Era intrigat și era conștient, pentru prima oară după doi ani, ce-i lipsise vieții lui, că nu se afla nici o femeie în ea.

– Scumpo, murmură el. Scumpo, nu-ți ascunde fața de mine și nu-ți întoarce capul de la mine. Suntem logodiți. Și dacă aș fi într-adevăr iubitul tău, n-aș putea sta ca o stană de piatră alături de tine, într-o asemenea noapte!

Ea își descoperi fața și-l privi. El întinse o mână și o luă pe a ei. Degetele calde, puternice, îi transmiseră o senzație delicioasă de spaimă amestecată cu extaz. Nu părea să râdă de ea acum. Și în privirea lui era ceva căruia nu-i putea rezista, iubindu-l așa cum îl iubea. Scoase un țipăt scurt:

– O, te rog…

– O, te rog, o imită el și-l cuprinse brusc un val de pasiune.

Sara simți pe neașteptate brațele lui în jurul ei și mâinile lui sensibile, de artist, mângâindu-i gâtul, umerii și sânii. Buzele lui îi atinseră gura, ușor ca aripile unui fluture și apoi mai profund. Ochii ei se închiseră și cât dură sărutul, Veneția, luna, stelele și apa dispărură complet pentru ea. În cele din urmă el își ridică privirea, gâfâind ușor, ținând-o încă în brațe, în timp ce-i simțea corpul tremurând.

– Dumnezeule, zise el cu o voce răgușită, ce-i cu tine Sara de îmi produci o asemenea senzație? Parcă buzele tale sunt magice, draga mea. Simt că înnebunesc. Mai bine te duc acasă.

Ochii ei mari negri se uitară în ai lui, sentimentali și extaziați.

– Da, șopti ea, poate e mai bine să mă duci.

– Mă placi puțin, copilă stranie și dulce?

– Poate că da, zise ea cu sufletul la gură.

Nicholas se uită la chipul ei care se îmbujorase sub sărutările lui. Dumnezeule, ce gene lungi avea! Era cuprins de o tandrețe neașteptată și totodată de remușcări.

– E complet greșit, Sara. Aceasta se presupune a fi o farsă. Nu trebuie să fie ceva serios. Nu vreau să încep să țin la tine sau să mă îndrăgostesc de vreo femeie.

Extazul Sarei pieri. Era atât de rănită încât aproape nu putea suporta.

– Înțeleg prea bine. Te rog, du-mă acasă, spuse ea.

Știa că-i dăruise inima în noaptea aceea, dar pentru el nu însemna nimic și niciodată nu va însemna nimic. Pleca a doua zi; asta punea capăt automat logodnei lor, spusese el. Simțea că nu poate să îndure acest lucru. Dintr-un impuls, îi spuse:

– Orice ai face, nu pleca mâine din Veneția, te rog!

El se îndepărtă de ea și-și scoase tabachera cu sprâncenele încruntate.

– N-ar fi lucrul cel mai înțelept?

– Domnului Amberley i se va părea ciudat – ar putea bănui că tu și doamna Amberley… se bâlbâi ea și se întrerupse, simțindu-se rușinată și înspăimântată dacă el și-ar fi dat seama că încerca să-l rețină.

Dar Nicholas nu-și dădu seama de nimic. Credea că acea copilă fusese tulburată așa cum fusese și el, de o pasiune momentană și că asta era tot. Dar credea că există ceva adevăr în ceea ce spusese. Nu putea să părăsească Veneția și s-o lase pe Sara a doua zi după așa-zisa lor logodnă. O cunoștea prea bine pe Olive; era conștient că nu-l va lăsa să plece fără luptă și el nu voia acea luptă. Și Amberley nu trebuia să bănuiască nimic. Probabil că cel mai bun lucru era să rămână la Veneția încă o săptămână sau două.

– Cred că e mai bine să nu plec la Londra mâine, spuse el încet.

Pe Sara o cuprinse o emoție puternică. Nicholas adăugă:

– Vom continua să fim logodiți încă o vreme. Ești de acord?

– Da, răspunse ea.

– În ordine. De altfel, ne înțelegem bine unul cu altul.

– Destul de bine, șopti ea.

Nu o mai atinse și nu o mai sărută. Pentru Sara, frumusețea nopții trecuse. Când gondola plecă ducându-l pe Nicholas la hotel, ea intră în vilă și se duse în camera ei, cu inima grea și un sentiment dezolant că nu însemna nimic pentru el. Acel moment minunat de extaz care fusese ca o revelație când se aflase în brațele lui în gondolă era numai un vis; la fel ca toate celelalte visuri pe care le țesuse în jurul lui și care dispăruseră unul câte unul.

Olivia Amberley o auzi când trecu pe lângă dormitorul ei și o strigă. O aștepta. Stătea în capul oaselor în pat, cu ochii plini de ură și de gelozie. Îi spuse Sarei să vină lângă pat.

– Explică, îi ordonă ea. Explică ce înseamnă toate astea, Sara. De când tu și domnul Pelham sunteți iubiți?

Sara rămase rece și nu se mișcă. Era chinuită de durere și de indignare față de viață și nu avea chef să fie chinuită de această femeie care-l avusese cândva iubit pe Nicholas.

– Nu am nimic să vă spun despre acest subiect, doamnă Amberley. Cu excepția faptului că domnul Pelham și cu mine suntem logodiți. Dacă vreți o explicație mai limpede, adresați-vă lui. Și vă pot spune că nu puteți avea nici o obiecție față de logodna noastră!

Olive își pierdu respirația. Avusese de gând să-i spună Sarei că putea să plece și să-și părăsească serviciul la prima oră a doua zi. Intenționase să o critice fără milă. Dar Sara, „ajutoarea utilă", liniștită și umilă, se transformase într-o femeie care putea s-o înfrângă în jocul ei. Se așeză pe spate pe perne, gâfâind, cu batista la buze. Îi spuse:

– Ieși afară din camera mea, înainte să te ucid!

Și Sara se duse în dormitorul ei să-și plângă nefericirea și să retrăiască acele câteva momente de extaz când viața îi dăduse ce ceruse; i-l dăduse pe Nicholas Pelham ca iubit.

Capitolul 7

Urmă o săptămână îngrozitoare. Pentru Sara a fost atât amărăciune cât și extaz; un amestec ciudat din amândouă. Pentru Olive Amberley a fost cea mai neagră săptămână din viața ei. A stat în pat, pretinzând că e bolnavă și simțind că-l pierduse pe Nicholas pentru totdeauna și gândindu-se ce ar putea face pentru a-l despărți de Sara.

Pe de altă parte, lui Nicholas începuse să-i placă logodna cu Sara. Pe măsură ce o cunoștea mai bine, descoperea că este o companie agreabilă și inteligentă.

Îi cumpără chiar un inel; o duse la cel mai scump bijutier din Veneția și râse când ea protestă că nu era nevoie ca farsa să fie dusă atât de departe.

– De ce nu? zise el. Familiei Amberley i se va părea ciudat că nu ai un inel.

Așa că inelul fu ales și cumpărat și a constituit un moment foarte real de fericire și o onoare pentru ea, la care știa că nu are nici un drept. Au găsit un inel vechi venețian renumit, cu o perlă fixată în onix. Avea un design remarcabil și arăta bine pe degetul subțire al Sarei.

Când își puse inelul în deget, el se aplecă și-i sărută ușor vârfurile degetelor trandafirii.

– Îmi plac mâinile tale, Sara. Unghiile sunt naturale – nu-mi plac unghiile acelea mari și roșii, artificiale, pe care le poartă unele femei.

Ea se tulbură de laudele lui și se amuza în sinea ei știind că Olive își vopsea unghiile într-un roșu aprins. Voia ca Nicholas să o prefere pe ea Olivei – nu trebuia să mai fie niciodată iubitul ei, orice s-ar întâmpla. Și această săptămână o făcuse să simtă că lui nu-i păsa de femeia mai în vârstă, că regreta relația pe care o avusese cu ea. Îl salvase pe Nicholas de Olive și pe bătrânul Charles Amberley dintr-o situație care i-ar fi zdrobit inima.

Întorcându-se acasă de la bijutier în dimineața aceea însorită de primăvară, Nicholas era neobișnuit de curtenitor cu Sara. Și ea era fericită pentru că era acolo afară în soare cu el, purtând inelul lui pe deget și simțind că-i aparține mai mult decât sperase. Era fericită și pentru că primise o scrisoare plăcută de acasă. Banii îi salvaseră familia. Deși îi era silă când se gândea la modul în care îi obținuse, era bucuroasă că-i salvase pe ai ei.

Când Nicholas o sărută ușor pe păr și-i spuse că-i plăcea cum arăta în rochia de pânză verde, pe care ea o considera sărăcăcioasă, inima îi tresări de fericire.

– Sunt bucuroasă că-ți place, spuse ea.

El observă că Sara roșește și descoperi că este fascinat în mod deosebit de drăgălășenia și de sensibilitatea ei. Descoperea, totodată, că era foarte ușor să-și mențină atitudinea de iubit al Sarei.

Olive îi urmărea de la geamul dormitorului ei cum se întorceau acasă și dorea ca Sara să se înece în canal, în fața ochilor ei. Îl voia pe Nicholas pentru ea însăși, îl dorea înapoi mai mult decât își dorise ceva pe lume și se simțea frustrată. Nu-l vedea niciodată singur. Nu îndrăznea să-i reproșeze Sarei și nu îndrăznea să facă vreo scenă în public din cauza soțului ei. Ar fi avut prea mult de pierdut.

La sfârșitul săptămânii, carnavalul se reîntorcea la Veneția. O altă noapte de muzică și de nebunie, de clar de lună și de dans, extazul primăverii venețiene.

Charles Amberley o convinsese pe soția lui să părăsească patul și să participe la carnaval.

– Îți va face bine, scumpa mea. Tânărul Pelham și Sara ni se vor alătura, vom fi patru. Vom lua cina la hotelul Palazza și vom dansa până târziu.

Olive fu de acord cu aranjamentul. Dacă va putea dansa cu Nick, se gândi ea, va avea ocazia să schimbe un cuvânt cu el, singură. Așa că își cumpără o rochie nouă. Își va pune la urechi și la gât perlele originale pe care Amberley i le cumpărase la Paris, când fuseseră împreună acolo. Cu pielea ei perfectă și părul roșu aprins, arăta bine în alb și soțul ei o consideră cea mai frumoasă femeie din Veneția. Dar Nicholas Pelham nu-i va acorda atenție și ea știa asta. Acest gând o ucidea. Și nu putea să suporte că el își concentra toată atenția asupra Sarei.

Pentru Sara, era un carnaval adevărat. În seara aceea nu va mai rămâne singură acasă, cu inima frântă, în timp ce bărbatul pe care-l iubea dansa cu soția altui bărbat. Se afla în centrul veseliei, Nicholas era alături de ea și-i spusese de nenumărate ori că era persoana cea mai încântătoare din lume și că într-o zi o va picta așa cum era în seara aceea.

Și Sara avea o rochie nouă. Nicholas i-o cumpărase. Insistase să i-o cumpere în ciuda protestelor ei.

– Am lire italienești, râsese el și n-am pe nimeni pentru care să le cheltuiesc. Știu că nu-ți poți permite să-ți cumperi haine și vreau să fii la fel de bine îmbrăcată ca Olive, seara asta.

În fața acestui argument, cedase. Un motiv foarte feminin, de altfel; și ea dorea să fie la fel de bine îmbrăcată ca Olive.

Ea și Nicholas aleseseră împreună cu ce să se îmbrace. Artistul fusese amuzat să descopere creația perfectă pentru ea, care era încarnarea primăverii venețiene. Rochia lungă era din tafta galben pal, cu volane mici și asortată cu pantofii aurii. Arăta minunat în acea rochie de primăvară, cu părul blond prins la spate și cu ochii negri strălucindu-i de emoție.

De fiecare dată când o privea, Nicholas simțea că ochii aceia mari îl provocau și buzele roșii îl sfidau în tăcere. În noaptea aceea de carnaval descoperi că o iubea prea mult și că-i va fi imposibil s-o părăsească. Cum putea să n-o iubească pe acea copilă? Și ea, mistuită de focul dragostei, nu făcea nici un efort să ascundă ce simțea. Cu tinerețea și frumusețea ei, cu corpul ei grațios, Sara avea efectul unui vin vechi și tare asupra lui Nicholas. Dansară împreună fiecare dans și Olive rămase neputincioasă și furioasă. Pe Charles Amberley situația îl amuza.

– Sunt foarte îndrăgostiți, nu-i așa, draga mea?

Cu buzele albe sub ruj, Olive îi privea cum se învârteau în ritmul dansului și știa că dacă ar fi avut un pistol în mână, ar fi împușcat-o pe Sara cu sânge-rece.

Sara și Nicholas dansau acum un vals pe terasa care dădea spre apa luminată de lună în mijlocul mulțimii, învârtindu-se. Viorile răsunau duios printre fanioane colorate și sub ploaia de confeti în noaptea caldă, catifelată. Și Nicholas Pelham o ținea strâns pe fată și se gândea cât de perfect își armonizau pașii.

– Ești fericită? murmură el.

Ochii ei erau niște stele întunecate strălucind în ochii lui.

– Într-un mod straniu, aparte.

El îi suflă urmele de confeti din păr. Respirația lui caldă o făcea să se înfioare.

– Știam că dansezi bine. Ți-am mai spus.

– Și tu dansezi bine.

– N-ai vrea să fii cu bărbatul acela gras și chel de acolo? Îi arătă o figură grotescă, împiedicându-se de pantofii partenerei sale.

Sara râse răgușit, tulburată.

– Nu, răspunse ea. Îl prefer pe partenerul meu.

– Adevărat? întrebă el cu o gravitate ironică ridicând o sprânceană.

Se uită la chipul lui arămiu și atrăgător. Arăta mult mai bine decât orice bărbat de acolo; adora grația și finețea lui în costumul lui de seară.

Privirea lui o prinse pe a ei. Acei ochi cenușii nu erau cinici în seara aceasta, erau pasionați de ea. O cuprinse un sentiment pur de triumf. Orice s-ar fi întâmplat acum, dacă Nicholas ar fi plecat a doua zi și nu s-ar mai fi văzut niciodată, ei îi va rămâne această noapte minunată de care să-și amintească.

El șopti:

– Scumpa mea!

– Toată lumea ar crede că ești într-adevăr iubitul meu, îi șopti ea drept răspuns. El o strânse și mai tare în brațe și viorile continuară să vibreze în timp ce dansau în ritm perfect pe terasă. Lumina lunii și a stelelor se revărsa asupra lor.

– Poate că sunt, replică el indiferent.

– Nick! spuse ea, entuziasmată.

El îi sărută lobul urechii.

– Mă înnebunești – nu așa spune vechiul cântec?

– Lacrimile mele pentru tine începătoșează totul, continuă ea să citeze.

– Dar tu mă iubești? Ai plânge pentru mine?

– Am plâns pentru tine noapte de noapte, nu știi cât de mult te iubesc; cât de mult te-am iubit întotdeauna.

Cuvintele îi scăpară înainte de a le putea reține.

– Vorbești serios, Sara? N-am bănuit, nu m-am gândit niciodată…

– Vorbesc serios – și te iubesc de săptămâni întregi.

– Dumnezeule, ce prost am fost să nu-mi dau seama!

– Ce rost avea? Logodna noastră a fost un praf în ochi pentru familia Amberley.

– Dar acum o să fie ceva real. Totul s-a schimbat în ce mă privește. Și eu te iubesc!

– Nick, dragul meu, zise ea și el văzu lacrimi pe acele gene care-i plăceau atât de mult.

Știu atunci că era îndrăgostit nebunește de ea.

– Nu trebuie să plângi pentru mine, scumpo. Nu e nevoie. Te iubesc. Și te voi iubi mereu.

O conduse printre dansatori, coborând scările de marmură ale terasei, la marginea apei unde se afla un chiparos înalt care arunca o umbră întunecată pe cerul albastru închis. Acolo o luă în brațe și ea îi încolăci gâtul și-și ridică buzele pentru a primi sărutul lui.

O femeie solitară într-o rochie albă văzu cele două siluete contopite într-una singură lângă chiparos. Se duse repede către ei. Ceva se petrecuse în mintea Olivei Amberley. Cu o scuză ridicolă, îl părăsise pe Charlie și-i urmărise pe cei doi iubiți. Credea că a găsit o modalitate de a-i despărți. Și avea de gând s-o încerce, oricare vor fi consecințele.

Atingând culmea extazului în brațele lui Nicholas, Sara reveni la realitate când auzi vocea de gheață a Olivei Amberley.

– Sara, trebuie realmente să protestez…

Nicholas și Sara tresăriră, nevoiți să se despartă unul de altul. Dar Nicholas o ținea cu un braț după umeri care-i dădea un sentiment de fericire sublimă. Închipuirea ei cea mai minunată se materializase și visurile ei cele mai secrete se îndepliniseră. Nicholas o iubea. Nimic din ce ar fi putut face Olive nu mai putea schimba situația.

– Soțul meu și cu mine ne simțim puțin jigniți, pentru a nu spune mai mult, rosti Olive cu aceeași voce de gheață. Suntem toți prieteni aici, suntem împreună… Dar voi doi v-ați separat de noi toată seara. Cred că tu – și se uită cu venin la Sara – trebuie să-i acorzi un dans soțului meu și tu – se întoarse spre Nicholas, dacă nu consideri că e prea plictisitor, să dansezi cu mine…

Lăsă restul frazei nerostit.

Sara reveni cu totul pe pământ. Roșind, se uită pe furiș la iubitul ei și se desprinse de brațul lui.

– Îmi pare foarte rău, dar sigur că voi dansa cu domnul Amberley.

– Îl găsești în holul hotelului, îi spuse Olive.

– Ne vedem mai târziu, scumpa mea, îi strigă Nicholas în timp ce Sara se îndepărta.

Apoi el și Olive rămaseră singuri.

– Bun spectacol, carnavalul ăsta, zise el.

– Nu vreau să discut despre carnaval cu tine, îi răspunsese Olive.

– Atunci, vino să dansăm.

– Nu, zise ea. Aștept de zile întregi să vorbesc cu tine și n-am avut ocazia. Am fost extrem de îngrijorată și Charlie a fost insuportabil.

Nicholas își aprinse o țigară.

– De ce ești îngrijorată?

– Pentru tine și pentru fata asta!

Nicholas își mîji ochii.

– Te previn să nu spui ceva defavorabil despre viitoarea mea soție.

Olive strânse din dinți și degetele îi tremurară când scoase o țigară din poșetă.

– Nu fi ridicol, Nick. Nu e genul tău să fii prins într-o capcană.

Nicholas o privi drept în ochi. De când începuse s-o iubească pe Sara, se întreba cum de mai irosise un gând pentru Olive. Frumusețea ei îl lăsa impasibil. Era o frumusețe aspră și dură. Nu se compara cu frumusețea gingașă a Sarei.

– Pot să te întreb ce înțelegi prin a fi prins într-o cursă?

– De ce crezi că sara Grant a anunțat logodna cu tine?

– În primul rând pentru a îndepărta bănuielile soțului tău, dar acum a descoperit că ține la mine, așa cum și eu am descoperit că țin la ea. De fapt, Sara a ținut la mine de la început, și am fost un orb că nu mi-am dat seama.

Olive făcu un efort să se controleze, dar în interiorul ei era o vijelie de pasiuni furioase.

– Ești orb și nu vezi adevărul nici acum.

– Ce încerci să spui, Olive? Dacă…

– Nu încerc decât să te salvez de la o altă nebunie, îl întrerupse ea.

– Draga mea Olive, n-am cerut să fiu salvat, zâmbi el dezaprobator.

– Dar nu înțelegi? îl întrebă Olive, disperată. Sara nu e ceea ce crezi tu, totul a mers prea departe și acum încearcă să te prostească. Nu suport asta. Țin la tine prea mult ca să permit să fii dus de nas de o aventurieră intrigantă.

Nicholas roși.

– Nu ai nici un motiv să spui acest lucru. Tu ai amestecat-o pe Sara în jocul ăsta, de la început.

– La început, da, am făcut-o. Dar nu vrei să asculți întreaga poveste?

– Nu cred că vreau… începu el.

Dar ea îi puse o mână pe braț.

– Nick, te rog – dacă m-ai iubit vreodată cu adevărat, te rog să mă asculți, pentru binele tău…

Se întrerupse și el fu uimit să vadă lacrimi în ochii ei. Era realmente afectată. Spusese că voia s-o asculte spre binele lui. Ce însemna asta?

– Ei bine, zise el stingherit. Ascult ce ai să-mi spui.

– Atunci, ascultă. Sara Grant este o mică aventurieră banală – o căutătoare de aur. Nu, nu începe să te certi cu mine, ascultă-mă până la capăt. După ce Charlie ne-a văzut în gondolă și te-a învinuit că ești iubitul meu, i-am spus că Sara purtase rochia și fusese de fapt cu tine. Apoi m-am dus la ea și i-am sugerat să-i lase lui Charlie impresia asta. Mi-a spus că o va face pentru o compensație financiară. Fata e nebună după bani. A acceptat un cec de la mine și mi-a spus că va face cu plăcere orice pentru douăzeci și cinci de lire sterline.

Nicholas se uită fix la Olive. Inima lui începuse să bată într-un mod curios.

– Nu te cred, Olive. A făcut totul ca să te ajute, ca să-l liniștească pe soțul tău.

– Poate, zise Olive râzând sarcastic. A făcut-o pentru bani. Îți spun, e o vânătoare de bani și nu te iubește deloc. Am încercat să-i spun o dată sau de două ori că nu are dreptul să se implice în acest joc, dar răspunde că își va urmări interesele până la capăt. Ori te va face să te căsătorești cu ea, ori îți va cere bani. O să vezi!

– Nu pot să te cred, zise Nicholas.

– Îți spun că e adevărat, repetă Olive cu patimă. Am plătit-o să însceneze toată povestea asta și iată dovada.

Cu degete nervoase, deschise poșeta pe care o purta și scoase un cec.

– Uite-l – a fost plătit la Londra – acum mă crezi?

Nicholas luă cecul. Da, era real. A fost completat pe numele domnișoarei Sara Grant, semnat de Olive, contrasemnat de Sara. Și data din ziua când fusese văzut în gondolă cu Olive.

Nicholas se uită peste terasa luminată de lună, dar nu vedea nimic. Inima i se strânse. Cu câteva clipe în urmă o ținuse pe Sara în brațele sale și ar fi putut să-și mizeze viața pe sinceritatea și pe inocența ei. Îi spusese că îl iubea și că-l iubise întotdeauna. Dar făcuse totul pentru bani – era, așa cum spunea Olive, o vânătoare de bani. Inima îl durea. Și era dezamăgit la culme. Era sortit să iubească femei pentru care marele zeu al banilor ocupa locul de frunte? Olive îl lăsase cu buza umflată de dragul averii lui Amberley și acum Sara – Sara în care crezuse cu adevărat – manevrase această logodnă fără scrupule și totul pentru douăzeci și cinci de lire sterline.

Pasiunea și tandrețea pe care le simțise în seara asta pentru Sara păreau să piară de o moarte cruntă. Ura femeile – le ura pe toate – și era obosit să-și dea inima unei ființe lacome, avidă de bani.

Îi restitui cecul Olivei.

– Sara a fost nerăbdătoare să-l ia. Și acum încearcă să te facă să te căsătorești cu ea. Dragul meu, am fost îngrijorată de moarte în legătură cu tine. Nu cred că ești atât de prost încât să te căsătorești cu ea. Să-i spui să dispară, acum, imediat.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, n-aș vrea să discutăm despre Sara, spuse el cu răceală.

– Olive se uită fix la el.

– Doar nu ești prost, Nick? Nu ai nici un sentiment pentru fata asta. Nu-ți pasă de ea.

Nicholas își mușcă buza. Cu o zi înainte ar fi râs și ar fi spus:

– Da, nu am nimic pentru ea.

Dar în seara asta, în timp ce dansa cu Sara, își dăduse seama că începuse să țină foarte mult la ea. Păruse numai inocență și sinceritate. Nu-i venea să creadă că simulase totul, că atunci când buzele ei îi cereau săruturi se gândea la cecul pe care Olive îl completase pe numele ei. Că juca un rol de interesată. Simți mâna Olivei pe brațul lui și-l trase cu iritare. Nu o antipatizase niciodată pe Olive până în seara aceea, dar acum n-o mai putea vedea în ochi. Stricase totul.

– Nu înțeleg de ce te porți așa cu mine, se plânse Olive. Nu vreau să fii prins în cursă de această aventurieră…

– Foarte bine, o întrerupse Nicholas, cu severitate. S-o lăsăm așa. Te pot asigura că nu sunt bărbatul care poate fi atras într-o cursă.

– Ce vei face?

– O să mă ocup cum cred eu de cuviință de problema asta.

Putea fi mulțumită. Vedea că ce-i spusese făcuse impresie asupra lui.

– Apropo, adăugă ea, Sara a mai cerut bani seara trecută. A spus că a rezolvat totul cu multă pricepere. I-am răspuns că e puțin cam prea pricepută. Sper să-i dai ceea ce merită.

Nicholas înghiți minciuna. În definitiv, văzuse cecul și nu era nici un motiv să nu creadă că Sara mai ceruse unul.

Se făcu tăcere câteva momente. Muzica încetă și apoi se auziră mai multe aplauze. Charles Amberley apăru la braț cu Sara. Chipul obosit al lui Amberley era acum mai istovit ca de obicei, dar era bine dispus.

– Iat-o pe micuța ta, băiete, îi spuse lui Nicholas. Trebuie să spun că dansează ca o zână.

Nicholas se înclină.

– Mulțumesc, răspunse el cu ironie.

Cu ochii strălucitori, Sara se uită la Nicholas și acesta îi întoarse o privire tăioasă, neîndurătoare. Își dădu imediat seama că se întâmplase ceva. Era alb la față și încordat și arbora un zâmbet forțat. Ce se întâmplase oare între el și Olive? Ce-i spusese acea femeie dușmănoasă?

– Vino, Olive, se adresă Charles Amberley soției sale.

Olive nu era deplin satisfăcută de discuția între patru ochi cu Nicholas, dar știa că o turnase bine pe Sara și din cauza asta se simțea încântată.

– S-a făcut târziu și cred că ar trebui să mergem acasă, Coco, dragul meu, spuse ea și-l luă de braț pe soțul ei.

– Foarte bine, draga mea. Amberley se uită la Nicholas. O conduci pe Sara acasă, băiete?

– Da, răspunse Nicholas.

Sara rămase singură cu bărbatul pe care-l iubea; singuri pe terasă sub clarul de lună.

– Nick, zise Sara cu o mână la gât și cu pulsul bătându-i accelerat. Nick, ce s-a întâmplat? De ce te uiți așa la mine?

El continua s-o privească lung. Privirea lui îi cercetă chipul încântător și gâtul alb, grațios și corpul zvelt. Se gândea:

„Aș da orice pe lume să nu fie adevărat, să nu fi luat acei bani".

– Nick, se auzi vocea ei ezitantă.

El râse și o luă în brațe.

– La naiba cu asta!

Ea se făcu albă la față.

– Ce s-a întâmplat? De ce te comporți așa?

– Sărută-mă, îi spuse el tăios.

– Nicholas, dragul meu, ce s-a întâmplat? Știu că s-a întâmplat ceva, tocmai mă gândeam că ești cu adevărat iubitul meu, așa ai spus…

Se întrerupse, bâlbâindu-se.

– Sunt iubitul tău, răspunse el și râse într-un fel care o uimi și o jigni. Sărută-mă, Sara.

Dar ea continua să stea la distanță și să-și acopere gura cu palma.

– Spune-mi că mă iubești, zise ea.

El râse scurt.

– Orice bărbat te-ar iubi, Sara, rosti el evaziv.

Și se gândi:

„Am fost cumpărat pentru douăzeci și cinci de lire sterline și s-ar putea să-i fi meritat. Voi avea însă ce vreau. Am vrut-o mai mult decât orice pe lume, în seara asta. O mai vreau încă și la naiba cu restul".

– Sărută-mă, repetă el și-i luă brațele și i le strânse pe lângă corp. Apoi se aplecă și o sărută îndelung. Pe măsură ce secundele treceau, Sarei îi vâjâia capul și corpul i se topi în brațele lui Nicholas. În toate visurile ei nu-și închipuise un asemenea sărut; violența lui o îngrozi brusc și țipă:

– Nu, te rog!

El se desprinse de ea, alb la față și puțin rușinat. Orice ar fi fost, vânătoare de bani sau aventurieră, era tânără, doar un copil și nu avea nici un drept s-o rănească. Simțea că greșise față de el și-l mințise, dar în același timp o găsea irezistibil de atrăgătoare. Apoi văzu că ochii ei erau închiși și că se albise la față. O luă în brațe cu mai multă blândețe.

– Liniștește-te, Sara.

– De ce m-ai sărutat așa? întrebă ea și izbucni în plâns cu fața la pieptul lui.

Nicholas se uită peste capul ei blond, gândindu-se dacă să-i spună despre cec. Dacă să-i spună: „Du-te naibii, dar să te duci cu alt bărbat". Asta ar pune capăt la toate. Și pentru a doua oară în viața lui, Nicholas Pelham s-ar fi lepădat de dragostea pentru femei. Presupunea că Sara nu-și va face probleme atâta timp cât ar fi primit un nou cec de la Olive. O dorință teribilă s-o facă să sufere se lupta cu dorința lui față

de ea. De ce să facă așa cum voia ea? Folosise toate acele trucuri de fată inocentă pentru a-l prinde în cursă. Ei bine, să lăsăm jocul să continuie. Numai că de data asta jocul se va desfășura așa cum va vrea el.

Brusc, o strânse și mai tare în brațe și o sărută ușor pe păr.

– Scumpo, ești un copil absurd. De ce plângi? Nu-ți place să fii sărutată?

Mâinile și vocea lui erau iarăși tandre și pe Sara o cuprinse din nou un val uriaș de dragoste pentru el. Râse tremurat.

– Sunt absurdă, dar am crezut o clipă că te-ai schimbat, că nu mă mai vrei.

– Te vreau și mai mult, zise el.

Ea își ridică ochii în care străluceau lacrimi.

– Te iubesc atât de mult, Nick, încât n-aș suporta să te pierd, șopti ea.

„Sau nu-ți poți permite, se gândi el și, cu un râs mic ciudat, se aplecă și o sărută din nou pe păr, liniștind-o.

Capitolul 8

O altă zi însorită de primăvară venețiană.

Sara se trezi devreme, deși stătuseră mult la carnaval seara trecută și dansaseră până în zori. Dar nu era obosită. Corpul ei tânăr era plin de vitalitate și avea mintea plină de gânduri pentru Nicholas încât voia să fie cât mai conștientă de el în loc să doarmă.

Își bău cafeaua însoțită de cornuri pe balcon, la lumina soarelui, cu mult înainte ca familia Amberley să se trezească. Și cu numai câteva minute în urmă Nick îi telefonase de la hotel. Avea să vină s-o ia la nouă și jumătate cu mașina lui și se vor plimba în restul zilei. Aranjase un picnic și vor vizita frumosul castel Valanese. Ruinele acestui castel, care aparținuse uneia dintre cele mai vechi familii din Veneția, din 1400, și fusese distrus de un incendiu peste un secol, se afla la o mie de metri altitudine deasupra nivelului mării, la distanță de o oră de Lido.

– Este cel mai minunat loc din lume; vom rămâne acolo și vom mânca la vechiul han, numai noi doi, scumpa mea, îi spusese el.

Era emoționată de perspectiva excursiei. Când îl părăsise pe Nicholas noaptea trecută, păruse că își revenise și se simțise rușinată de lacrimile ei. Nu existase nici un motiv să creadă că se schimbase. Părea mai îndrăgostit ca oricând de ea.

Stabilise să-l întâlnească pe Nicholas la Palatul Dogilor. Se duse cu gondola până acolo și-l găsi așteptând cu mașina lui mare Isotta, cumpărată la Roma. O mașină galbenă minunată, lungă cu un motor zgomotos ca al mașinilor de curse. Dar Sara nu avea ochi decât pentru bărbatul de la volan; Nicholas, cu fața lui oacheșă, atrăgătoare și cu mâinile subțiri, sensibile. Ce efect devastator aveau aceste mâini când o atingeau, se gândi ea și obrajii i se înroșiră ca niște maci, când se apropie de el.

Nicholas se uită curios la ea. Putea fi mai curând un copil frumos și vesel de șaisprezece ani decât o femeie de douăzeci. Ochii și părul îi străluceau și avea pe cap o beretă de lână, puțin lăsată pe o sprânceană; purta o fustă albă scurtă, un pulover de culoarea canarului și un fular de mătase în jurul gâtului. Haine pe care și le confecționase singură. Un pulover pe care-l împletise singură. Dar, într-un fel, reușea să pară că poartă lucruri scumpe, din mai nimic.

Nicholas se gândi cu melancolie:

„Arată mult mai tânără și e o rușine că nu e nici pe jumătate atât de sinceră pe cât pare".

– Cu onoare, duh voios, o salută el vesel.

– Nu sunt ciocârlia lui Shelley, râse ea.

– Nu, ești a mea.

Ea râse încântată și urcă în mașină, așezându-se alături de el.

– Sunt atât de fericită, zise ea.

El nu răspunse. Era nefericit pentru că îl durea de fiecare dată când se gândea la cecul acela blestemat și la faptul că Sara acceptase farsa cu logodna.

– Ei bine, zise el, iată-ne plecați și porni motorul. Coșul cu merinde, șampanie, Veneția, soarele și tu alături de mine. Parcă ar fi paradisul pe pământ, cara mia.

Alintarea în italiană îi plăcu Sarei. Nicholas urmări cum sângele îi colorează gâtul și se gândi că era foarte sensibilă.

„Este un drăcușor emotiv, se gândi. Nu mă îndoiesc că simte pasiune pentru mine, dar este și dornică de bani. Are ceva, fata asta care mă înnebunește, dar n-o să fie cum vrea ea".

– Sunt sigură că n-ar trebui să fiu aici. N-am mai făcut nimic pentru doamna Amberley în ultimele zile, remarcă Sara.

– Nu poți fi „ajutorul util" al Olivei și în același timp logodnica mea.

Se uită la el cu inima plină de dragoste.

– Sunt într-adevăr logodnica ta, Nicholas?

– Tu ai aranjat să fii, nu-i așa, scumpa mea?

Ca și noaptea trecută, Sara fu frapată de ceva deosebit la el, ceva ce nu putea înțelege. Nu scoase nici un cuvânt și rămase tăcută în timp ce mașina lungă și puternică lăsa în urmă Palatul dogilor.

Urcară la o înălțime de o mie de metri față de marea Adriatică, albastră ca cerul.

Sara nu va uita cât va trăi clipa când a dat ochii pentru prima oară de ruinele castelului, chiar deasupra satului Valanese, unde ajunseră târziu în după-amiaza aceea.

Nicholas avea o poveste să-i spună Sarei despre castel. Povestea de dragoste a unui nobil venețian și o fată cu părul auriu pentru care se luptase și pe care o adusese la castel pe calul lui și o ținuse prizonieră până când aceasta s-a stins de dor și a murit.

Dragoste și pasiune! Ecoul lor de secole. Tandrețea lor o învălui pe Sara ca razele soarelui în timp ce se plimba mână în mână cu Nicholas printre ruine și asculta povestea acelor locuri.

– Ce frumoase sunt toate astea, spuse Sara.

Fumând, Nicholas privi cu amărăciune în jur. Era și el mișcat de frumusețea romantică a locurilor și ar fi dorit să n-o fi adus pe Sara acolo. Nu voia să fie emoționat. Voia să fie aspru, să ia totul și să nu dea nimic, pentru că acesta părea să fie principiul după care femei ca Olive și Sara își conduceau viața.

Tăcerea lui o întristă pe Sara.

– Te îngrijorează ceva? îl întrebă ea.

El aruncă țigara și se întoarse, luând-o în brațe. Desfăcându-i șalul, se aplecă și o sărută pe gât.

– Nu sunt îngrijorat, dar ceva în legătură cu tine mă înnebunește.

– Nu înțeleg de ce?

– Nu? El râse și o sărută de două ori, cu pasiune, apoi adăugă: Haide, vino. Castelul ăsta mă deprimă. Povestea spune că ducele de Valanese a descoperit că soția sa îl înșală. A bătut-o până a omorât-o.

Ochii negri ai Sarei se măriră.

– Ce oribil! se cutremură ea.

El se uită sumbru la ea.

– Dacă un bărbat iubește o femeie și descoperă că l-a înșelat în așteptările sale, îl determină să facă lucruri ciudate, violente.

Sara înghiți din greu și râse ușor.

– Ce straniu ești câteodată, Nicholas.

– Nu sunt mai mult decât oricare alt bărbat.

– M-ai bate și pe mine dacă ai considera că ți-am fost necredincioasă?

– Poate. Și sunt și alte lucruri pentru care aș vrea să te rănesc tot atât de mult.

– Dar nu vrei să mă rănești acum, nu?

El se eschivă să-i răspundă și-i arătă un copac bătrân și noduros dintr-o grădină părăsită.

– E frumos. Ar fi trebuit să-mi aduc o pânză să-l pictez.

Sara se duse lângă copac și se sprijini cu spatele de trunchiul lui, ridicând privirea.

– E măr și e înflorit. Îi simt parfumul.

El scutură o ramură și o ploaie de petale parfumate căzură peste ea, mânjindu-i obrajii și ochii, acoperindu-i părul auriu.

Nicholas o privi cu ochi aspri. O voia pe fata asta, o voia la nebunie; întinse brusc mâna și o trase pe iarbă sub mărul înflorit. Ea îi simți bătăile puternice ale inimii și aproape că leșină de extaz sub sărutările lui pasionate.

– Nick, te iubesc. Dragul meu, spune-mi că mă iubești și tu.

– O, da, te iubesc, cum ar trebui să te iubesc, dar asta nu spune prea mult.

– Nicholas, exclamă ea îngrijorată.

El se ridică și spuse tăios:

– Să lăsăm jocul, Sara. E timpul ca această farsă să se termine.

– Farsă? repetă ea privindu-l insistent. Se ridică și ea și se sprijini de trunchiul copacului. Tremura.

– Dar am fost de acord seara trecută că nu este o farsă.

– Dar este, draga mea, te asigur. Toată discuția asta despre o dragoste adevărată. Nu se pune problema de așa ceva. Dacă mă întrebi direct dacă vreau să te iau în brațe, da. Dar asta nu înseamnă neapărat dragoste.

Dacă ar fi lovit-o peste față, n-ar fi rănit-o mai crud. Extrem de uimită, ridică privirea spre el.

– Nu înțeleg, spuse ea încet.

– O, ba da, înțelegi.

– Îți spun că nu înțeleg.

– Atunci faci pe proasta în mod deliberat. Știi la fel de bine ca și mine că totul face parte din înscenarea ta de a mă face să te iubesc.

– Dar nu-i adevărat, zise ea îngrozită. Logodna noastră a început – ei bine, știi cum a început, am vrut să ajut familia Amberley și tu ai vrut același lucru.

– Da, așa e. Dar ai aranjat toată chestiunea asta blestemată pentru bani.

– Nicholas!

– Pentru Dumnezeu, nu lua figura asta inocentă. Olive mi-a spus seara trecută că ai aranjat tot acest spectacol în schimbul a douăzeci și cinci de lire sterline. Acesta a fost prețul pentru a mă atrage în capcana logodnei. Olivei i-a convenit, pentru că nu voia un divorț și ți-a convenit și ție pentru că presupun că douăzeci și cinci de lire este o sumă importantă pentru tine. Nu vei nega că ai acceptat cecul în dimineața după carnaval, nu?

Tăcere. În mintea ei năucită, lucrurile începeau să se limpezească încetul cu încetul. Acum înțelegea ce se întâmplase seara trecută. Asta era răzbunarea Olivei Amberley. Se folosise de cecul acela și minţise în mod nerușinat. Ceva părea că moare în Sara, ceva tandru, gingaș și real, ceva ce aparținea exclusiv dragostei ei pentru Nicholas Pelham.

Îi stătea pe vârful limbii să-i spună că luase acei bani pentru familia ei. Îl putea face destul de ușor să înțeleagă situația familiei de acasă. Dar gândindu-se mai bine, dorința de a pune lucrurile la punct în ochii lui era copleșită de cele mai amarnice resentimente față de el.

Era un ticălos și o brută. O îmbrățișase, o sărutase, râseseră împreună și acum dragostea ei nu mai însemna nimic. Nu mai putea să simtă ce simțise pentru el, niciodată, cât timp va trăi. Nu avea dreptul să creadă toate născocirile oribile ale Olivei, indiferent cât de inteligent minţise acea femeie.

– Așa că vezi, spunea Nicholas, nu e nevoie să te prefaci. Știu totul. Vrei bani și mă găsești suficient de atrăgător ca iubit. E în ordine. Am bani de risipit și aș putea foarte bine să-i cheltuiesc pe tine. Te vreau. Te plimb prin toată Veneția și îți ofer distracții minunate. Dar nu se pune problema căsătoriei. Acum, tu trebuie să decizi ce vrei să faci.

Din nou se așternu tăcerea. Sara se făcu cenușie la față, chiar în lumina razelor soarelui, care pătrundeau printre crengile înflorite ale mărului. Tremura din cap până-n picioare. Rușinea fu înlocuită de o furie rece ca gheața. Construise un nimb de dragoste în jurul lui Nicholas Pelham și-l adora. Acum fiecare cuvânt care venea de la el era o insultă. Se gândea:

„El și Olive Amberley mi-au frânt inima. M-au rănit atât de rău încât nu voi mai crede niciodată în dragoste. Acum aș dori să-l fac să se împace cu mine. Da, numai ca să mă răzbun pe amândoi.

Rămase cu spatele lipit de trunchiul copacului și ochii îi erau la fel de înverșunați ca ai bărbatului din fața ei. Era ca un zeu care se prăbușise de pe piedestalul lui și pe care nu-l mai putea adora. Se gândea la el ca la un escroc meschin care se iubise cu soția altui bărbat

și apoi bătuse în retragere. Și acum bătea în retragere și față de dragostea pentru ea, fără scrupule, fără vreun sentiment real, autentic.

Pentru că-l iubise atât de mult, era mai rănită decât era firesc, fapt care-i trezi o dorință oarbă de a lupta. El și acea femeie o puseseră cu spatele la zid. Dar nu vor reuși s-o zdrobească.

Nicholas se uita stingherit la ea. Apoi întinse o mână.

– Haide. Recunoaște că ai jucat un joc detestabil, să fim de acord că ne place foarte mult unul de altul și că vom petrece un timp minunat împreună. Soarele apune. Să mergem la han și să cinăm, ce spui?

Sara dădu ușor din cap. Genele ei dese îi ascundeau durerea din priviri. Nicholas nu putea ghici ce-i trecea prin minte. Zise pe un ton ciudat:

– Cred că dacă aș încerca să-ți spun că nu sunt aventuriera care crezi, nu m-ai crede, nu-i așa?

– Trebuie să recunosc că joci perfect rolul copilei inocente. Dar ce ai de spus despre cec? Nu l-ai luat?

– Ba da.

– Foarte bine. Hai să uităm de asta. Știm amândoi care-i situația. Sunt de acord cu puțină dragoste atâta timp cât nu-i vorba de dragoste adevărată, pentru că asta mă plictisește, știind ce se ascunde în spatele unor asemenea vorbe.

– Înțeleg, răspunse Sara printre dinți.

Nicholas îi puse un braț peste umeri și ea se cutremură și chipul îi păli și mai tare. O, Doamne, cât de rău o rănise! Și ceea ce o înspăimânta și mai mult era că voia să-i simtă în continuare mâinile minunate mângâind-o. Se simțea rușinată și umilită. Îl lăsă s-o conducă înapoi la mașină și plecară, coborând serpentinele, către hanul pitoresc.

Sara era foarte tăcută și Nicholas considera că era evident deprimată pentru că fusese descoperită. El era, dimpotrivă, vesel și vorbăreț. Dar în sinea lui se simțea la fel de nefericit ca și ea. Dorea să

fi putut să dea ceasul înapoi, la momentele dinaintea mărturisirii Olivei, când o ținuse pe fata aceea în brațe și o voia de soție și mamă a fiului lui.

Ajunseră la han. Nicholas parcă mașina și coborî.

– Ne vedem în cafenea, spuse el.

– Da, încuviință Sara.

După ce el plecă, intră într-o încăpere mică în care o femeie în vârstă, cu un șorț alb, îi aduse un săpun și un prosop și o cană de apă fierbinte ca să-și spele fața și mâinile.

Puțin mai târziu, Sara se uită pe fereastră la ruinele vechiului castel care se afla pe înălțimea de deasupra lor. Acum, castelul i se părea un loc sinistru. Acolo se întâmplaseră fapte crude, violente. Și în acea grădină părăsită fuseseră înmormântate violent și crud iluziile și dragostea ei pentru Nicholas Pelham. Își aminti povestea pe care i-o relatase despre ducele de Valanese și se gândi amărâtă că ar fi preferat ca Nicholas s-o fi tras de păr și s-o omoare în bătaie decât să-i arunce dragostea în față și s-o acuze că primise bani pentru a-l prinde în cursă.

Își apăsă mâinile pe ochi. Se gândi:

„Am să-l fac să se însoare cu mine“.

În mintea ei se contura un plan, un mic plan disperat prin care să-i învingă pe bărbatul și femeia care o folosiseră ca un simplu instrument în propriul lor joc.

Acasă, la Ealing, învățase să conducă mașina. În perioada când tatăl ei dispunea de mijloacele materiale necesare, aveau o mașinuță proprie marca Morris. Urmase un curs de reparat mașini și se pricepea la motoare, ca multe alte fete moderne.

Ieși repede afară din han. Nicholas nu se zărea. Nu se afla nimeni în curtea hanului, cu excepția mașinii lui Nicholas. Deschise repede capota și umblă la bujii. Închise capota la loc și cu obrajii roșii de emoție intră înapoi în han.

Nicholas o aștepta în cafenea. Comandase cina. O salută ca și când ar fi fost cei mai buni prieteni. Ea încercă să se adapteze dispoziției lui

și să fie la fel de veselă. Atmosfera artificială de veselie continuă între ei în timp ce-și mâncau supa și peștele, apoi smochinele și fructele delicioase servite, ca și vinul casei. La sfârșit, băură cafea neagră și fumară.

Când sosi timpul să plece, Nicholas nu mai putu să pornească mașina. Apăsă încontinuu pe șoc, dar mașina nu voia să pornească și, în plus, i se descărcă și bateria. Deschise capota și se uită posomorât la motor.

– Nu mă pricep nici cât negru sub unghie la chestia asta. N-am avut niciodată o mașină până am venit în Italia. Nu mi-am putut permite. Habar n-am ce s-a întâmplat.

Sara îl lăsă să se frământe și cu o licărire poznașă în ochi de mulțumire că știa mai multe decât el despre mașini, îl întrebă:

– Nu poți să pornești, nu-i așa?

El blestemă, înfuriat și iritat.

– Nu, nu pot.

– Atunci ce facem, familia Amberley ne așteaptă.

– Va trebui să le telefonăm.

– Nu există nici un telefon la han, răspunse prompt Sara.

Nicholas se scărpină în cap.

– Fir-ar să fie. Ei bine, atunci va trebui să rămânem aici și să le explicăm mâine. Se întoarse, îl strigă pe proprietarul hanului și schimbară câteva cuvinte în italiană, limbă pe care Nicholas o vorbea.

– Spune că nu există altă posibilitate de transport decât pe măgari și asta se exclude. Ne-ar omorî pe amândoi și, în plus, n-am ajunge decât tot dimineață. Nu ne rămâne decât să stăm aici și mâine când vine poștașul de dimineață să trimitem prin el după un mecanic la cel mai apropiat garaj.

– Și va trebui să stăm aici toată noaptea? îl întrebă ea pe Nicholas.

– Da, răspunse el fără s-o privească.

– Și cum rămâne cu reputația mea?

– O, voi explica, amândoi vom putea explica, nu e vina noastră, nu-i așa?

– Sigur că nu, răspunse ea într-un mod ciudat.

Nicholas nu îndrăznea să se uite la ea pentru că inima îi bătea nebunește. Ideea de a petrece o noapte cu ea, în acel han singuratic, cu Sara atât de aproape de el, îl tulbura nemaipomenit. Nu va îndrăzni s-o mai atingă sau s-o sărute în seara aceea. Nu avea să se lase prins și mai mult în mrejele micuței vrăjitoare.

Mai târziu, fură conduși la două dormitoare mici și la ușă Nicholas îi ură noapte bună Sarei.

Și inima ei bătea cu putere, dar îl privea liniștită.

– Noapte bună, spuse ea.

– Îmi pare rău pentru că s-a întâmplat, Sara, dar nu e vina mea. Blestemata de mașină nu mai vrea să meargă.

– Înțeleg, răspunse ea cu o strâmbătură.

– Noapte bună… O prinse și o sărută cu asprime pe buze. Și mâine vom continua logodna noastră plăcută.

Îi dădu drumul și ea intră în cameră, încuie ușa și se aruncă pe pat. Lacrimile veniră, fierbinți, arzându-i obrajii.

„O, Doamne, ce nenorocită mă simt. O, Doamne, l-am iubit atât de mult, cum îndrăznește să mă trateze cu atâta ușurință? Dar va trebui să se însoare cu mine… o să-l fac să-i pară rău pentru ce a făcut și la fel, pe Olive Amberley.

A fost cea mai lungă noapte din câte cunoscuse și cea mai nefericită. Stinse lampa în cele din urmă și rămase trează în pat, ascultând bătăile unei pendule care marca orele și jumătățile de oră. Și în camera alăturată, Nicholas petrecu jumătate din noapte fumând neliniștit și nefericit, încercând să și-o alunge pe Sara din minte.

Noaptea a fost o luptă disperată pentru amândoi. Apoi veni dimineața. Cu mult timp înainte ca Nicholas să se trezească, Sara se strecură afară din han și repară mașina: o chestiune simplă la bujii. Când Nicholas coborî și el, era afară și mânca nepăsătoare o portocală.

Nicholas nici nu se uită la ea. Aproape că o ura în dimineața aceea din cauza puterii pe care o exercita asupra simțurilor lui, dacă nu și asupra intelectului lui.

Se duse la mașină și se așeză în spatele volanului.

– Nu pot să-mi dau seama de ce nu merge și apăsă posomorât pe șoc.

Motorul puternic răspunse imediat.

Nicholas se întoarse uimit spre ea.

– Nu înțeleg și pace ce s-a întâmplat.

Sara veni la mașină și-i spuse:

– Pot să te cred? Nu ești decât un ticălos, m-ai păcălit seara trecută.

– Sara! exclamă el, sincer surprins. Ce vrei să spui?

– Că ești un ticălos, replică ea. Te-ai prefăcut numai că nu pornește aseară. M-ai ținut aici la han ca să mă compromiți.

– Să te compromit! Dar nici măcar nu te-am atins.

– Dar familia Amberley n-are de unde să știe acest lucru, nu? Și știi cum e domnul Amberley. Totdeauna suspectează ceva. Nu are încredere nici în propria-i soție. Va considera de la sine înțeles că în noaptea asta am fost soț și soție unul pentru altul.

– Dar, bunule Dumnezeu, de ce ar vrea să creadă așa ceva?

– Presupun că te-ai gândit că este calea cea mai ușoară să mă distrugi, zise ea calmă.

Figura lui era atât de uimită încât ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de aproape de a izbucni în plâns.

– Dar este o presupunere scandaloasă! începu el înfierbântat.

– E foarte evident că m-ai păcălit în privința mașinii. Și acum îți spun următorul lucru, Nicholas. Refuz să mă întorc la Veneția cu tine în dimineața asta și să dau ochii cu familia Amberley, decât dacă merg ca soția ta. Dacă nu te căsătorești cu mine, îi spun totul lui Charles Amberley. El va începe procedurile de divorț și te va cita ca pârât. Vei fi apoi responsabil pentru că ai distrus viața tuturor.

Capitolul 9

Nicholas o privi mirat, rămas fără glas la neașteptata întorsătură a lucrurilor. Apoi râse.

– Draga mea copilă, spuse. Nu fi absurdă.

– Poate nu consideri absurd că n-ai putut porni mașina aseară și ai putut-o porni atât de ușor dimineață, zise Sara, uimită și ea de insolența ei. Mie mi se pare însă absurd. M-ai păcălit să stau în noaptea asta cu tine la han și domnul și doamna Amberley vor crede că am stat de bunăvoie. Sunt o fată cu o reputație care trebuie luată în considerare și nimic nu mă va determina să merg înapoi la vilă decât dacă… Se întrerupse și făcu o mișcare cu mâna.

– Dar ți-am spus că nu te-am păcălit. Mașina n-a vrut să mai pornească, răspunse Nicholas, pierzându-și cumpătul.

– Eu ar trebui să fiu supărată.

Nicholas înghiți în sec. De ce micul drăcușor îl făcea să se simtă ca și cum o răpise?

– Oricum, adăugă el, n-am făcut nimic ca să te compromit și nu știu de ce te-aș lua de soție.

– Te asigur că nu vreau să mă mărit cu tine, zise Sara. Dar trebuie să iau în considerare reputația mea. Dacă nu te căsătorești cu mine, voi rămâne aici și-i voi scrie lui Charles Amberley.

– Și ce ai de gând să-i scrii?

– O, numai că tu și doamna Amberley erați în gondolă în seara aceea, de exemplu.

Nicholas roși. O prinse pe Sara de încheietura mâinii.

– Sara, cum îndrăznești să mă amenințI în felul acesta? Nimic nu mă va face să mă însor cu tine.

– O, foarte bine, răspunse Sara și se așează pe capota mașinii. Aici rămân.

Se uită la ea fără să-i vină să creadă.

Era sincer uimit de comportamentul ei. Începu să se întrebe dacă nu cumva Olive avusese dreptate. Dacă nu era decât o aventurieră. Pe de altă parte, poate că avea dreptate să fie supărată de situația ei prezentă. Cei doi Amberley se vor mira, mai ales că se punea problema să fie viitoarea lui soție. Mai era și problema onoarei Olivei și suspiciunile bătrânului Amberley. Nu exista nici un motiv, nici o justificare, deși ultimul lucru pe care-l voia Nicholas era să fie pârât într-un proces de divorț. N-o mai voia pe Olive. Încetase de mult să mai țină la ea. Și mult mai importante erau sentimentele lui Charles Amberley. Își adora soția. Ar fi fost crud și nedrept față de el ca Sara să-i confirme bănuielile.

Sara se uită la Nicholas. Părea calmă, așa cum stătea pe capota mașinii, în puloverul galben, cu fața ridicată spre soare. Numai tremurul buzelor îi trăda frământarea interioară. Era pe jumătate înclinată să se ridice și să fugă de acel bărbat care o insultase. Îl iubise atât de mult! Îl iubea încă. Asta o punea într-o situație absolut intolerabilă. Dar nu-i va permite s-o calce în picioare, împreună cu Olive. Eroinele victoriene așa se comportau, dar ea, Sara Grant, avea curaj și minte și va lupta până la ultima suflare.

Mai trecură câteva momente de tăcere și Nicholas Pelham se hotărî. Vrusese să se însoare cu acea fată și se considerase foarte îndrăgostit de ea. Și acum, ce mai conta? Nu mai avea iluzii și iubirea se transformase într-o pasiune pe care îi era dificil s-o controleze. Ea

stătea acolo cu o provocare înnebunitoare în ochii aceia negri și mari ai ei care-l făceau să dorească să fie a lui. Se va căsători cu ea. Dar o dată ce vor fi căsătoriți, va ști că el era stăpânul. Îi spuse cu multă răceală:

– Foarte bine, Sara. Voi face așa cum spui. Mă voi căsători imediat cu tine.

Inima Sarei bătea cu putere și tremura din tot corpul. Dar reuși să râdă.

– Mulțumesc, dragă Nicholas. Ești un gentleman perfect. Căsătoria noastră ar trebui să fie una fericită.

El își pierdu controlul pentru o clipă și-i strânse brațele până când o durură.

– Nu cred, copila mea. Vrei să te măriți cu mine pentru că vrei banii mei, dar eu mă căsătoresc cu tine pentru mai multe motive. Dar nu se va pune problema de iubire.

Sara deveni palidă și-și dădu capul pe spate.

– Atunci, de ce te căsătorești cu mine?

– Pentru mai multe motive, cum am spus. În primul rând și cel mai important, nu vreau să produc o ruptură în familia Amberley.

– Ești foarte grijuliu în privința onoarei și fericirii doamnei Amberley. Cum rămâne cu mine?

– Voi avea grijă de onoarea și de fericirea ta pentru tot restul vieții tale, îi răspunse el cu îndârjire. Și dacă nu se pune problema iubirii, nu…

O sărută cu brutalitate. Ea reuși să-și smulgă brațele din mâinile lui și-l privi sfidătoare.

– Bădăranul perfect! zise ea. Vei fi un soț minunat, Nicholas.

La fel de alb la față ca și ea, îi făcu o plecăciune ironică.

– Ne admirăm reciproc, nu-i așa, scumpa mea? Acum că mașina merge, ne întoarcem la Veneția? Trebuie să fac aranjamentele pentru această nuntă romantică.

Sara se urcă tăcută în mașină. Încerca să nu plângă. Romantismul dispăruse și fericirea de a-l iubi pe Nicholas Pelham se risipise. Putea

să pară o aventurieră, însă nu voia banii lui. Numai dreptate. Îi spusese cuvinte crude sub acel măr înflorit și avea să plătească pentru ele. Și Olive Amberley avea să plătească pentru meschinăria și pentru uneltirile ei.

Ajunseră în tăcere la Veneția în acea dimineață scăldată ca întotdeauna în soare.

Sara privea înainte, cu ochii tulburi. Simțise că pierduse tot ce merita să aibă. Avea să se mărite cu Nicholas Pelham. În urmă cu douăzeci și patru de ore acest lucru i-ar fi deschis porțile paradisului, dar azi nu mai însemna nimic. Era numai o situație dictată de împrejurări și de mândria ei afurisită.

Nicholas gândea cam la fel. Și în adâncul inimii era chinuit de Sara cea pierdută, Sara cea tânără, dulce și inocentă, care murise și lăsase în locul ei o vânătoare de bani inteligentă și abilă.

Când ajunseră la Veneția, el încetini și-i vorbi:

– S-ar putea să dureze douăzeci și patru de ore până aranjăm toată povestea asta. Vrei să mergi înapoi la familia Amberley sau la un hotel, până obțin dispensa specială de care avem nevoie pentru a ne căsători?

– N-aș vrea să merg la familia Amberley până nu sunt soția ta, răspunse ea.

– Cum vrei. Mergem la hotelul Medeci; am stat acolo și e foarte confortabil. Poți închiria un apartament cu salon și să mă aștepți până vin.

Sara începu să tremure.

– Nu am nici un bagaj.

– Asta n-are importanță când suntem atât de bogați. Scoase un portofel și luă mai multe bancnote din el. Sunt mai multe mii de lire aici. Cât timp sunt la registrul de căsătorii, cumpără-ți o valiză și niște haine.

Luă banii fără tragere de inimă. Era necesar, dar ultimul lucru pe care-l voia era să ia bani de la Nicholas.

„Când mă voi căsători cu el, îi voi spune că nu vreau nici un ban de la el; dacă are de gând să cheltuiască pentru mine, să trimită banii mici mele surioare și familiei mele."

Se întrebă ce ar spune Mary și ceilalți din familia ei dacă ar ști împrejurările ciudate, dramatice ale acestei căsătorii!

Se despărți neceremonios de Nicholas. Ar fi putut fi dușmani mai degrabă decât iubiți. Făcu așa cum îi spusese el. Cumpără valiza și unele lucruri necesare și apoi se duse la hotelul Medeci cu un taxi și închirie un apartament.

Orele care trecură până să reapară Nicholas părură că nu se mai sfârșesc. Ura întreaga situație. N-ar fi contat atât de mult dacă n-ar fi ținut la el.

Și, câteva ore mai târziu, deveni soția lui Nicholas Pelham.

Sara Grant încetă să mai existe. După o ceremonie rece și grăbită, deveni doamna Nicholas Pelham. Ieși din Consulatul britanic cu o verighetă de platină pe deget și se simți ca într-un vis ciudat, că realitatea nu mai exista.

Se uită la clopotnițele bisericilor cenușii și la turnurile Palatului Dogilor reflectând razele soarelui de după-amiază târzie. Văzu gondolele pe canal, auzi sunetele delicate ale unei chitare și vocea veselă de tenor a unui gondolier cântând, când trecu pe lângă ei. Veneția, orașul dragostei, și Nicholas nici măcar nu o sărutase după ce semnaseră în registrul de căsătorii. Era tăcut, rece și abătut și se sperie brusc de ceea ce făcuse.

Se întoarseră la hotelul Medeci. Bagajul lui Nicholas fusese mutat de la hotelul în care stătuse în noul apartament.. Găsiră salonul plin de flori – trandafiri albi, garoafe roșii și lalele mari galbene.

Nicholas își aruncă pălăria pe un scaun, se uită în jur și râse.

– Ce festiv, constată el sec. Le-am spus că mă căsătoresc. Venețienii iubesc idilele.

Cu inima bătându-i foarte repede, Sara se uită la flori și la încăperea luxoasă, la frescele de pe tavan și la mobila italiană poleită

cu aur. Prin ușa întredeschisă, zări dormitorul la fel de luxos. Sângele îi urcă în obraji. Era măritată cu Nicholas Pelham. Era legal soția lui. Nu mai putea da înapoi.

Nicholas se uită la ea și nu observă că era panicată. Nu exista nici o urmă de dragoste pentru ea în inima lui în acel moment.

– N-ar fi bine să luăm o gondolă și să mergem la vila familiei Amberley să le explicăm? întrebă el. A trecut prea mult timp. Și tu trebuie să-ți împachetezi lucrurile. Nu ai putut să-ți cumperi prea multe în dimineața asta. N-ai cheltuit nici pe jumătate din ce ți-am dat.

– Am cumpărat strictul necesar, îi răspunse ea cu răceală.

– Ce cumpătată ești.

Se întoarse înfuriată spre el.

– Nu e cazul să mă persiflezi.

– Indiferent ce-am făcut, nici tu n-ai fost mai prejos.

– Asta e discutabil. Nicholas… începu ea înfierbântată.

– Nu vreau să avem nici o discuție în contradictoriu de ziua căsătoriei. Să uităm de ce ne-am căsătorit. Totul nu e decât o chestiune fictivă. Nu e nimic adevărat, real sau durabil. Dar ce naiba mai contează asta? Să luăm ce ne oferă momentul. Ești soția mea. Asta e tot ce vreau să-mi amintesc azi.

Ea își reținu respirația și-și duse mâna la buzele care-i tremurau. El veni spre ea, îi ridică bărbia cu un deget și o sărută ușor pe buze.

– Fii binevoitoare, scumpa mea.

– Cum pot să mă simt binevoitoare? întrebă ea.

– Dar la sentimentele mele nu te gândești?

– Pot să cred că mă urăști la fel de mult cum te urăsc eu.

– Nu te urăsc, spuse el încet. Ești mult prea atrăgătoare.

– M-ai insultat cu cele spuse în munți, la castel.

– Îmi pare rău. Ridică din umeri. Dar mă atragi și de ce să ne facem griji? Nu vrei să mă săruți, Sara?

– Nu, răspunse ea și se îndepărtă de el.

Nicholas făcu o mișcare spre ea, apoi râse și se întoarse spre ușă.

– O.K. Dar la castelul Valanese n-ai fost timidă deloc când m-ai sărutat. Poate că vei fi mai drăguță cu mine diseară. Femeilor le place vraja, nu? Veneția sub clar de lună și un apartament nupțial plin de flori – nu va avea oare efect?

Sarei i se puse un nod în gât și-i venea să plângă. Modul cum batjocorea el dragostea îi frângea inima.

– De ce te prefaci? se răsti ea. De ce te prefaci că vrei să mă săruți?

El își ridică ironic o sprânceană.

– Dar nu mă prefac. Simt cea mai mare dorință să te sărut.

Ea îi văzu privirea învăluind-o și sentimentul de panică spori.

– E atât de greu pentru tine să te prefaci o întrebă el? Dar să lăsăm disputa până diseară.

Sara ieși din cameră și se îndepărtară împreună spre gondola care aștepta să-i ducă pe canalul strălucitor.

Capitolul 10

Când intră în fosta ei casă, Sara se simți ca într-un vis nebunesc. Locul în care fusese ceva mai mult decât o sclavă plătită a Olivei. Era însă conștientă că purta o verighetă și că era soția lui Nicholas Pelham.

Când Maria îi anunță pe vizitatori, Olive era singură în salon.

– Domnul și doamna Pelham, signora.

Olive se ridică în picioare. Cartea pe care o citea îi căzu pe jos. Și, apoi, când Nicholas intră cu Sara în salon, râse. Cu siguranță, Maria era nebună.

– Draga mea Sara – poate-mi vei explica ce ai făcut în ultimele douăzeci și patru de ore, începu ea. Dar se opri când Nicholas înaintă.

– Am să-ți explic eu, Olive. Maria are dreptate. Sara și cu mine ne-am căsătorit.

Se așternu o tăcere mormântală. Olive se uita la amândoi ca și cum nu auzise bine. Privi în ochii cenușii ai bărbatului care fusese cândva iubitul ei și pe care-l lăsase cu buza umflată pentru averea lui Amberley. Apoi se uită la fata care fusese „ajutorul ei util". Dar vorbele nu-i veneau. Părea că fierbe în sinea ei, dar nu putea să vorbească. Cei doi erau căsătoriți! Căsătoriți! Asta o ucidea.

Nicholas părea stingherit și-și întoarse privirea.

– Îmi pare nespus de rău că nu te-am putut anunța, Olive, dar ni s-a stricat mașina la castelul Valanese.

Olive își regăsi glasul.

– Când v-ați căsătorit?

– Azi, printr-o dispensă specială.

Olive era înfuriată la culme.

– Prostule, rosti ea printre dinți. Nick, ești un prost. Te-am prevenit că fata asta nerușinată te va atrage într-o căsătorie. A stat toată noaptea plecată și te-a compromis. O, Doamne, și tu te-ai căsătorit cu ea.

Atunci, Sara făcu un pas înainte cu fața albă ca varul, ca și a Olivei, și cu ochii ei mari negri arzând de furie.

– Spuneți-i adevărul, doamnă Amberley. Spuneți-i adevărul despre cec și despre tot.

– Nu-i spun nimic, se înfurie Olive, exceptând că ești o ticăloasă vânătoare de bani și că a fost un prost că s-a lăsat înșelat și te-a luat de nevastă.

– Nu am fost înșelat, Olive, o contrazise Nicholas. Am făcut-o de bunăvoie.

– Atunci, trebuie că ți-ai ieșit din minți! O, Doamne! Își pierdu orice control, izbucni în lacrimi și se aruncă pe sofa, ascunzându-și fața în perne.

Sara rămase mută, tremurând. Nicholas se duse și-i atinse umărul Olivei.

– Nu face asta, te rog. Ce va spune Charles dacă te aude?

– O, Doamne, continuă ea cu violență, ignorând remarca lui Nicholas. Mi-ai distrus viața.

– Eu ar trebui să spun asta.

Olive întoarse spre el o figură răvășită.

– Și i-ai spus ce am fost noi unul pentru altul? Știe că ai fost iubitul meu înainte de a fi al ei?

– Asta nu prea e adevărat, Olive, afirmă Nicholas.

Privind și ascultând, Sara se simțea scârbită.

– Vă rog, zise ea, ținându-și respirația. Nu mai continuați. Pentru mine nu contează. Puțin îmi pasă.

Încercase să spună aceste lucruri cu indiferență, deși era sfâșiată de gelozie la ideea că Nicholas fusese iubitul Olivei Amberley.

Nicholas se întoarse spre ea.

– Jur că nu acesta este adevărul, începu el înfierbântat.

Ea îl privi drept în ochi.

– N-are nici o importanță pentru mine, repetă ea. Acum, dacă vreți să mă scuzați, mă duc să-mi împachetez lucrurile.

Olive continuă să suspine jalnic. Nicholas își duse o mână la cap. Abia își mai stăpânea nervii. Se plimba în sus și-n jos prin cameră.

– Nu mai plânge, Olive, pentru Dumnezeu. Ce rost are?

– De ce te-ai căsătorit cu ea?

– Pentru că așa am vrut.

– N-o iubești.

– Asta e problema mea.

– Puțin îi pasă de tine. A spus doar că nu-i pasă dacă am fost iubiți sau nu.

Nicholas se cutremură.

– Și asta e problema mea, Olive.

– Mi-ai frânt inima, rosti ea cu o batistă la buze.

– Asta nu e adevărat. Tu mi-ai frânt inima cu adevărat când te-ai căsătorit cu Amberley.

– Regret atât de mult că am făcut-o!

– Îmi pare rău, dar nu e vina mea.

Ea ridică privirea spre el, cu fața răvășită de plâns, cu părul căzut peste frunte.

– Nu poți fi atât de lipsit de inimă, Nick. Mă adorai.

– Cu mult timp în urmă. Acum ești soția lui Charles Amberley și Sara este soția mea.

Olive își sfâșie batista.

– O, Dumnezeule, continua ea să repete.

– Ascultă sfatul meu, Olive, și obișnuiește-te cu gândul ăsta. Amberley te adoră și trebuie să fii decentă cu el și să nu-l faci să sufere.

– Viața mea aici e îngrozitoare! se văită ea ursuză. E bătrân și obosit și este permanent bolnav. E în pat acum, a avut un fel de atac după prânz.

– Îmi pare rău, zise Nicholas cu o schimbare în glas. Cel mai bine ar fi să ai grijă de el și să încetezi să te mai gândești la tine.

Ea era pe punctul de a-i spune ceva care să-l usture când ușa se deschise și Sara se întoarse.

– Lucrurile mele sunt împachetate și Maria le duce la gondolă.

Arăta palidă, calmă și încântătoare, ca un crin liniștit în comparație cu femeia de pe sofa, violentă și cu machiajul distrus. Brusc, Nicholas fu bucuros că se căsătorise cu Sara, în ciuda tuturor lucrurilor. Veni lângă ea și-i luă mâna.

– Vino, Sara.

În tăcere și plină de indignare, Olive Amberley îi privi cum pleacă. De la fereastră, văzu gondola care îi ducea pe cei doi îndepărtându-se. Sara era acum soția lui Nicholas Pelham. Fir-ar să fie!

Olive izbucni din nou în lacrimi, Și sus, la etaj, Charles Amberley, cu groază în ochi, făcea față unei adevărate dureri acute de inimă. O durere care survenise după prânz și-l făcuse să se așeze în pat, îngrozit și epuizat. Îi spusese bietei Olive că era o indigestie, dar era îngrozit că era ceva mai mult. Se lupta singur cu durerea, nevoind s-o îngrijoreze și s-o deprime.

În dormitorul mare albastru și auriu de la hotelul Medeci, Sara se așează la măsuța de toaletă și-și pieptănă părul. În camera alăturată, Nicholas se îmbrăca în hainele de seară.

Prin ferestrele înalte care dădeau în balcon, Sara văzu seara venețiană albastră, de catifea, întunecându-se treptat.

Cerul era presărat cu stele. Albastrul nopții și al draperiilor de catifea păreau că se amestecau și se întreteseau. Periindu-și părul, Sara

se uita le reflexia ei în oglindă și încerca să conștientizeze faptul că se afla acolo ca soție a lui Nicholas și că aceasta era noaptea lor de nuntă.

Era ciudat și înfricoșător. Sara, care fusese la cheremul Olivei Amberley, cususe rochii pentru ea, o servise ca o fată în casă, era acum doamna Nicholas Pelham, în apartamentul cel mai luxos al hotelului. Dacă ar fi sunat, ar fi venit femeia de serviciu care s-o servească. Dar voia să fie singură. Era extrem de nervoasă și n-ar fi putut să suporte vorbăria servitorilor italieni. Fața i se părea o mască palidă. Își dădu cu puțin ruj pe buze și își coloră subtil obrajii. Își dădu părul peste urechi și își puse cerceii de argint care-i plăcuseră atât de mult lui Nicholas încât o comparase cu o pictură de Goya. Purta rochia roșie de catifea. Un mic demon o îndemnase s-o poarte. Acea rochie fatală care fusese cauza întregului bucluc.

Nicholas își făcu apariția în cameră când tocmai își punea lanțul de argint de la bunica ei. Era în ținută de seară. Acesta era bărbatul ei, acest bărbat al cărui chip arămiu atrăgător era atât de aspru și cinic în seara asta și ale cărui buze păreau neînduplecate.

Veni spre ea și-i atinse rochia de catifea.

– Pe asta ai pus-o?

– De ce nu? întrebă Sara.

– De ce nu, într-adevăr. Este o rochie aproape istorică. Și arăți minunat în ea.

– Mâine am s-o vând.

– De ce?

– Pentru că vreau s-o dau uitării pe Olive Amberley și-mi amintește prea mult de ea.

El ridică din umeri.

– Îți aparține la fel de bine și ție.

– Nu vreau să am nici o legătură cu ea, răspunse brusc înfuriată.

El se uită în ochii ei negri.

– Nu trebuie să fii geloasă pe Olive, draga mea.

– Geloasă! Își reținu respirația. Nu sunt geloasă, dar o urăsc pentru minciunile ei, pentru uneltirile ei.

– Uit-o. Amintește-ți numai că suntem căsătoriți, tu și cu mine.

Chipul ei se schimonosi, ca și cum ar fi vrut să plângă. El văzu pulsul care-i zvâcnea la gâtul lung și grațios pe care tânjise să-l picteze de când o văzuse prima oară.

– Totul e atât de fals, zise ea cu vocea frântă. Totul a fost distrus, totul.

El o luă după umeri și o trase spre el.

– E fatal, dacă analizezi prea adânc. Să nu ne mai gândim și să luăm lucrurile așa cum sunt. Să tragem cât mai multe foloase din ele.

Contactul cu el o făcu să tremure. Fața ei era răvășită și nu mai arăta ca un copil.

– Lasă-mă!

– Nu ți-e frică de mine, nu-i așa?

– Ba da, mi-e frică, răspunse ea cu sufletul la gură.

– Prostii, scumpa mea. Îi atinse părul și o mângâie pe ceafă. Asta este seara căsătoriei noastre, Sara. Nu putem oare recupera ceva din romantismul pe care l-am simțit la carnaval? Atunci nu-ți era teamă de mine. Buzele tale erau dulci ca mierea.

– Totul s-a terminat.

O ținea strâns lângă el și simțea cum tremură. Îi sărută genele lungi.

– Nu tremura, copilă proastă ce ești. Nu s-a terminat totul. Vreau în continuare să te sărut, ca acum. Nu mă vei iubi, scumpa mea Sara?

– Nu. Ai spus că nu se mai pune problema dragostei.

– Draga mea, spuse el cu blândețe. Nu trebuie să fii atât de supărată și de aspră. Eu ar trebui să fiu dur și supărat, dar vreau să uit partea urâtă a poveștii noastre și să-mi amintesc numai ce este frumos. Dacă vrei sinceritate, dragoste cu adevărat, nu e cazul. Am renunțat la ea.

– Dar nu vreau să renunțăm la dragoste. Nu vreau doar să ne prefacem că ne iubim.

– Mai ești mica aventurieră atât de romantică?

Sara strânse din dinți

– Persiști să-mi spui așa!

– Bine, atunci ce ești?

– Sunt tot ce crezi despre mine, răspunse ea furioasă cu lacrimi în ochi. Toate acele lucruri brutale și crude pe care le-ai spus la adresa mea.

El ridică din umeri.

– Să spun atunci că îmi pare rău și că mă bucur că mașina s-a stricat și ne-am căsătorit? Nu-mi pasă ce spun, voi trăi pentru prezent și viitor. Îți spun, Sara, nu vei găsi romantism în lumea asta, nu există. Dar noi existăm – tu și cu mine – și suntem atrași unul de altul – luna e minunată și noaptea e a noastră. De ce să ne facem griji? Îți spun asta ca să înțelegi cum gândesc.

Se uita în sus la el, cu ochi strălucitori, emoționați.

– Voi fi sinceră cu tine. Mașina nu s-a stricat. Am umblat eu la bujii și te-am păcălit. Da. Recunosc. Tu și doamna Amberley m-ați folosit pentru scopurile voastre. Eu te-am folosit în interesul meu.

Ochii lui se îngustară. Tandrețea îi dispăruse de pe chip. Dar continua s-o țină în brațe și ea îl simți că tremură și râde apoi ca un isteric.

– Scumpa mea, nu știam că ești atât de inteligentă. Cine te-a învățat să-ți folosești mâinile tale albe la asemenea lucruri utile?

– Ei bine, zise ea cu lacrimi în ochi, acum știi.

El se aplecă și o sărută pe gât.

– Mă amuzi. Mă îndrăgostesc iarăși de tine. Nu plânge și nu-ți distruge ochii tăi minunați. Hai să cinăm.

Sara era palidă și tăcută în timpul mesei. Nicholas a fost vesel, plin de un umor ciudat, ca și cum găsea că e o ironie să se comporte ca iubitul și totodată soțul ei.

Pe masă erau flori puse special pentru ea. Nicholas comandase o cină deosebită, cu șampanie. Și apoi au stat și au băut cafeaua pe terasa luminată de lună, privind gondolele care treceau. Stătea tăcută,

privindu-l, ascultându-l. Părea că lui nu-i pasă dacă vorbește sau nu. El râdea și bău puțin cam mult; nu-l mai văzuse într-o dispoziție atât de bună. Nefericirea ei sporea la fiecare râs al lui. Nu găsea nici un triumf în ceea ce făcuse; îi lăsa un gust de cenușă în gură. Și începu să considere că mai bine ar fi fugit de el în dimineața aceea, să nu-l mai fi văzut niciodată, decât să fie căsătorită în aceste condiții cu el, știind că atunci când o săruta era obiectul disprețului lui.

Mai târziu, în aceeași seară, se afla în patul mare italienesc, așteptându-l pe Nicholas să vină. Când el apăru, arăta mai tânăr decât îl văzuse vreodată, într-un halat viu colorat. Ea încerca din nou să pună lucrurile la punct. Un efort disperat care era sortit eșecului, pentru că era mult prea tardiv.

– Nicholas, zise ea, nu mă mai iubești cu adevărat și totul a mers într-o direcție greșită. N-ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Dacă vrei, voi pleca mâine și vom anula căsătoria. Nu ne vom mai vedea niciodată.

El se opri și se uită în liniște la ea o clipă. Era subțire ca un crin, se gândi el, în cămașa de noapte albă, mătăsoasă, cu brațele goale pe lângă corp, cu mânuțele nervoase ținându-se de marginea patului. Părul blond era despletit. Îl văzu pentru prima oară plutind ca un nor de argint la lumina lumânărilor, pe umerii gingași și goi. Un elan de pasiune îl cuprinse. Înaintă și o luă în brațe și o ținu strâns la piept.

– E prea târziu să vorbim despre anularea căsătoriei noastre, Sara. Cu puțin timp în urmă, păreai că mă iubești, că mă vrei. Acum o să mă iubești și o să mă mai vrei din nou.

Ea încercă să spună „nu“, să protesteze, să argumenteze. Apoi toate emoțiile se mistuiră cu excepția extazului teribil al brațelor și buzelor lui. Încetă să mai gândească. Rămase lângă el, cu ochii închiși. El întinse mâna și stinse cele două lumânări. Camera fu invadată de întuneric și de lumina lunii.

Din depărtare, se auzi vocea pasionată a unui gondolier cântând în timp ce-și urma drumul pe canal.

Capitolul 11

Întunericul nopții venețiene trecu. Stelele păliră, la fel și luna care se schimbă în corai și apoi în galben, în timp ce soarele răsărea și străpungea ceața de pe cupola catedralei St. Marco.

Sara deschise ochii și constată că era singură. Întinse mâna, atinse perna alăturată și o găsi caldă de la urma unui cap. Obrajii i se îmbujorară gândindu-se la acel cap cu părul des și la pasiunea lui Nicholas care-i copleșise pe amândoi în noaptea aceea.

În noaptea trecută încetase să mai gândească și nici în dimineața asta nu era capabilă. Știa numai că-l iubește pe Nicholas și că era în întregime a lui. I se sfâșia inima la gândul că o disprețuiește și că era obiectul unei pasiuni indiferente, care nu putea să dureze.

Se ridică, îmbrăcă un capot și se duse la baie. Făcu un duș și se îmbrăcă într-un costum de pânză albă și un pulover de lână albă cu mâneci scurte care o făceau să arate ca un copil, când Nicholas își făcu apariția. Arăta ca și cum se întorcea de la o plimbare lungă. Ochii lui cenușii o priviră intens. Ea se înroși furioasă, se întoarse și începu să-și prindă părul într-un coc la ceafă.

– Este o dimineață minunată, spuse el. Hai să ieșim afară, Sara.

– Merg îndată ce termin să mă îmbrac, răspunse ea.

Stinghereala ei evidentă în prezența lui și tremurul buzelor nu-l mișcară câtuși de puțin. Veni spre ea și-i luă mâinile.

– Sara, de ce nu putem să…

Se întrerupse. Drăgălășenia pe care vrusese s-o spună n-a mai fost rostită niciodată. Telefonul sună strident în salon.

– Scuză-mă. Trebuie să răspund.

Păru că nu trecuse nici o clipă până când Nicholas se întoarse. Chipul lui era grav și ochii lui arătau uluiți.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sara.

– Era Olive, zise el cu o voce ciudată.

– Doamna Amberley… de ce?

– Charles Amberley a murit în somn de angină pectorală în această dimineață. Olive m-a rugat să mă duc la ea imediat.

Sara tăcu o clipă. Știrea o afecta în mod curios. Gândul că Olive, acum văduvă, îl chema pe Nicholas nu-i era deloc pe plac. Nu voia să-l lase pe Nicholas să vadă gelozia care izbucni imediat în inima ei. O rănise atât de rău încât nu-i era ușor să-l ierte sau să uite acest lucru.

– Presupun că te duci.

– Presupun că e de datoria mea să mă duc.

– Sigur vrei să te duci?

– Sigur că da, stărui el. Olive și cu mine suntem prieteni vechi. S-ar putea să nu știi, dar am fost logodiți și urma să ne căsătorim.

– N-am știut, dar nu mă interesează, răspunse Sara cu obrajii în flăcări. Apoi adăugă cu un glas schimbat: bietul domn Amberley. Îmi pare foarte rău de el. Ce sfârșit îngrozitor și brusc, nu-mi vine să cred că a murit. Uneori arăta atât de obosit, de nefericit, probabil că este mai fericit, acum că s-a liniștit.

– Da, spuse Nicholas și-și aprinse o țigară, uitându-se pe fereastră la cerul strălucitor de albastru.

Era tânăr, sănătos și plin de vigoare și-i era greu să se gândească la moarte ca la un lucru plăcut, ca la o eliberare de durere și tristețe. Apoi îi păru rău de Olive. Îl lăsase cu buza umflată, îi spulberase cele

mai scumpe iluzii ale vieții, dar nu putea face nimic împotriva firii ei. Banii erau întotdeauna pe primul plan în ceea ce o privea și avusese un mariaj dezamăgitor. Nu putea, totuși, să nu-i pară rău de Olive.

– Te rog, du-te la doamna Amberley, nu mă deranjează deloc, auzi el vocea rece a Sarei.

Se întoarse și o privi.

– Așteaptă-mă aici până mă întorc, te rog, Sara.

– Ești paznicul meu? îl întrebă ea sfidându-l cu privirea.

– Vreau să stai aici până mă întorc, îi spuse el cu răceală.

Ea ridică din umeri.

– O, foarte bine. N-o să fug, dacă asta vrei să spui. Acum, te rog să te duci la doamna Amberley și, desigur, dacă este ceva ce pot face…, dar sunt sigură că nu mă va vrea prin preajmă, adăugă ea.

Nicholas ieși din cameră și trânti ușa ca un copil supărat. Sara avea lacrimi în ochi când sună să-și comande micul dejun. Tremura și era nervoasă. Nu putea să nu se gândească la Olive, că își recăpătase libertatea. Deci, Olive fusese logodită și trebuia să se căsătorească apoi cu Nicholas. Asta era explicația întregii situații. Se ura că era bolnavă de gelozie și că nu și-o putea înăbuși. Dacă Nicholas o iubise cândva pe Olive, putea s-o iubească din nou.

Sara ridică mâna stângă și se uită la verighetă.

– El îmi aparține, șopti. Și eu îi aparțin. Olive nu mai poate schimba nimic.

***

La vila familiei Amberley, Nicholas stătea cu Olive în salonul italienesc cu ornamente. Jaluzelele erau trase și încăperea era în semiîntuneric. Olive era întinsă pe sofa, într-un neglijeu de șifon negru și cu o batistă la buze, arătând ca o statuie a durerii. Artistul din Nicholas trebuia să recunoască faptul că pielea albă și părul roșu arătau minunat și se potriveau tristeții ei. Întruchipa o splendidă regină a tragediei.

– Nu e îngrozitor? Nu e teribil? îi repeta ea lui Nicholas, ținându-l de mână de când o salutase și nu-i mai dăduse drumul.

Nicholas stătea lângă ea pe sofa, simțindu-se stângaci și stingherit, ascultând relatările ei isterice despre Charles – cum servitorii o chemaseră când îi descoperiseră cadavrul de dimineață, cum leșinase, ce șoc îngrozitor avusese.

Cu siguranță, Olive fusese șocată. Acest lucru era firesc. Dar, când îi văzuse trupul neînsuflețit, plânsese și gemuse pentru că îi era teamă de moarte, nu pentru că simțise durere pentru el. Moartea era alarmantă, dar nu regreta pierderea bărbatului bătrân și obosit pe care și-l luase ca soț numai din motive mercantile.

Să fie liberă, liberă și bogată pentru că știa că Charles îi lăsase toți banii, era un triumf considerabil. Acum nu voia nimic altceva decât să-l recucerească pe Nicholas Pelham. La o jumătate de oră de la moartea lui Charles Amberley, Olive se hotărâse să-l recâștige, într-un fel, pe Nicholas.

Considera, de asemenea, că mariajul lui cu Sara era o farsă, o nebunie pe care o va regreta curând, dacă n-o regreta deja. Olive era vicleană și observase că ceva era ciudat în această căsătorie pripită. De fapt, începuse să creadă că Sara era realmente o aventurieră și că era datoria ei să-l salveze din mrejele ei.

– Voi fi atât de singură. Nu știu cum am să suport, îi spuse lui Nicholas pe un ton tragic.

– Îmi pare atât de rău, Olive. E îngrozitor pentru tine. Și bietul Amberley!

– Da, bietul Charles!

– Ce vei face?

– Voi sta aici un timp. N-am la cine să mă duc în Anglia. Ești singurul meu prieten, Nick. Nu mă vei părăsi, nu?

Își luă batista de șifon de la ochi. Era scăldată în lacrimi și Nicholas, care nu putea să vadă o femeie plângând, îi strânse mâna liniștitor.

– Nu-mi părăsesc niciodată prietenii la nevoie, Olive, dar nu voi mai rămâne mult timp la Veneția.

– De ce te-ai căsătorit cu Sara? începu Olive.

Dar Nicholas se încordă imediat.

– E mai bine să nu discutăm asta, nu?

– O, foarte bine, încuviință ea, plecându-și pleoapele. Nu mă deranjează. Vreau numai să-mi promiți că mă vei vedea și mă vei ajuta în această tragedie.

– Desigur, orice pot face… murmură el.

– Poți să faci atât de mult, șopti ea. Ești cel mai bun prieten al meu, Nick.

Începu să plângă, ținându-l de mână. Nicholas se simțea necăjit și încurcat, și-i părea extrem de rău de ea.

– Vin din nou diseară, îi spuse el.

– Îmi promiți?

– Da, bineînțeles.

Inima ei bătea cu putere. De mult nu-i mai vorbise Nick cu atâta blândețe, nu mai fusese atât de amabil cu ea. Era tentată să se arunce în brațele lui. Dar se stăpâni. Ar fi fost fatal să grăbească lucrurile. În primul rând, trebuia să-l despartă de Sara.

– I-am trimis o telegramă fratelui meu și va veni în seara aceasta, spuse ea. Ți-l amintești pe Rex.

Nicholas și-l amintea pe Rex Fordyce și, din câte și-l amintea, tânărul Fordyce fusese totdeauna un pierde-vară care storcea banii oricui. Pe vremuri, în Chelsea, chiar când o iubea foarte mult pe Olive, fratele ei nu-l interesase cine știe ce pe Nicholas. Dar în dimineața aceea era plin de blândețe și de tact cu Olive.

– Mă bucur că vei avea pe cineva lângă tine. Ce face Rex?

– E la Paris. Lucrează ca agent de publicitate în cinematografie.

– L-ai văzut în ultimul timp?

– Da, când am venit la Veneția, am trecut pe la Paris. Apropo, a fost impresionat de farmecul domnișoarei Grant… adăugă Olive cu

malițiozitate, apoi spuse repede, cu un zâmbet înduioșător: o, am uitat, trebuie să vorbesc acum despre ea ca despre doamna Pelham.

Se întoarse și-și duse batista din nou la buze, scoțând un suspin.

Nicholas se ridică în picioare, profund stânjenit. Fir-ar să fie Olive! Avea un asemenea fel de a fi, de a provoca mereu probleme. De ce menționase că fratele ei fusese impresionat de Sara? Sara nu-i pomenise de numele lui. Zise, iritat:

– Ei bine, dacă Rex vine astă seară, eu am să vin mâine.

– Ești foarte amabil, spuse Olive cu umilință. Rex este mai tânăr decât mine și nu prea are cum să mă ajute, dar va fi bine să-l am lângă mine.

Dar nu-l adusese pe fratele ei de la Paris ca să fie cu ea. Avea un alt plan.

Când tânărul Fordyce sosi în seara aceea la Veneția, își găsi sora într-o bună dispoziție surprinzătoare pentru o văduvă. Nu se mai afla la vilă. Se dusese la hotelul Palazza, scuzându-se că nu poate dormi într-o casă cu un cadavru. Avocatul lui Charles Amberley sosea a doua zi pentru funeralii și, după aceea, Olive intenționa să-l uite pe bărbatul care-o adorase și murise crezând în ea.

Rex Fordyce era și el într-o formă bună. Olive se descurcase bine și se părea că are numai de beneficiat.

– Presupun că te bucuri foarte mult că ești liberă, îi zise el fără delicatețe.

Sprijinită în poziția ei preferată pe o sofa și bând un cocteil, Olive se strâmbă la el.

– Nu prea ai tact, dragul meu.

– La naiba cu tactul. Te-ai căsătorit cu el pentru banii lui și acum sunt ai tăi. Și în plus, ești și liberă. Ce vrei mai mult?

– O, mult mai mult.

– Ai pus ochii pe vreun bărbat?

– Ce isteț ești!

– Cine e?

– Fostul meu logodnic – Nick Pelham.

– Dumnezeule! Artistul sărac pe care l-ai părăsit pentru Amberley.

– Artistul sărac, cum ai spus tu, este acum un om bogat. A moștenit o avere imensă imediat după ce m-am căsătorit cu Charles. Norocul meu! Totdeauna l-am iubit la nebunie și încă îl mai iubesc. Soțul meu mi-a lăsat o moștenire considerabilă și, dacă aș pune mâna pe Nick, am avea împreună o jumătate de milion.

Rex Fordyce își turnă un alt cocteil.

– Ești cea mai fermecătoare soră pe care o poate avea cineva. Cuvintele îți ies năvalnic pe gură ca aurul lichid. Fratele tău sărac s-a plictisit de Paris și de publicitatea de film. Ar putea găsi un serviciu mai bine plătit?

Sorbindu-și băutura, Olive se uită la fratele ei în tăcere. Gândurile îi lucrau intens. Rex nu-i fusese de prea mare folos până acum. Într-un fel, arăta chipeș – la fel ca și ea, cu părul roșu, ochi albaștri și piele albă. Dar nu avea forța ei de caracter. Era slab, și Olive trebuia să admită că era absolut lipsit de principii. Cheltuitor, ținea la vin, la femei și la cursele de cai.

La douăzeci și șase de ani, arăta ca de patruzeci, era un desfrânat care, în plus, se și îngrășase. Pantofii lui erau prea ascuțiți, pantalonii prea strâmți, sacoul prea scurt. Dar de data asta se simțea binevoitoare față de Rex. Avea planuri, planuri minunate și lipsa de scrupule a fratelui ei o va ajuta să-și atingă scopurile.

– Da, Rex, sunt o femeie bogată, acum. Tu o duci greu, nu-i așa?

– Am foarte multe datorii, draga mea surioară.

– Ce-ai zice să-ți acord o subvenție de o mie de lire sterline pe viață și să-ți plătesc toate datoriile?

Rex se uită fix la ea, ținându-și răsuflarea. Mâna care ținea paharul îi tremură, apoi râse.

– Ce-aș spune? Nu pune întrebări prostești.

– Dar trebuie să faci ceva în schimb.

– Fac orice, adică orice fără să-mi risc gâtul de dragul unei mii de lire sterline pe an, fără să lucrez pentru ea.

– Nu ești căsătorit, nu-i așa?

– De ce mă întrebi?

– Ei bine, vreau să-ți vâr pe gât o soție.

Rex se roși.

– Draga mea Olive, ce naiba vrei să spui?

Ea se aplecă spre el.

– Ascultă, Rex. Un singur lucru îmi doresc pe pământ și acesta este Nicholas Pelham ca al doilea soț. Și e căsătorit. S-a căsătorit ieri la Veneția.

– Nu mai spune!

– Da. N-a fost un ghinion afurisit pentru mine? Și s-a căsătorit cu fata care era ajutorul meu de companie.

– Cine, micuța Sara Grant?

Rex Fordyce se ridică și-și puse cocteilul pe măsuță. Începea să fie interesat. Când familia Amberley stătuse la Paris în drum spre Veneția, Sara fusese invitată și ea la cină pentru a-l amuza. Fusese mai mult decât amuzat. O considerase pe Sara ființa cea mai drăgălașă pe care o văzuse.

– Da, proasta aia mică. Deși nu sunt sigură că e proastă. L-a tras pe sfoară pe Nicholas și s-a căsătorit cu ea.

– Cum?

Olive îi spuse povestea. Rex o ascultă, după care se lăsă pe spate în scaun, râzând.

– Îmi scot pălăria în fața ei. Te-a învins, surioară.

Olive roși puternic.

– Ei bine, dacă vrei o mie pe an, Rex, trebuie să mă ajuți să ies victorioasă de data asta.

– Nu văd cum… începu el.

– Ei bine, îți voi spune eu cum, răspunse Olive. Se aplecă și-i vorbi cu voce scăzută, insistentă. Trebuie să-ți scoți de la Paris un certificat de căsătorie și să-l completezi. Și trebuie să juri că tu și Sara v-ați căsătorit când vă aflați la Paris, cu două luni în urmă.

Fordyce privi în gol, apoi râse.

– Nu fi proastă, Olive.

– Vorbesc serios. Ești destul de deștept ca să realizezi lucrul acesta. Îi vei spunei lui Nicholas că Sara a fugit de la tine și că ai încercat în tot acest timp s-o aduci înapoi ca să se conformeze căsătoriei încheiate. Și acum e timpul să faci publică situația, mai ales pentru că ea comite o bigamie.

Rex luă o batistă și-și tamponă fruntea.

– Pare în ordine – o intrigă bună pentru un roman – dar în viața reală este prea periculos, Olive!

– Prostii, zise Olive. Ai făcut și lucruri mai primejdioase ca ăsta, dragul meu băiat. Poți oricând născoci o poveste și nu va fi dificil să falsifici certificatul.

– O, asta aș putea aranja, spuse el încet.

– Oamenii tăi care se ocupă de film pot aranja orice.

– Știu un loc la Paris unde aș putea obține certificatul, recunoscu el.

– Foarte bine, restul e ușor. Sara va nega, tu vei arăta certificatul și Nicholas va fi convins că este o aventurieră de prima mână. După aceea nu va fi dificil să-l fac să se întoarcă la mine.

– Dar problema e dacă îndrăznesc s-o fac, șopti el.

– O mie de lire pe an, Rex.

El își linse buzele.

– Dumnezeule, mă tentează.

– Și o soție tânără și drăguță, râse batjocoritor Olive.

– Partea asta îmi place cel mai mult.

– Mult noroc. Ia-o, ia-o de la Nicholas și îți rămân prietenă pe viață, Rex. Nu pot s-o sufăr pe fata asta.

Rex își bău cocteilul.

– Presupun că Sara nu va putea dovedi că este un fals?

– Cum ar putea?

– Numai dacă Pelham pretinde să se ducă la Paris și să cerceteze registrul de căsătorii.

– Nu cred că va face așa ceva, spuse Olive. Cred că deja regretă că s-a căsătorit. Oricum, merită să încercăm.

– Mă tot gândesc că e extrem de periculos.

Olive ridică din umeri.

– În ceea ce mă privește, merită să încercăm. Trebuie să-i despart pe cei doi într-un fel.

– În regulă, zise Fordyce. Mă întorc la Paris în seara asta, cu avionul. Poți să mă finanțezi. Fac rost de certificat și mă întorc cât pot de repede.

– Rex, ești un înger.

– Un drac s-ar potrivi mai bine, râse el. Hai să mai bem ceva.

Olive se lăsă pe perne și închise ochii. Se simțea deja în brațele lui Nicholas Pelham. Și Sara înlăturată pentru totdeauna.

Capitolul 12

Trei zile mai târziu. Charles Amberley fusese înmormântat spre odihnă veșnică. Olive, văduva în doliu, era încă instalată la Palazza, iar Nicholas Pelham și tânăra lui soție rămaseră la Medeci.

Nicholas se întoarse de la o vizită făcută Olivei într-o dispoziție deprimantă, agitată.

– Olive arată bolnavă și nenorocită, îi transmise el. Fratele ei nu s-a întors încă și este îngrozitor de singură.

– Îmi pare rău, spuse Sara. Dar nu se poate plânge că o neglijezi.

Nicholas se uită la chipul sfidător, apoi râse și întinse mâna.

– Cred că ești geloasă, Sara.

– Nici pe departe, replică ea, dar obrajii i se îmbujorară și ochii i se plecară sub privirea lui cinică.

Se aflau în salon și Sara era deja îmbrăcată pentru cină. Arăta palidă și sub ochii ei mari negri avea umbre ușoare vinețiii. Nicholas o privea iritat. Nu-i fusese ușor să discute în contradictoriu în aceste două zile. Îi dăduse bani și-i spusese să se distreze făcând cumpărături, dar se pare că ea nu găsea nici o plăcere în asta. Nu avea nimic dintr-o vânătoare de bani. Nicholas era uimit de întreaga ei atitudine. Erau momente când încerca să creadă că Sara era dură și interesată. Dar

erau și momente când simțea că nu era așa. Banii pe care-i primise de la el îi trimisese familiei. Știa acum că erau oameni care depindeau de ea. Voia s-o întrebe despre ei – să-și exprime simpatia față de ei – să redobândească vechiul spirit, de prietenie, de înțelegere, care fusese un preludiu atât de plăcut al pasiunii lor. Dar fiecare încercare a lui era întâmpinată cu răceală și nu avea nici o idee despre bătălia care se dădea în sufletul ei.

Seara trecută fusese numai o repetiție a serii căsătoriei. O bătălie mentală mai degrabă, decât una fizică. Și nimeni nu câștigase. În timp ce o strânsese în brațe, simțise că Sara cea reală avea rețineri față de el și că nu putea ajunge la ea. Și ea, adorându-l în secret, simțea că o voia doar de dragul pasiunii, și-i frângea inima.

Nicholas se duse în camera lui, făcu un duș, se schimbă în haine de seară și reveni la Sara, care-l aștepta pe balcon. Era îmbrăcată într-o rochie albă, lungă, de satin, cu o jachetă cu mâneci bufante, care-i dădea un aer victorian. I se păru absolut încântătoare. Îl cuprinse un val de tandrețe. Se apropie de ea și o sărută pe ceafă.

– Minunat! murmură el.

O simți că tremură sub buzele lui și îi văzu roșeața din obraji.

– Minunat! repetă și o trase cu blândețe spre el.

Ochii negri mari îl priviră cu durere.

– De ce te comporți ca și cum m-ai iubi? Mă rănești astfel, te rog, nu te preface.

– Nu mă prefac deloc, Sara, răspunse el pe un ton ciudat.

– Nu? întrebă ea suspinând.

– Nu, și nu putem continua așa, e prea îngrozitor. Să uităm de toate problemele noastre și să fim fericiți împreună, pentru Dumnezeu. Nu mai am chef să lupt.

Se uită tăcută la el. Voia să-i spună cât greșise și cât fusese de nedrept în toate împrejurările odioase în care îi aruncase învinuiri grele. Dar cuvintele nu-i veneau. Apoi simți degetele lui de artist mângâindu-i părul și tandrețea mângâierii îi învinse rezerva.

– Nici eu nu mai suport să mă lupt, șopti ea.

El se apropie de obrazul ei.

– Îți amintești de acea noapte la carnaval, când te-am luat pentru prima oară în brațe? Draga mea, sărută-mă cum m-ai sărutat atunci.

– Nu pot, Nicholas, nu pot.

– Ba poți, scumpo. Veni cu buzele la câțiva milimetri de gura ei. Nu mă urăști cu adevărat. Am simțit asta când inima ți-a bătut lângă a mea. Fii onestă cu mine, Sara, hai să punem capăt acestei agonii, pentru Dumnezeu.

Lacrimi îi curgeau Sarei pe obraji și vederea lor îl mișcară nespus de mult pe Nicholas. Îl cuprinse o dorință imensă de a șterge trecutul urât și de a începe o viață nouă, plăcută, cu tânăra lui soție. Simțea că o judecase greșit și o condamnase prea aspru. E tânără și poate avidă de viață și aventură și probabil că nu intenționase să facă nici un rău. Va adopta o viziune mai largă asupra lucrurilor. Era un triumf atât de zadarnic s-o țină pe Sara în brațe și să știe că cea reală nu se afla acolo.

– Scumpo, zise el. Sărută-mă – așa cum obișnuiai, așa cum trebuie!

El îi zâmbi pe neașteptate, ca un băiat necăjit și asta îi învinse mândria. Plângând, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se lipi de el cu o pasiune mută. Trupul ei flexibil, vibrând din cap până-n picioare, îi arătă că nu greșise, că Sara îl iubea la fel de mult cum o iubea el.

– Draga mea, scumpa mea, o dezmierdă el și buzele li se unir într-un sărut de neuitat, care-i duse într-o altă lume. Pulsul de la gâtul lung al Sarei bătea nebunește și ochii îi ținea închiși. Buzele lui îi ardeau gura cu săruturi la care ea răspundea tremurând.

– Sara, Sara, rosti el cu o voce răgușită, ești într-adevăr a mea, acum. Voi uita totul. Ne vom aminti numai că ne iubim. Mâine vom părăsi Veneția – vom merge în jurul lumii, numai tu și cu mine. Ți-ar plăcea?

– La nebunie, răspunse ea cu pasiune.

– Te iubesc atât de mult, scumpa mea.

– Totdeauna te-am iubit. Sara îi luă una din mâini și o duse la buzele care-i tremurau.

– De ce… începu el.

Dar nu reuși să-și termine întrebarea. În cameră apăru un chelner și-l chemă pe Nicholas.

– Signor!

Nicholas îi dădu drumul Sarei. Ea rămase cu mâinile apăsate pe obraji, în extaz.

– Ce este? întrebă Nicholas.

– Un domn vrea să vă vadă, este jos.

– Să mă vadă? Cine e?

– Signor Fordyce, a spus, într-o problemă urgentă.

– Fordyce! repetă Sara. Trebuie să fie Rex, fratele doamnei Amberley.

– Da. Îl cunoști, scumpo?

– L-am întâlnit la Paris, răspunse ea indiferentă.

Avea motive să-și reamintească întâlnirea. Antipatic personaj, Rex Fordyce. Îl detestase.

– Cred că ar fi bine să-l văd, spuse Nicholas. Trebuie să fie ceva în legătură cu Olive. Scuză-mă o clipă, iubito.

Nicholas coborî în hol, simțindu-se mai tânăr cu douăzeci de ani și fericit că trăia. Trecutul fusese șters și el și Sara aveau s-o ia de la început în seara aceea. Se iubeau acum, indiferent ce se întâmplase în trecut. Cum putuse să se îndoiască de ea, după extazul și pasiunea împărtășită în acel sărut. Îl găsi pe fratele Olivei și-l salută. Nu se schimbase mult din zilele de la Chelsea.

– Ce faci, Rex? îl întrebă Nicholas.

– Foarte bine, mulțumesc, răspunse Rex. Putem vorbi undeva?

– Sigur, vino să ne așezăm. E ceva în legătură cu sora ta?

– Nu, e în legătură cu tine.

Nicholas făcu ochii mari.

– Cu mine? Ce vrei să spui?

– Uite Nicholas, e un lucru îngrozitor. Nici nu știu cum să încep. Dar… nu te-ai căsătorit cu ajutorul de companie al Olivei, acum câteva zile?

– Ba da.

Rex clătină din cap.

– Dumnezeule, este prea îngrozitor!

– Ce e îngrozitor? Despre ce este vorba?

– Să-ți spun deschis. Mă tem că ai fost păcălit de Sara.

– De Sara? Modul familiar în care tânărul Fordyce pronunțase numele îl înfioră de gelozie pe Nicholas.

Ascultă, Rex…

– Mai bine ascultă-mă tu pe mine, îl întrerupse Rex. Dacă Sara s-a căsătorit cu tine a comis o bigamie.

– Dragă Rex, ți-ai pierdut mințile.

– Nu, sunt sănătos. Îți spun povestea și îți produc dovada. Acum două luni am întâlnit-o pe Sara la Paris, când îi ținea companie Olivei.

– Și?

– Ne-am îndrăgostit nebunește. Cel puțin eu. Sara s-a prefăcut că mă iubește. Este un drăcușor de fată interesată și a crezut că am bani. S-a căsătorit cu mine în secret. Apoi a descoperit că n-am nici un ban și m-a abandonat cu răceală și indiferență. Mi-a interzis să spun familiei Amberley despre căsătorie și a venit la Veneția cu ei. I-am scris în fiecare zi, implorând-o să recunoască mariajul nostru și să revină la mine. A refuzat. Am stat numai o noapte împreună, dar asta când credea că am ceva bani.

Făcu o pauză. Nicholas își strânse pumnii. Fruntea îi era transpirată. Nu avusese deja suficiente dovezi că Sara ar face orice pentru bani?

– Continuă, repetă el scos din minți.

– Apoi am auzit că Sara s-a căsătorit cu cineva de aici, la Veneția. E extraordinar că ești tu, Nick, și mă tem că am venit prea târziu, nu?

O nouă tăcere. Transpirația îi curgea lui Nicholas pe obraji. Fordyce adăugă:

– M-am întâlnit cu Sara în dimineața asta în timp ce tu erai cu Olive. Am rugat-o să mă recunoască. A refuzat. A spus că vrea banii tăi. Dar nu pot lăsa să continuie această infamie. Simt că trebuie să spun adevărul, Nick. Uite certificatul de căsătorie, pe care l-a lăsat la mine, la Paris. Îi vârî sub ochii o hârtie. Cele două semnături… Reginald Vivien Fordyce… Sara Beatrice Grant… O dovadă incontestabilă că se căsătorise cu acest bărbat la Paris, cu două luni în urmă.

Nicholas era livid când îi dădu hârtia înapoi lui Rex.

– Dumnezeule, spuse el.

– Exact, spuse Rex. E o încurcătură mizerabilă.

Nicholas își duse o mână la frunte. Era udă.

– Sara – căsătorită cu tine!

– Da. Și în mod bigam căsătorită cu tine.

– Bigamie. Nicholas repeta cuvântul cu un râs amar. Apoi se așeză greoi pe un scaun, ca și cum n-ar mai fi putut sta în picioare și-și lăsă capul între pumnii strânși.

– Nici prin gând nu mi-ar fi trecut așa ceva…. niciodată. Chiar și acum, cu dovada asta, nu-mi vine să cred. Sara, un asemenea copil!

– Și pe mine m-a prins în mreje la fel cu felul ei copilăresc de a fi, afirmă Rex și-și puse certificatul fals înapoi în buzunar. Era încântat de succesul său. Sunt îngrozitor de șocat și de mâhnit. Nu m-am gândit că Sara se va putea căsători cu un alt bărbat. Sora mea mi-a spus în dimineața asta că Sara este o aventurieră de cea mai joasă speță și vânătoare de bani pe care a întâlnit-o vreodată și că te-a păcălit s-o iei de nevastă.

– Nu mai continua, îl întrerupse Nicholas. Am auzit destul. Știu exact cum este.

– Și totuși, poate fi atât de plăcută și de drăgălașă, adăugă Fordyce cu un suspin ipocrit.

Nicholas scrâșni din dinți. Știa și el acest lucru. Drăgălașă, da, putea fi vreo femeie mai drăgălașă și mai ademenitoare decât Sara, în camera lor, cu câteva momente în urmă? Nu putea să uite vorbele ei:

– Nick, te iubesc.

Și era mai rău decât o interesată. Era o bigamă. Era soția acestui băiat, Rex Fordyce. Se căsătorise cu el la Paris și-l părăsise pentru că nu avea bani. Lui Nicholas nu-i plăcea fratele Olivei. Nimic nu-l recomanda, dar Sara și-l alesese drept soț și ar fi trebuit să rămână cu el.

– Ce naiba putem face acum? auzi vocea îngrijorată a lui Rex.

– Vom merge la ea și vom da lucrurile pe față.

Dar Rex avea alte planuri, planuri pe care le discutase și le hotărâse cu Olive. Puse o mână pe brațul bărbatului mai în vârstă.

– Nu, să nu facem asta, prietene. Poate o să ți se pară ciudat, dar încă o iubesc pe soția mea.

– Nu cred că este ciudat, se hotărî el să spună. Sara are succes la bărbați. Și știe cum să-i folosească în scopurile ei. Își asumă acel mod timid de a se comporta, acel mod copilăresc… se întrerupse, mușcându-și buzele până la sânge și adăugă: Dumnezeule, mă întreb dacă-și dă seama că poate fi arestată și dusă la închisoare pentru bigamie.

Asta îi dădu lui Fordyce ocazia dorită.

– Uite, spuse el. O iubesc încă pe Sara și nu vreau să meargă la închisoare sau altceva de genul ăsta. S-a căsătorit cu tine aici, la Veneția, nu-i așa? La Consulatul britanic, nu? Dacă se află, se va emite mandat de arestare. Oricât de rea ar fi, nu putem s-o lăsăm să meargă la închisoare.

– Nu, zise Nicholas. Nici nu se pune problema.

– Am o idee, începu Rex.

– Care?

– Ei bine, nu vreau ca treaba asta să ajungă publică. Trebuie să acționăm cu precauție. Sunt de acord s-o iau pe Sara înapoi la Paris și să lucrez pentru ea.

– Foarte decent din partea ta, se forță Nicholas să spună. Dar în mod confuz, nu avea încredere în fratele Olivei. Ochii lui aveau ceva prea viclean și vocea îi era prea mieroasă. Și acesta era primul bărbat al Sarei, prima ei alegere!

– O vreau pe Sara înapoi, continuă Fordyce. Dacă i-o spunem în față, probabil că va fugi sau va ajunge pe mâinile poliției. Ce-ar fi să acționăm mai cu tact?

– Ce sugerezi?

– Să mă ajuți să fug cu ea – să-mi răpesc propria soție.

– Fără să-i spun că știu adevărul?

– Da. Îndată ce-i spui, jocul s-a terminat. O va șterge. Dacă aș putea s-o duc undeva în liniște, aș putea s-o conving de eroarea pe care a făcut-o și s-o rog să înceapă o viață nouă cu mine.

Nicholas fumă în tăcere o clipă, apoi stinse restul de țigară.

– E o idee, zise el.

– Hai să luăm un whisky și să discutăm cum să procedăm.

– Foarte bine.

Băuturile fură comandate. Rex era teribil de încântat de sine însuși.

– Atunci, ne-am înțeles – nu-i spui nimic Sarei și mă vei ajuta să o iau în liniște.

Nicholas închise ochii o clipă. Îl dureau îngrozitor.

– Da, răspunse el încet. Cred că ar fi cel mai bine dacă te-aș ajuta.

– Imediat?

– În seara asta.

Rex era în culmea fericirii. Acesta era într-adevăr un triumf.

– Nu doresc s-o mai țin pe soția ta cu mine încă o noapte.

Sus în cameră, unde o lăsase Nicholas, aceasta îl aștepta să se întoarcă.

Umbla încoace și-ncolo, încruntată, gândindu-se la Rex Fordyce. Un tânăr oribil. Nu-i plăcuse încă de la Paris. De ce venise să-l vadă pe Nicholas?

Stătea la fereastră și se uita la canalele luminate de lună. Cu un nod în gât, se gândea la bărbatul ei și la cât de mult îl iubea. Fusese întotdeauna eroul visurilor ei.

Cu ochii strălucitori și tremurând de emoția noului extaz pe care-l descoperise, Sara îl aștepta pe Nicholas să se întoarcă la ea.

Capitolul 13

I se păru că trecuse mult timp până s-a întors. Era neliniștită pentru că voia atât de mult să înceapă acea seară minunată. De ce îl reținea Rex Fordyce? Ce treabă a doamnei Amberley era atât de importantă?

Apoi Nicholas reveni în cameră.

Dacă ochii Sarei ar fi fost mai puțin orbiți de dragoste, ar fi putut remarca schimbarea care se petrecuse cu el. Iubitul pasionat care o părăsise era acum un bărbat palid, rece, cu o privire îndurerată. Dar Sara nu observă nimic… cu excepția faptului că era puțin mai grav. Alergă spre el, îl luă de braț și-și puse capul pe umărul lui.

– Dragul meu Nick.

El rămase tăcut. Senzațiile lui erau indescifrabile și se uită la capul minunat aplecat pe umărul lui. Doamne, cât o iubise! Părea atât de inocentă și de tânără și nu era soția lui, ci soția acelui pierde-vară, Rex Fordyce.

Incredibil, dar adevărat. Văzuse certificatul de căsătorie și nu-i lăsa nici o urmă de îndoială. Dar căldura și pasiunea Sarei când se agăță de el îl rănea teribil. Poate în felul ei frivol, inconstant, era îndrăgostită de el. Îi acordase o mare încredere, dar ea nu era îndrăgostită de nimeni. Probabil că fusese la fel de fermecătoare și cu Rex, la Paris.

Cu inima îndurerată, Nicholas privea cu amărăciune capul blond al Sarei. Îi era silă de modul cum fusese amăgit și înșelat ca să se căsătorească cu ea.

Toate vechile suspiciuni reveniseră în fața dovezilor lui Fordyce. Și trăise cu ea, el, Nicholas Pelham, crezând că este soția lui.

Se cutremură. La gândul că era soția lui Fordyce și nu a lui, îl cuprinse un val înfiorător de gelozie. O gelozie care refuza să fie înfrântă și care dovedea că mai ținea la ea. Ura ideea că fusese de acord s-o trimită înapoi la Fordyce în seara asta.

Sara deveni brusc conștientă de schimbarea lui. Îl privea grav cu ochii ei frumoși.

– Ce s-a întâmplat, dragul meu?

– Nimic, răspunse el forțându-se să zâmbească. Dacă ești gata, mergem la cină.

– Dar, Nicholas…

– Suntem în întârziere, o întrerupse el.

Nu îndrăznea s-o lase să-l chestioneze, să-i ceară o explicație despre schimbarea lui. Altfel i-ar fi spus:

– Escroacă mică, știu totul.

Ea tremura lângă el, nervoasă, întrebându-se, probabil ce-i spusese Rex. Gata să nege totul. Trebuie că fusese îngrozitor de înfricoșată în timp ce el era jos cu Rex. Dar Nicholas nu avea de gând să-i lase șansa să nege. Știa prea multe.

Inima Sarei începu să bată agitată. Ce se întâmplase oare ca Nicholas să se schimbe astfel? Era ciudat, rece, distant. Unde era iubitul ei de acum o jumătate de oră?

Îi dăduse drumul de braț. Ardoarea ei se răci. Nicholas văzu strălucirea lacrimilor de pe genele ei și-și împietri inima. Îi produsese o ofensă ireparabilă. Nu va putea niciodată s-o ierte.

Și totuși, cât de frumoasă arăta în seara asta, în rochia de satin de culoarea fildeșului! Frumoasă și adorabilă. Doamna Rex Fordyce. Trebuia să-și amintească asta. Nu avea nici un drept la verigheta pe care el, Nicholas, i-o pusese pe deget.

– Trebuie că este deosebit de îndrăzneață, se gândi el. Și dacă bănuiește că știu, nu va face nimic altceva decât să pretindă că e o inocentă rănită. O disprețuia. Și totuși, voia s-o ia în brațe și s-o apere de Fordyce, s-o păstreze, în ciuda celor întâmplate. Dar ar fi o nebunie. Trebuia să-și domine emoția sfâșietoare față de Sara.

Sara fusese fericită o jumătate de oră în urmă. Acum devenise tăcută și îngrijorată. Ce spusese Rex? Poate că venise cu un pretext de la sora lui. Poate că-l făcuse pe Nicholas să creadă că-i făcuse un rău Olivei.

Vechea gelozie față de Olive reveni și începu s-o chinuie.

Se duseră în tăcere la masă. De fiecare dată când Sara încerca să vorbească, să-l întrebe ceva pe Nicholas, el i-o tăia scurt.

– Nu am chef de vorbă, draga mea, era tot ce-i spunea.

Și pentru Sara, frumusețea și extazul acelei seri, care trebuia să fie atât de fericită, dispăru cu desăvârșire.

Apoi, la mijlocul cinei, un chelner îi aduse lui Nicholas o telegramă. Totul făcea parte din planul lui Rex Fordyce, de care Sara nu bănuia nimic.

Nicholas citi telegrama și se ridică de la masă.

– Trebuie să plecăm imediat la Roma, spuse el.

– La Roma? repetă Sara, mirată.

– Da, am afaceri urgente acolo, afirmă el, evitându-i privirea. Durează câteva zile și tu trebuie să vii cu mine.

Asta o consola puțin. Inima o duruse tot timpul cinei tăcute și apăsătoare. Nu putuse să obțină nici o explicație de la el. Poate că afacerile îi creau îngrijorări. Și bărbații puteau trece rapid de la o iubire pasionată la afaceri.

La cererea soțului ei, Sara își pregăti o valiză, se schimbă într-un taior albastru și își luă o haină de călătorie. Apoi, ea și Nicholas părăsiră hotelul pentru a merge la gară.

Luna își răsfrângea razele asupra lor. Veneția era un oraș de basm. Erau singuri în mașină. Sara, romantică incurabilă, aruncă pe furiș o

privire spre Nicholas, tăcut și preocupat și făcu un ultim efort de a reveni la atmosfera romantică.

– Nick, te rog, dragul meu, spune-mi de ce te-ai schimbat într-atât de când ai vorbit cu fratele doamnei Amberley?

Nicholas nici nu se uită la ea și nici nu-i răspunse. Ridică din umeri, neîndrăznind s-o privească. În ciuda răului profund care se gândea că i-l făcuse nu putea să-și domine vechea pasiune pentru ea. Îi era silă de ceea ce se angajase să facă și ura ideea că nu o va mai vedea niciodată.

Tăcerea lui o înnebunea pe Sara. Brusc, se aruncă în brațele lui.

– Nick, dragul meu… fii bun cu mine… cum ai fost înainte de a veni fratele doamnei Amberley. De ce te porți atât de straniu? Ai spus că vrei să uiți trecutul. Și eu vreau să-l uit.

Instincitv, brațele lui o prinseră și inima îi bătu lângă a ei. Ea închise ochii, așteptându-i sărutarea. Dar tandrețea ei păru că trezește resentimente în bărbat. Era o ființă vicleană, pasiunea ei tinerească, fermecătoare, era o prefăcătorie, arma ei cea mai eficientă. O sărută brutal. Ea se retrase de lângă el cu mâna la gura învinețită și-l privi cu ochi mirați.

– Nick! șopti ea. Nick!...

– Tu ai vrut-o, îi spuse el tăios, tremurând din cap până-n picioare. Acum știi ce simt… lasă-mă în pace.

Ea rămase rigidă și părăsită brusc de orice sentiment. Rămase tăcută până ajunseră la gară. El privea drept înainte, cu o figură împietrită.

Apoi merse înainte pe peron, ducându-i valiza în vagoanele expresului de Roma. Găsi un vagon de clasa întâi pentru fumători, gol, cu excepția unui bărbat cu pălărie neagră. Fața îi era ascunsă în spatele unui ziar.

– Aici, Sara, zise tăios Nicholas.

Sara intră în compartiment. Nervoasă și nefericită, se întreba ce făcuse, ce se întâmplase încât Nicholas să se transforme în persoana aceea ciudată, sinistră.

– Mă duc să-mi iau niște țigări spuse el. Păstrează-mi locul de la colț. Suntem în întârziere, dar mai am cinci minute.

– Foarte bine, răspunse ea în șoaptă.

Nicholas plecă fără să se uite la ea. Ea ar fi dorit să nu mai fie nimeni în compartiment. Voia să plângă. Își duse o mână la ochi și rămase nemișcată o clipă. Pe peron era mult zgomot și agitație, chiar la această oră din noapte.

Apoi începu să se simtă neliniștită când văzu că Nicholas nu mai vine. Se duse la fereastră și se aplecă, forțându-se să vadă pe peronul prost luminat. Nu-l zărea pe Nicholas. „Unde este oare?“ se gândi ea în panică.

Trenul se puse în mișcare. Sara încercă să deschidă ușa.

– Trebuie să cobor, zise ea cu voce tare. Se întoarse spre străinul din colț. Soțul meu a rămas pe peron…

Nu-și termină fraza. Bărbatul lăsă ziarul din mână și veni spre ea. O prinse de încheieturile mâinilor și o trase de lângă ușă.

– Nu fi proastă. Nu poți să cobori acum, zise el cu o voce tărăgănată.

Ea îl privi uimită și îngrozită

– Domnul Fordyce!

Îl recunoscuse pe tânărul înalt cu părul roșu. Rex Fordyce, fratele Olivei.

Începu să se lupte.

– Nicholas! Nick a rămas pe peron… dă-mi drumul, te rog!

Trenul prindea viteză și ieșea din gară. Fordyce o trase pe Sara de la fereastră și o sili să se așeze pe canapea.

– N-are rost să faci gălăgie, draga mea, îi spuse el. Nu vei coborî din acest tren până când ajungem la Roma. Nicholas nu este în tren și nici n-a avut intenția să se întoarcă, trebuie să știi.

Tăcere. Stupefiată, Sara privi chipul lui Rex. Zâmbea, teribil de amuzat.

– E ridicol, spuse ea cu voce tremurândă. Nu poate fi adevărat.

– Ba e foarte adevărat. Pelham nu mai are nevoie de tine, zise Fordyce.

– De unde știi? Nu poți să-mi spui că Nicholas știa că ești aici, că ați pus la cale totul între voi.

Fordyce ridică din umeri, îi dădu drumul și-și aprinse o țigară.

– N-o să spun că a fost o coincidență.

– Te-a ajutat… a făcut-o deliberat, cu mine… soția lui… se bâlbâi ea.

– Nu te mai vrea, spuse Fordyce. Se gândea că micuța Sara era mai frumoasă decât la Paris. Nu ți-e clar că o iubește pe sora mea?

Sara își duse o mână la gură uluită.

Ceva în adâncul ei păru să se frângă. În cele din urmă, crezu că înțelege. Nicholas o iubea pe Olive. Voia s-o înlăture pe Sara din cale, voia să divorțeze de ea ca să se însoare cu Olive. Desigur, căsătoria lor n-ar fi avut loc dacă ar fi bănuit că Olive va deveni văduvă.

Sara se prăbuși. Plângea cu disperare, cu fața ascunsă în mâini. Șocul era prea mare. Era copleșită de groază la gândul că Nicholas plănuise în mod deliberat acțiunea din noaptea aceea cu Rex Fordyce – o părăsise cu indiferență, lăsând-o cu el. N-o iubise niciodată. Momentul de pasiune din camera lor nu fusese decât o atracție fizică. Nu ținuse deloc la ea cu adevărat.

Simți o atingere pe umăr și se uită la fratele Olivei cu ochii măriți de spaimă.

– Lasă-mă în pace, îi spuse. Cum ai îndrăznit să faci lucrul ăsta cu Nicholas?

– Ei haide, fii cinstită, murmură el. Trebuia să mă gândesc la fericirea surorii mele.

– Și cu mine cum rămâne?

– Uite, n-o să-ți fie deloc rău, fetițo. Am o mare admirație pentru tine. Când te-am cunoscut la Paris, mi-ai căzut cu tronc. Sunt la fel de bun ca Pelham – mai bun chiar. Și am și niște bani. Și dacă vii la mine fără proteste, mă căsătoresc cu tine când se termină divorțul.

Sara tremura din cap până-n picioare. Se uita cu groază la figura sarcastică a bărbatului. Modul în care o privea o umplea de groază. Dacă va încerca să facă dragoste cu ea – o, Doamne! ce va face… singură în acel compartiment? Și trenul care gonea cu viteză și fără nici o oprire până la Roma. Era plină de indignare față de Nicholas, care-i făcuse această mârșăvie. Fusese meschin și laș, ca s-o forțeze să ajungă în această situație cu Fordyce, pentru a se putea căsători cu Olive.

– Ascultă, îi spuse ea cu sufletul la gură. Chiar dacă ar fi să mor de foame, n-o să merg niciodată cu tine. În ceea ce mă privește, nu va fi nici un divorț. Sunt soția lui Nicholas. S-a purtat ca un porc, dar mă voi duce înapoi la el. Nu-i voi acorda șansa să divorțeze de mine și să se însoare cu sora ta.

Rex râse stingherit. Ce drăguță era cu ochii aceia negri scânteietori. Apoi se uită la buzele ei roșii și o luă în brațe.

– Sara – fetițo – nu fi proastă. Și nu te împotrivi. Uite, sunt nebun după tine, de ce-ți faci griji pentru Pelham? N-a iubit cu adevărat pe nimeni, decât pe Olive. Trebuie să-l lași să divorțeze de tine.

– Nu, afirmă Sara cu dinții încleștați. Dă-mi drumul imediat.

El încercă să o sărute. Sara fu cuprinsă de furie. Fusese trasă pe sfoară… părăsită de Nicholas. Probabil că în acel moment se afla în drum spre Palazza, s-o vadă pe Olive, să-i spună că toate speranțele i se împliniseră și va fi liber. Nimic, își spuse ea cu îndârjire, n-o va face să se supună planului ticluit de ei.

Îl zgârie pe Fordyce ca o pisică sălbatică. El îi dădu drumul.

Apoi, nepierzând nici o secundă, se duse la capătul compartimentului și trase de semnalul de alarmă.

– Proasto, o să oprească trenul…

– Asta și vreau… gâfâi ea. Dacă tu și Nicholas v-ați imaginat că o să accept asta, v-ați înșelat.

– Fir-ar să fie! zise Rex.

Ea râse și trase din nou de lanț, iarăși și iarăși.

Expresul își încetini treptat viteza. Fordyce nu făcu decât să înjure și se întreba ce avea de gând să spună Sara când va veni conductorul. Nu-și imaginase nici un moment că va face așa ceva. O înjura, deși era forțat să-i admire prezența de spirit.

Nu era pregătit pentru ce urma. Când trenul încetini, chiar înainte de a se opri de tot, ea își luă geanta, deschise ușa compartimentului și sări afară.

Trenul continua să alunece pe șine.

Fordyce, ținându-se de ușă, se uită afară, îngrozit. Nu putea vedea nimic de întuneric. Strigă:

– Sara! Sara – o, Dumnezeule!

Scrâșnind, trenul se opri definitiv. Un conductor veni alergând cu o lanternă. Era italian, nervos, volubil. Ajunse la ușa deschisă de Fordyce.

– Santa Maria ce este… ce s-a întâmplat? țipă el.

– O doamnă, a sărit, bâigui el.

– O doamnă… a sărit… Dio mio… dar când… cum… de ce? întrebă conductorul.

Fordyce sări jos și rămase o clipă în noaptea caldă de primăvară, forțându-și ochii de-a lungul liniei. Îi venea greață. Se întreba dacă va vedea corpul neînsuflețit al Sarei; dacă o determinase să se omoare. Totuși, trenul înaintase foarte încet. Cu siguranță, nu se rănise. De-a lungul liniei era multă iarbă… nu se putuse vătăma.

Însoțit de conductorul care-i punea tot felul de întrebări, controlară linia, căutând-o pe Sara. În acel timp, majoritatea pasagerilor expresului de Roma erau cu capetele scoase pe fereastră sau coborâseră pe linie. Cuvântul „sinucidere“ sau chiar „omor“ trecea din gură în gură. Era ca un iad. Și Rex Fordyce se trezi în centrul atenției, blestemând ziua când îi promisese Olivei s-o despartă pe Sara de soțul ei.

Spre ușurarea ei, Sara nu putu fi găsită. Viciat cum era, Fordyce nu vroia totuși să aibă sufletul apăsat de un omor. Conductorul reveni la

tren, mormăind. Nu credea că o doamnă sărise din tren. Englezul visase. Nu-i venea să creadă că dacă o femeie se aruncase afară să nu poată fi găsită.

În cele din urmă, trenul se puse în mișcare și Rex Fordyce reveni într-o dispoziție turbată în compartiment.

Între timp, Sara, uitând panica pe care o produsese, alerga cât de repede putea departe de calea ferată.

Se rostogolise de mai multe ori pe pământul acoperit cu iarbă când sărise din tren, dar cu excepția unor vânătăi și a tremuratului care o cuprinsese, nu era rănită. Obiectivul ei era să scape, să nu fie descoperită de conductor. Alergă cât putu de repede. Se trezi pe un câmp. Era o zonă ciudată și neliniștitoare, dar era mulțumită că trenul nu făcuse un drum prea lung înainte să pună capăt scenei oribile cu Rex Fordyce. Nu depășiseră marginile Veneției. Putea vedea lumini sclipind în față, probabil de la niște case. Se îndreptă spre acestea. Trebuia să găsească un loc de unde să ia un taxi și să se întoarcă la Veneția.

Era epuizată când găsi în sfârșit găzduire la o fermă. Fusese o experiență care-i zguduise nervii. Albă și tremurând, ajunse în cele din urmă la o fermă și vorbi cu țăranul italian. Era recunoscătoare că învățase puține cuvinte italienești în primele două săptămâni la Veneția, când stătea atât de mult singură, în casa Olivei.

– Am nevoie de o mașină să mă ducă la Veneția. Vreți să mă ajutați să găsesc una, vă rog?

Bărbatul o privi ca și cum era o nălucă.

Cu siguranță, nu era obișnuit să vadă o englezoaică, bine îmbrăcată, care să-i ceară o mașină la acea oră din noapte. Tocmai se pregătea să se culce. Soția lui, aproape dezbrăcată, cu un șal negru pe umeri, stătea în spatele lui, privind-o uluită pe Sara. Ea reuși cu greu să-i facă să înțeleagă ce voia.

Bărbatul se oferi să meargă cu ea o milă și să-i arate garajul lui signor Bucolli, un măcelar care avea un Fiat.

Signor Bucolli se angajă să o transporte cu mașina.

Avea exact suficienți bani ca să-l plătească. În cele din urmă, stând singură într-o gondolă, a fost dusă pe canalul luminat de lună la hotelul pe care ea și Nicholas îl părăsiseră mai devreme. Inima îi bătu cu putere când intră în hotelul Medeci. Ochii o usturau de plâns și avea obrajii roșii; hainele erau mototolite și murdare de noroi.

Portarul de noapte îi spuse că signor Nicholas Pelham tocmai venise. Avea să-i spună lui Nicholas ce credea despre el.

„Se întorsese de la Olive Amberley," se gândi ea, plină de indignare.

Pulsul i se acceleră când deschise ușa salonului și păși înăuntru.

Capitolul 14

Nicholas Pelham stătea singur, în fața unei ferestre deschise, privind frumusețea nopții venețiene. Cum își imaginase Sara, tocmai se întorsese de la Olive. Ea folosi prilejul pentru a-și exprima groaza și mâhnirea la aflarea veștii despre bigamia Sarei și răutatea ei și compătimindu-l pe fostul ei iubit. Fusese atât de înțelegătoare încât Nicholas, ca orice bărbat, fusese înduioșat. Se simțea profund jignit și Olive din câte știa el, era nevinovată și nu știa nimic despre întreaga tărășenie. Îi sărutase mâna albă la plecare și-i promisese că va veni s-o vadă a doua zi. Plecase gândindu-se că totuși, Olive era o drăguță. Și Olive se retrase să se culce, gândindu-se că planul destul de periculos pus la cale cu fratele ei fusese încununat de succes. Se afla pe cale să recâștige afecțiunea și încrederea lui Nick.

Cu toate acestea, Nicholas, acum singur în salon se cufundă în depresie. Toate lucrurile din cameră îi aminteau de Sara. O carte pe care o cumpărase când era cu el, se afla pe masă. Un buchet imens de violete într-o vază, oferit de el. Un lucru de nimic, ca un joc de cuvinte încrucișate dintr-un ziar englezesc, pe care-l dezlegase împreună, într-un moment de relaxare. Și în camera alăturată, vedea lucrurile lăsate de ea, rochii, pantofi, lenjerie.

Pe Nicholas îl copleși un sentiment apăsător de dezamăgire, de amărăciune. Sara plecase – și nu era soția lui. Asta îl durea, îl chinuia. Era o mică aventurieră care căzuse pradă bigamiei de dragul banilor. Era soția lui Rex Fordyce și locul ei era alături de el. Totuși, când Nicholas și-i imagină pe cei doi în expres, călătorind spre Roma, unul în brațele celuilalt, imaginea i se păru intolerabilă.

Stătea cu fața ascunsă în mâini. Nu avea chef să fumeze sau să bea.

Apoi ușa se deschise și intră Sara.

Nicholas se uită la ea ca la o stafie.

Frumoasa Sara pe care o dusese la gară dispăruse. Aceasta era o femeie epuizată, neîngrijită, cu pantofii plini de noroi, cu fața pătată de lacrimi și murdară. Abia putea să-și creadă ochilor.

– Dumnezeule! exclamă el. Tu!

Ea închise ușa în urma ei și rămase cu spatele lipit de ea, ținând nervoasă clanța în mână.

– Da, zise ea. M-am întors.

– Dar tu… am crezut…

– Ai crezut că eram bine mersi în tren cu acel bărbat oribil și rău, Fordyce, nu? izbucni ea, cu sufletul la gură. O, da. A fost un truc inteligent. Am fost complet păcălită. Dar nu pentru mult timp. Și când am înțeles ce ai făcut… Am tras semnalul de alarmă și am sărit din tren când a încetinit. Apoi m-am urcat în prima mașină pe care am putut s-o închiriez și am venit înapoi la Veneția.

Nicholas își duse o mână la guler, simțind că se sufocă.

– Doamne Dumnezeule! spuse el prostește. Nu găsea nimic inteligent să spună.

Sara aruncă o privire furioasă chipului frumos al bărbatului care se purtase într-un fel atât de incredibil. Apoi, un întreg val de furie se abătu asupra lui.

– Cum ai îndrăznit să faci un lucru atât de oribil? țipă ea. Cum ai îndrăznit, Nicholas? A fost un lucru criminal să mă ademenești în acel tren și să mă lași cu Rex Fordyce, pentru că voiai să rămâi cu Olive și

să scapi de mine. Ești lipsit complet de sentimente. A fost lucrul cel mai odios pe care-l puteai face și eu te-am adorat… te-am respectat. Să fii capabil de o asemenea ticăloșie…! Se întrerupse, bâlbâindu-se, și-și duse o mână la gât.

Nicholas rămase tăcut. Era uimit de atacul ei neașteptat. Apoi se înfurie.

– Ascultă, Sara. Nu mă poți acuza că sunt un netrebnic. Recunosc că te-am păcălit și te-am dus la trenul acela. M-am gândit că e mai bine să te duci cu Fordyce, decât să rămâi aici și să fii arestată.

– Arestată? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Ești nebun? Să fiu arestată, pentru ce?

– Bigamie, spuse el.

– Ești nebun! De ce să fiu arestată pentru bigamie?

– Pentru faptul că ești soția lui Rex.

Nicholas și Sara se uitară unul la altul, amândoi tremurând, livizi. Apoi, Sara scoase un râs sufocat.

– E lucrul cel mai caraghios pe care l-am auzit vreodată.

– Este adevărat. Ești soția lui.

– Este o minciună, o minciună sfruntată. Sunt soția ta, Nicholas.

– Nu te aștepta să cred asta. Haide, Sara, te-ai căsătorit cu Fordyce la Paris. Recunoaște, pentru Dumnezeu.

– Dar n-am făcut-o, este o minciună fantastică. Nu m-am căsătorit cu domnul Fordyce la Paris, țipă ea cu sălbăticie. Totul este absolut monstruos. El ți-a spus asta? Dumnezeule, asta te-a făcut să crezi?

Nicholas o privea printre pleoapele strânse. Era o actriță desăvârșită, dar nu se va lăsa păcălit de ea.

– Nu asta m-a făcut să cred. Este ceea ce știu sigur. Am văzut certificatul de căsătorie, Sara. L-am văzut cu ochii mei. Știu că ai fost căsătorită cu Fordyce la Paris, acum câteva luni, și când ai văzut că nu are bani, l-ai părăsit și ai venit aici cu familia Amberley.

Sara își duse o mână la cap. Era tot ce putea face ca să nu-și piardă mințile. Era îngrozitor de obosită.

– Dumnezeu să-l ierte pe Rex Fordyce că a falsificat un certificat și că te-a făcut să crezi că sunt soția lui. Și Dumnezeu să te ierte că ai crezut acest lucru.

– Nu fi proastă, Sara, răspunse Nicholas stingherit. Oamenii pot falsifica certificate, numai că n-o fac, poate doar în romane. Și ce motiv ar avea să pretindă că ești soția lui?

– Nu știu. Nu înțeleg nimic. Pot bănui numai că amândoi vreți să scăpați de mine. Spuneți toate astea ca să mă faceți să plec și tu să te întorci la Olive Amberley.

Nicholas râse încet.

– Asta e o minciună, rosti el.

Înfruntarea îi extenuase pe amândoi. În cele din urmă, Sara îi puse capăt.

– Refuz să fiu intimidată și terorizată, ca să te părăsesc. Voi sta aici, unde mi-e locul. Îl urăsc și mă umple de groază Rex Fordyce. Este un ticălos lipsit de principii și nu sunt soția lui. Nu te voi lăsa să-mi distrugi viața, zise ea furioasă.

Nicholas își duse o mână la frunte. Nu știa ce să mai creadă acum, dar figura furioasă a Sarei îl îngrijora.

– Nu mă vei face să plec! repetă ea. Nu voi pleca. Mă auzi, Nicholas? Nu te voi părăsi.

– Dar nu poți rămâne, nu ești soția mea.

– Dar repet și nu mă voi certa cu tine pe tema asta. Sunt soția ta.

Nicholas își întoarse capul. Începuse să se întrebe cine spunea adevărul. Și dacă nu făcuse o gafă îngrozitoare. O auzi pe Sara șoptind:

– Mi-e rău!

Se prăbuși la podea înainte să ajungă la ea. O ridică, o duse în dormitorul ei și o întinse pe pat. Își aminti brusc că trecuse printr-o experiență disperată. Sărise din tren, mersese kilometri întregi, arăta palidă și vrednică de milă. Nicholas o privea cu mare tristețe în suflet. Chiar și acum, vechea pasiune pentru ea se reaprindea, dar și-o înăbuși.

– Trebuie să-mi amintesc, își spuse el, că nu e capabilă să spună adevărul, că m-a păcălit, ne-a tras pe sfoară pe toți.

Sara își reveni și deschise ochii.

– Nick, șopti ea.

– Îți trimit o cameristă, îl auzi rostind cu răceală. Nu poți să te miști seara asta. Rămâi aici și vom discuta despre toate astea mâine dimineață.

După ce o părăsi, rămase nemișcată, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Ar fi dorit să se fi aruncat din tren când mergea mai repede și să fi rămas acolo, sub stele, moartă, incapabilă să simtă, să mai sufere.

Foarte devreme a doua zi, cu mult înainte ca Nicholas să se trezească, ajunse la o nouă hotărâre. Cum Nicholas credea toate lucrurile îngrozitoare despre ea și nu o mai voia, va pleca și nu se va mai întoarce niciodată. Îi va părăsi pe toți. Se simțea brusc învinsă, de ei, de viață, de toate emoțiile care erau mai puternice decât ea. Îl va ruga pe Nicholas să ceară divorțul și era sigură că se va reîntoarce la vechea lui iubire, Olive.

Camerista care aștepta în camera ei, o ajută să împacheteze. Se uita îngrijorată la fața albă a signorei.

– Sunteți bolnavă, signora. Trebuie să plecați acum?

– Da, zise ea încet. Trebuie să plec imediat.

– O, dar sunteți atât de palidă! Beți puțină cafea înainte de a pleca?

Sara încuviință.

– Foarte bine, dar grăbește-te.

În timp ce camerista aducea cafeaua, Sara se uita cu îngrijorare la ușa de comunicare cu camera lui Nicholas. Nu voia să se trezească, nu mai suporta gândul unei alte scene dureroase și suferința de a-și lua rămas-bun. Era o despărțire definitivă, știa asta. El putea s-o aibă pe Olive acum și Olive putea să-l aibă pe el. O înfrânseseră. Nu mai putea să se lupte mental sau fizic cu ei.

Se simțea teribil de bolnavă, dar în timp ce-și bea cafeaua, reuși să-i scrie câteva rânduri pe o bucată de hârtie. O puse într-un plic pe care-l lăsă pe masa din salon.

Va avea dificultăți financiare de înfruntat. Nu avea bani proprii. Oricât de mult îi displăcea, trebuia să folosească banii lui Nicholas până va reuși să se întrețină și să-i restituie. În urmă cu câteva zile el depusese câteva mii de lire la o bancă din Veneția, pe numele ei. Va scoate o parte din ei, dar cel puțin va putea simți că era într-adevăr soția lui și că avea dreptul să ia ce avea nevoie.

Efortul nemaipomenit pe care-l făcuse în ziua precedentă o marcase. Arăta cu ani mai în vârstă și-i simțea când părăsi hotelul și se duse cu bagajul la gară.

Nu era nimeni care să-și ia rămas-bun de la ea, cu excepția cameristei, ai cărei ochi negri erau plini de lacrimi.

În aceeași dimineață Rex Fordyce telefonă de la Roma la hotelul surorii lui și-i spuse ce se întâmplase.

– Proasta aceea a sărit din tren și acum s-ar putea să fie cu Pelham.

– Idiotule! îl apostrofă Olive, furioasă.

– Nu e vina mea! replică el.

– Rămâi unde ești până îți telefonez. S-ar putea să am nevoie din nou de tine.

– Ți-am spus că fac orice pentru o mie de lire sterline pe an. Dar nu e bine să mă faci să recunosc că pisica aia sălbatică este soția mea. Aproape că mi-a scos ochii în tren.

Teribil de supărată, Olive îmbrăcă un costum elegant și se duse la hotelul Medeci.

Nicholas o primi în salon.

– Dragul meu. Tocmai am aflat de la Rex ce s-a întâmplat. Bietul băiat este groaznic de supărat. A făcut tot ce i-a stat în putință s-o determine pe fata asta insuportabilă să se întoarcă la el, ca o soție ascultătoare, dar evident că a spus că preferă să stea unde sunt bani și chiar a sărit din tren. A venit aici?

– Da, răspunse Nicholas încet. Dar a plecat din nou.

– Unde s-a dus?

– Nu știu. Poți citi biletul pe care l-a lăsat.

Olive luă biletul scris de Sara.

„Plec și nu mă mai întorc. Ai fost incredibil de crud și de nedrept. Te rog, înaintează divorțul, dar orice ai spune, mai am încă dreptul să semnez: Soția ta,

Sara Pelham“

Olive mototoli biletul în mână și privi capul plecat al lui Nicholas.

– E cu siguranță cea mai mare mincinoasă. N-o crezi, nu?

Nicholas își ridică privirea stinsă. Avea ochii roșii. Arăta ca și cum îl părăsise orice dorință de viață.

– Nu știu ce să cred cu adevărat, Olive.

– Dar nu poți nega faptul că este soția lui Rex.

– Ea spune că poate dovedi că nu este.

– Las-o să probeze.

– Aș dori să poată. Nu înțelegi, Olive, ce înseamnă asta pentru mine. Am iubit-o pe fata asta.

Olive își scoase pălăria, lăsă părul liber, se așeză lângă el și-și puse o mână pe genunchiul lui.

– Bietul meu Nick, știu ce înseamnă, știu în ce situație îngrozitoare te afli, dar nu merită să fii trist din cauza asta.

El se cutremură și-și ascunse fața în mâini.

– Pentru Dumnezeu, îți spun că nu știu ce să cred și aș fi dorit să nu plece până mai discutam situația încă o dată.

Olive nu mai răspunse. Rămase acolo încercând să-l consoleze și să-i întoarcă gândurile spre ea. Era extrem de recunoscătoare că Sara plecase fără să-l mai vadă pe Nicholas. Spera astfel să-l recâștige.

Capitolul 15

Sara plecă dimineața devreme de la hotelul Medeci fără să știe prea bine încotro mergea. Dar se simțea atât de bolnavă încât hotărî că trebuia să găsească un loc liniștit unde să se poată odihni câteva zile și să-și recapete curajul de a înfrunta viața.

Nimic nu-i putea potoli durerea pentru pierderea dragostei lui Nicholas, nici chiar faptul că se purtase atât de monstruos cu ea.

Își aminti ziua când Nicholas o luase cu mașina și o dusese în acel loc frumos și sălbatic din munți, cu priveliștea aceea minunată spre Adriatica. Cum se plimbaseră printre ruinele castelului Valanese și râseseră ca niște copii în livadă, cum o acoperise cu flori de măr și o sărutase printre petalele delicate. După aceea, îl făcuse s-o ia în căsătorie.

O dorință irezistibilă o îndemna să se ducă înapoi la hanul de la Valanese, în munții liniștiți, la castelul în ruine. Era un loc puțin vizitat și foarte ieftin. Putea să stea acolo luni întregi fără mare cheltuială. Va merge oricum acolo un timp, până se va simți mai bine. Până se va hotărî ce va face în viitor.

Descoperi că poate merge la Valanese cu trenul.

Era o zi minunată, fără nici un nor pe cer sau vreo adiere de vânt. O zi liniștită, caldă, strălucitoare, de sfârșit de primăvară. Pomii erau înfloriți. Alese o cameră mică albă, cu ferestre care dădeau spre apele Adriaticii și de cealaltă parte spre munți și castelul în ruine.

Acolo sus, timp de o oră, fusese fericită cu Nicholas. Acolo sus, simțise bucuria pură de a trăi, se aflase lângă inima lui și învățase ce înseamnă să fii o femeie îndrăgostită.

Insuportabilă durere, o amintire dulce și amară.

Sara își scoase pălăria și rămase la fereastră, privind vechiul castel, simțind lacrimi arzându-i obrajii.

– Nick, șopti ea. Nick… te-am iubit atât de mult…

Presupunea că era bucuros că fugise și că o va uita repede.

Cineva bătu la ușă.

– Sigur nu vreți să mâncați? Este unu și jumătate.

– Nu, nu vreau nimic.

Rămase singură acolo, inundată de soare și plângând în tăcere.

Mai târziu, fără să se sinchisească de mâncare, se dezbrăcă și se vârî în pat. Nu se mai simțise niciodată atât de rău. Bănuia că se datora faptului că nu mâncase nimic și că trecuse prin momente atât de îngrozitoare.

La căderea serii avea febră, tușea, gemea. Și atunci, proprietara hanului trimise după un doctor. Acesta veni. Era tânăr și inteligent și, din fericire pentru Sara, vorbea o engleză foarte bună.

Raphael Lugatti era fermecător și inteligent. Pentru Sara, slăbită, bolnavă și deprimată, parcă fusese trimis de Dumnezeu. A fost extrem de amabil în toate zilele ce urmară. Sara suferea de febră și de o cădere psihică, și era foarte bolnavă. Doctorul era foarte preocupat de tânăra signora. Era o plăcere și o ușurare pentru el să aibă o asemenea pacientă, să poată vorbi cu ea, îndată ce se va face mai bine. Era atât de plictisit de munca lui printre țăranii aceia de la munte.

Nu va uita prima oară când o văzuse pe Sara. Niciodată nu văzuse o durere mai cumplită în ochii unei femei și erau atât de frumoși, atât de negri sub genele lungi și atât de triști.

– Vreau să mor…

Dar el îi ținuse mâna cu fermitate și-i spusese:

– Dar nu trebuie să vrei să mori la vârsta ta, signora. Trebuie să vrei să trăiești. Care-i durerea care te chinuie?

Lacrimile curgeau pe fața palidă a Sarei.

– În inimă, șopti ea. La cap…

– A, spuse el cu blândețe. Înțeleg.

Da, Raphael Lugatti înțelese. Tânăra englezoaică avea inima frântă. Putea vedea asta în ochii ei frumoși. Iubea și era nefericită. Ce păcat!

– Ești nefericită, dar mai târziu, când te vei simți mai bine, vei vrea să trăiești, să înfrunți viața. Vei fi curajoasă. Știu asta.

Ea îl privea tăcută. Avea un chip palid și delicat. Și ochi negri, melancolici. Un bărbat frumos și cultivat. Se mira că exista un asemenea doctor într-un sat de munte. Dar era bucuroasă. O consola, îi dădea putere.

– Vei fi curajoasă îi spuse el și o făcu să simtă că va încerca cel puțin să-și recapete curajul pe care-l pierduse.

Raphael Lugatti venea în fiecare zi la han și o consulta, stătea cu ea, îi vorbea. Era un filozof, un om cu un caracter ferm și de o mare bunătate.

Cu toată slăbiciunea și depresia ei, Sara răspundea sfaturilor lui prietenești. Ceea ce-i spunea, era mai benefic decât medicamentele pe care i le prescria.

Puterea îi revenea treptat. Dar timp de o lună a fost foarte bolnavă și abia după șase săptămâni fu în stare să se plimbe în împrejurimi.

Și acel bărbat, soțul ei englez, unde era? Ce făcea? Raphael nu știa. Sara nu vorbea niciodată despre el. Știa numai că domnul Pelham se afla undeva în Veneția și că urma să aibă loc un divorț.

De-a lungul lungilor săptămâni de boală, Sara se gândise neîncetat la Nicholas. Mai devreme sau mai târziu, avea să-l anunțe unde se află, pentru a putea înainta procedurile de divorț. Dar nu făcea încă nici un efort să comunice cu el. Nu era în stare să se confrunte cu durerea și dificultatea întregii situații. Voia să fie lăsată în pace. Singurul prieten al ei era doctorul italian care o îngrijea.

Apoi, într-o zi, când veni vara și era din nou bine, Raphael Lugatti îi spuse în felul lui grav și blând că putea să înfrunte curajos viața și că trebuia să trăiască.

Își dădu seama emoționată ce voia să-i dea de înțeles.

Nu mai era ea singură la care să se gândească, acum nu va mai fi singură niciodată, nu va mai fi nevoie să fie disperată. Urma să aibă un copil. Copilul lui Nicholas. Vestea o răni, o îngrozi și totuși o încântă. Să fie mamă, mama fiului lui Nicholas – da, trebuia să fie băiat – ce gând ciudat și tulburător totodată. Asta schimba complet situația.

După ce doctorul Raphael plecă, Sara se duse pe munte, la cărarea care ducea la castelul în ruine. Se așeză pe iarba caldă. Razele soarelui pătrundeau sub același copac sub care stătuse în brațele iubitului ei. Atunci, copacul era în floare. Acum avea fructe. Sarei i se păru extrem de simbolic. Cu fața ascunsă în mâini, stătea tremurând, încercând să realizeze marele miracol care se întâmplase. Era bucuroasă – bucuroasă că purta un copil și că este al lui.

El o rănise, îi frânsese inima și o alungase. Dragostea se terminase. Pasiunea trecuse. Nu va mai simți brațele lui în jurul ei sau emoția buzelor lui pe ale ei. Dar copilul acesta al lui, al ei, va veni la începutul anului viitor pentru a umple golul, pentru a aduce un alt fel de dragoste în viața ei.

Ochii îi erau scăldați în lacrimi, dar nu mai erau lacrimi de disperare. Erau lacrimi de speranță.

Acest copil va fi numai al ei. Nicholas nu va trebui să afle niciodată, pentru că ar putea s-o rănească din nou luându-i copilul sau refuzând să creadă că era al lui. Va sta ascunsă până când copilul se va naște și apoi va munci pentru el, îl va duce în Anglia, la familia ei.

Dacă nu s-ar fi despărțit de Nicholas, dacă acele lucruri îngrozitoare și crude nu s-ar fi întâmplat, ce încântare ar fi fost pentru ea. În definitiv ar fi trebuit să fie în brațele lui, să-i spună lucrul minunat care avea să se întâmple – oferindu-i cadou un fiu.

Corpul i se cutremură de suspine. Șopti:

– Nicholas… O, dragul meu, te vreau atât de mult.

Știa, inevitabil, că îl va iubi și îl va vrea pe Nicholas până va muri.

Capitolul 16

În timp ce Sara se ascundea la hanul Valanese, Nicholas Pelham, plin de remușcări, o căuta pe Sara în Veneția.

Multe lucruri se întâmplaseră în absența ei.

În primele câteva zile după plecarea Sarei, fusese indiferent. Călcase peste propriile emoții și spusese că era lucrul cel mai bun care se întâmplase. Încerca să alunge toate amintirile despre Sara, s-o șteargă din viața lui. Nu era soția lui. Nu avea dreptul la numele lui, la protecția lui, la dragostea lui. O va da uitării.

O văzu des pe Olive și încerca să se simtă bine în compania ei. Recunoscătoare pentru dispariția Sarei, Olive încercă să se facă indispensabilă lui Nicholas. Era plină de tact și încerca să fie plină de compasiune la momentul potrivit. Dar lui nu-i făcea nici o plăcere să fie cu ea. Nu simțea nici o emoție la atingerea mâinilor lor. Era chiar jalnic, deplin conștient că nu mai ținea deloc la Olive și nu mai putea reînvia vechea pasiune pentru ea. Multe se întâmplaseră de atunci. Era obsedat de amintirea Sarei. Aventurieră, bigamă, orice ar fi fost – îl obseda. Cu fiecare zi care trecea, devenea tot mai nervos, mai neliniștit și mai nefericit. Nu putea să uite sunetul vocii ei, fața ei mică și însuflețită și acei ochi mari negri, părul ei blond, revărsându-i-se peste umeri.

– Fir-ar să fie, sunt un prost că las gândul la ea să mă tortureze într-atât când nu merită acest lucru, își spunea. Încercă să picteze, dar de fiecare dată când ridica pensulele și-o amintea pe Sara – gâtul ei zvelt minunat, cu mărgele verzi și argintii. Dorise atât de mult să picteze acel gât splendid.

Nu putea să nu se gândească la ea zi și noapte. Se întreba unde era, ce făcea, ce se întâmplase cu ea. Nu-l văzuse pe Rex în ultima vreme, deoarece se întorsese la Paris, dar Olive îl aștepta la Veneția în acel weekend.

Voia să-l vadă pe Rex în după-amiaza asta de sâmbătă și când ajunse la vilă, află că Olive era plecată. Se decise să aștepte și fu introdus în salon. Când se afla acolo, veni un alt vizitator, care se hotărâse de asemenea să aștepte.

Nicholas se uită surprins la tânăra care intră în încăpere. Nicholas se prezentă.

– Numele meu este Nicholas Pelham și sunt un vechi prieten al doamnei Amberley.

Tânăra zâmbi, scoase un ruj din geantă și-l trecu peste buze.

– Mă bucur să vă cunosc. Sunt o veche prietenă a fratelui ei.

– Da?

– Permiteți-mi să mă prezint, zise ea. Sunt Poppy Fordyce. Altfel spus, doamna Rex Fordyce.

Nicholas roși, simțind că-i stă inima în loc.

– Mă scuzați, vreți să spuneți că…

– Sunt soția lui, confirmă ea.

El își reținu respirația.

– Pot să vă întreb când v-ați căsătorit cu Fordyce?

– Rex și cu mine ne-am căsătorit la Londra acum doi ani.

Îi puse un certificat în mână. Nicholas, cu gândurile răvășite, se uită la el. Arăta în regulă. Reginald Vivien Fordyce… Poppy Jackson, registrul oficiului stării civile din Marylebone, luna iunie, anul 1950. Acum doi ani. Îi înapoie documentul, cu mâna tremurând.

Așadar, licheaua de Fordyce era bigam. Această Poppy, și nu Sara, era soția lui.

Prin urmare, Sara este a mea, se gândi Nicholas cu emoție… Dumnezeule, este a mea; căsătoria noastră este legală, dacă acesta este adevărul.

Cât de adevărat era avea să afle la foarte puțin timp după aceea. Olive Amberley urma să regrete după-amiaza când se întorsese la vilă, în compania fratelui ei. Rex îi trimisese o telegramă, spunându-i că dorește să vină la ea o săptămână și se dusese veselă să-l întâmpine.

Dar nici fratele, nici sora nu zâmbeau când intrară în salonul vilei unde Nicholas aștepta împreună cu femeia cu ochi căprui și părul cârlionțat care-i era foarte cunoascută lui Rex. În momentul în care intră, Poppy se repezi la el:

– Iată-te în sfârșit, Rex… ți-am dat de urmă nu? Ai crezut că scapi de mine cu o mică bigamie, nu?

Rex Fordyce se făcu alb ca varul la față și Olive la fel. Nicholas se duse spre Rex.

– Ai acuzat-o pe Sara de bigamie. Dar nu cred că te vei simți prea bine la închisoare.

– Nu e adevărat. Nu sunt bigam. Am părăsit-o pe Poppy, știu. Dar nu m-am căsătorit cu altcineva.

– Atunci, cum rămâne cu Sara? întrebă Nicholas.

– Nu m-am căsătorit niciodată cu Sara.

– Rex! țipă Olive.

– Stai liniștită, Olive, interveni Nicholas. Adevărul, Rex, spune adevărul, de data asta.

Fordyce se prăbuși și recunoscu totul. Olive leșină, dar nimeni nu-i dădu atenție.

Nicholas smulse cuvânt după cuvânt urâta poveste de la Rex. Și în timp ce asculta, îl cuprindea groaza. Își dădu seama cât de îngrozitor greșise față de Sara. Căsătoria de la Paris nu avusese loc niciodată. Certificatul fusese falsificat. Și Olive îl plătise pe Rex pentru a pretinde că Sara este soția lui.

Totul era atât de josnic încât îi făcea silă. Cum putuse oare să creadă? Cum putuse să se gândească la o asemenea duplicitate?

Îi aruncă o privire Olivei și ieși din vilă. Ea alergă după el, suspinând.

– Nick, Nick, vino înapoi. Am făcut-o pentru că te iubesc, Nick!

El nu ascultă, nici măcar nu întoarse capul. Nu voia s-o mai vadă pe Olive și ea știa acest lucru.

Nicholas se duse la hotel. Era copleșit de un sentiment îngrozitor de vinovăție. Sara era nevinovată. Spusese adevărul tot timpul și el fusese crud și brutal, crezuse toate ticăloșiile pe care cei doi le spuseseră despre ea. O alungase. Când își amintea noaptea când o păcălise ca să se urce în tren cu Fordyce, era atât de rușinat, încât abia putea să se suporte.

Trebuia s-o găsească, s-o caute și să cadă în genunchi în fața ei. Era încă soția lui, slavă Domnului!

Din acel moment, Nicholas Pelham nu lăsă nici o piatră necălcată, scotocind toată Veneția, Italia în căutarea soției lui.

Și destul de ciudat ca să fie adevărat, asemenea lucruri se întâmplă uneori, ultimul loc în care își închipuise că se găsește era hanul Valanese. O căută la Veneția, la Roma, la Florența, în Anglia. Se duse la Londra și căută să dea de urma ei. Era sigur că se dusese acolo. Dar nu-i dăduse adresa de acasă.

Disperat, Nicholas se întoarse la Veneția.

Vara trecuse, apoi iarna. Era primăvara altui an. Nicholas Pelham îmbătrânise, tâmplele îi albiseră, de la revelația pe care o avusese la vila Olivei.

Și pe neașteptate, ca un semn din cer, a primit o comunicare de la banca sa. Doamna Pelham îi scrisese o scrisoare și-i rugase să i-o trimită. În ea, găsi adresa: hanul Valanese. Erau câteva rânduri pe un ton formal de la Sara. Îl întreba dacă-și obținuse libertatea și-i spunea că o dorea la fel de mult ca și el.

Cu un nod în gât, puse scrisoarea pe masă și-și dădu seama cât de aproape fusese de el. Libertatea lui! Doamne, nu o voia! O voia pe ea, iertarea ei.

Își luă pălăria și porni în viteză pe drumul de munte care ducea la Valanese.

Capitolul 17

Sara stătea și cosea la soare, în grădina hanului, sub un copac. Din când în când, își ridica ochii de pe lucrul ei și se uita la boțul de carne din coșulețul de la picioarele ei. Fiul ei – de numai șase luni – fiul lui Nicholas. Cel mai minunat copil din lume, se gândea ea. Îl adorase din momentul în care-l luase în brațe. Se născuse într-o dimineață de februarie, acolo, la han. Raphael, prietenul ei loial și devotat, fusese primul care-i spusese:

– Ai un fiul al tău, mică madonă… și acum ai pentru ce să trăiești!

Sara era profund conștientă de asta. După orele lungi de chin, era o fericire să stea liniștită și să-și țină copilul în brațe. Dar o chinuia durerea că Nicholas nu se afla acolo. Tatăl copilului ei ar fi trebuit să-i sărute și să-i binecuvânteze pe amândoi. Dar nu se afla acolo. Nu va afla niciodată de copilul ei. Presupunea că este cu Olive. Și acest gând îi întuneca fericirea, chiar la ora când se născuse copilul.

Cât de curând, intenționa să se întoarcă în Anglia și spera să găsească de lucru pentru a-și crește copilul. Îi pusese numele de Nicholas Raphael. Primul pentru că era numele tatălui, cel de-al doilea, după doctorul blând, fermecător, care era singurul ei prieten și nașul de botez al copilului.

Nicholas Raphael avea o față de înger, rozalie, moștenise ochii negri ai mamei sale, dar avea părul negru al lui Nicholas. Și mânuțele erau replică celor ale lui Nicholas, cu degete lungi de artist.

Când doctorul Lugatti trecu s-o vadă pe Sara, micuțul Nicholas fusese dus înăuntru să doarmă. Soarele era arzător. Dar Sara era încă afară, sub copac și avea lacrimi în ochi.

– Madona, șopti tânărul doctor când veni lângă ea. Ieri erai numai zâmbete și azi plângi. Te rog, nu fi tristă. Ce te neliniștește?

– Este o prostie, Raphael. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la el.

– O, bărbatul care te-a tratat atât de rușinos. Sigur că nu ți-l poți scoate din inimă.

– Uneori, mă întreb dacă voi reuși vreodată.

– Dar dacă ar fi aici, în acest moment, l-ai alunga după cum merită! exclamă tânărul doctor.

– Da. L-aș alunga. Nu-l voi lăsa niciodată să afle de bebelușul meu. Aș muri dacă mi-ar lua copilul.

– Sara… madona mia știi care sunt sentimentele mele pentru tine. Când vei fi liberă, te vei încrede în mine, te voi proteja întotdeauna pe tine și pe fiul tău. Te iubesc, Sara.

– Te plac atât de mult, prietene, ai fost atât de bun cu mine și cu fiul meu. Dar nu-mi cere dragostea. Toată partea asta din mine e moartă. Nicholas a ucis-o.

El o privi cu tristețe. Cum putea dragostea, pasiunea, să moară în ea? Exista atâta frumusețe și emoție pe chipul ei tânăr. De când născuse copilul, devenise și mai frumoasă, mai matură. Se aplecă și-i sărută mâinile.

– Prietenia mea este a ta pentru totdeauna și dacă îl poți uita pe acest bărbat și să ții la mine.

O femeie de serviciu ieși din han și veni spre ei.

– Signora, spuse fata, un gentleman englez, a venit să vă vadă.

– Cum îl cheamă, Teresa…

– Pelham… Signor Nicholas Pelham, răspunse fata cu oarecare emoție.

Numele o făcu pe Sara să-i bată inima cu putere.

– Dumnezeule! Soțul meu a venit aici! Raphael, ce să fac?

– Ce pot să spun? Tu trebuie să decizi, numai tu.

Sarei i se uscă gâtul. Fața îi era albă ca rochia de in pe care o purta.

– Spune-i domnului să aștepte în hol.

– Si, signora, spuse fata și plecă. Dar Sara strigă după ea:

– Nu spune nimic domnului despre bebeluș. Mă înțelegi? Nici un cuvânt.

– Si, signora, repetă fata, pe un ton surprins.

După ce plecă, Sara se întoarse spre Lugatti.

– Raphael, este îngrozitor. Nu știu ce să spun. Singurul lucru pe care-l știu e că nu-i voi vorbi despre băiat. S-ar putea să mi-l ia.

– Da, s-ar putea, confirmă doctorul. Un om care s-a purtat atât de urât de tine ar putea face orice.

Sara se cutremură. Era o proastă. Chiar și acum, nu putea suporta ca Nicholas să fie criticat. Începu să se întrebe de ce venise. Dacă înaintase divorțul, dacă era într-o relație strânsă cu Olive. Dar nici unul dintre aceste lucruri nu conta. Tot ce știa, era că se afla acum la han. Și la etaj, fiul lor dormea.

Era îngrozită să fie despărțită de acest copil adorabil și adorat, care-i era atât de drag – averea ei cea mai prețioasă. Nick nu-l va avea niciodată pe micuțul Nicholas Raphael, cât va trăi ea.

– Îi voi spune că nu există nici un copil, zise ea. Raphael, mă auzi? Nu vreau să mă mai rănească și mă va omorî dacă va încerca să-mi ia copilul.

– Cara mia, nu te necăji. Ești cât se poate de justificată în ceea ce faci.

– M-a rănit deja destul. Acum trebuie să lupt pentru mine.

Raphael Lugatti o privi cu pasiune.

– Dacă aș putea să te ajut…

– M-ai ajutat mult și poate că azi mă vei ajuta și mai mult. Mă duc să-l văd… dar vreau să stai aici. S-ar putea să vreau să-i spun lui Nicholas…

– Ce să-i spui, draga mea?

– Că tu și eu…

Nu putu termina fraza. Știa în adâncul inimii că nu-l iubea pe Raphael așa cum o iubea el. Dacă o vroia și o rugase să-i permită s-o protejeze pe ea și pe micuțul ei – de ce nu? De ce să nu-i arate lui Nicholas Pelham că-l șterse din viața ei? Fusese atât de crud și de nedrept! Astăzi, îi va arăta cât de puțin însemna pentru ea, cât de puțin conta în viața ei.

În holul hanului, Nicholas Pelham își aștepta soția cu cea mai mare nerăbdare. Când intră și-i văzu corpul zvelt, familiar, sângele îi năvăli în cap. Veni spre ea cu mâinile întinse.

– Sara! spuse el.

Ea nu-i întinse mâinile și pe un ton rece, tăios, îl întrebă:

– De ce ai venit?

Mâinile lui Nicholas îi căzură pe lângă corp. O căutase atât de mult și cu atâta disperare, încât era îngrozitor de dezamăgit de primirea ei. Dar presupunea că era de așteptat să se comporte astfel. O rănise atât de profund.

– Draga mea, nu știu ce să spun, cum să încep. O, Sara, draga mea, am trecut printr-un iad căutându-te.

– Căutându-mă? repetă ea cu sprâncenele ridicate.

– Da, zi și noapte… peste tot, în Italia, în Anglia, prin Veneția, Roma, Londra. A fost un calvar, încercând să te găsesc și nereușind. Și apoi, când am venit la Veneția săptămâna asta, aproape fără speranță, a sosit scrisoarea ta și am reușit să-ți dau de urmă. Sara, de ce n-ai luat legătura cu mine… Spune-mi, unde ai fost?

Pentru o clipă, fu atât de surprinsă încât nu răspunse. Îl privea fără glas. Îl găsi mai slab la chip și vederea părului grizonant era incredibilă.

Era afectată. Dar nu voia să-l lase să vadă. De data asta nu va mai fi o proastă romantică. Deși pulsul îi bătea cu putere și tremura la vederea lui, la sunetul vocii lui, nu-l va lăsa să vadă acest lucru, nici dacă ar muri. O umilise destul.

– Sara, ascultă. Cunosc adevărul. De aceea te-am căutat. Imediat după ce ai plecat, am descoperit toată îngrozitoarea poveste. Nu-ți poți imagina ce rău mi-a părut pentru ce ți-am făcut.

Ea își reținu respirația. Își duse mâinile la gât. Vechiul ei gest familiar, care o făcea s-o doară inima.

– Știi adevărul! Care adevăr?

– Despre tine și Fordyce.

– Ce-ai aflat?

– A apărut soția lui adevărată. Da, draga mea, ar trebui să fiu al naibii de rușinat pentru bănuielile mele, și chiar sunt. N-am încetat să mă blestem. Dar trebuie să încerci să înțelegi lucrurile din punctul meu de vedere, ca și din al tău. În primul rând, cum puteam să-mi închipui că acel certificat de căsătorie era falsificat? Nu-ți poți închipui că cineva poate face un lucru atât de îngrozitor. Fordyce s-a căsătorit acum doi ani în Anglia. Mi-a spus toată povestea. Olive l-a plătit ca să obțină certificatul fals, ca să mă facă să cred ce era mai rău despre tine și să ne despartă. Mă voia pe mine, pentru ea. Sună incredibil, dar este adevărat.

– Înțeleg. La asta ne puteam aștepta de la Rex Fordyce. Cât despre doamna Amberley, a făcut tot ce-a putut ca să mă distrugă.

– Știu asta acum, Sara, sunt teribil de vinovat…

– Nu-ți face griji, îl întrerupse ea cu răceală. Ce mai contează, acum?

– Dar, Dumnezeule, cum să nu conteze? exclamă el. Ți-am făcut un rău îngrozitor. Am fost un orb, un prost. Nu știi cât am suferit!

– Nu era necesar. În definitiv, țineai la doamna Amberley.

– Nu, nu este adevărat. Am încetat să țin la ea din ziua când s-a căsătorit cu Charles Amberley.

– Nu mă interesează. Știu numai că n-ai ținut la mine.

– Sara! exclamă el și încercă să-i prindă mâna, dar ea și-o retrase. Știu că am fost o brută. Dar, pentru Dumnezeu, nu mă respinge. Am ținut întotdeauna la tine și când ai devenit soția mea am ținut mai mult decât îți dai seama. Apoi oamenii aceia abominabili au distrus totul. Când unui bărbat i se pune în față un certificat de căsătorie…

– Desigur, te-au indus în eroare. Dar ți-am spus de nenumărate ori că sunt nevinovată. Asta n-a contat. Cuvintele mele n-au însemnat nimic.

– Sara, mă înnebunești. Merit tot ce spui. Dar, pentru Dumnezeu, fii dreaptă.

– Tu ai fost drept cu mine?

– Nu, am fost odios de nedrept, dar nu fi prea dură, draga mea, nu pot să suport. De luni de zile te caut să-ți spun cât de rău îmi pare și cât de rușinat sunt. Sara, scumpo, încearcă să mă crezi.

Sara înghiți din greu. Fața îi era palidă și palmele umede. Își pleda cauza cu mare pasiune. O, ironia sorții… Nicholas, care obișnuia să aibă deplină stăpânire asupra cuiva, să stea acum în fața ei, umilindu-se, implorând-o să-l ierte. Suferise într-adevăr? Îi privi firele albe de la tâmple. Era încă aceeași persoană charismatică, același bărbat care o atrăsese atât de mult.

– Sara, Olive n-a însemnat nimic pentru mine, adăugă el. Îți jur. Îmi părea rău de ea, până i-am descoperit mârșăvia. Pe tine te-am iubit, Sara, scumpo, te implor să mă crezi.

Dacă ar înceta să-i spună „Sara, scumpo!“ Își încleștă dinții, hotărâtă să nu se lase înduplecată.

– N-ai putut să mă iubești. Altfel ai fi avut încredere în mine, cel puțin ai fi ascultat și punctul meu de vedere. Dar nu mi-ai acordat niciodată ocazia.

– Îmi dau seama acum. Îmi pare teribil de rău.

Sara își puse o mână pe buze, ca el să nu vadă cât de mult tremurau. Apoi Nicholas se apropie și o luă în brațe.

– Sara, pentru Dumnezeu, iartă-mă. Nu-ți cer să mă iei înapoi – dacă nu mă mai vrei. Numai iartă-mă. Nu mă alunga fără să mă ierți.

Confuză, Sara continua să stea în brațele lui. Contactul cu el îi trezi toate emoțiile vechi, tulburătoare. Știa că pasiunea pentru acest bărbat nu murise cu totul și nu va muri niciodată.

Dar devenise puternică și înțeleaptă și nu voia să renunțe la hotărârea de a-l alunga.

– Nicholas, dă-mi drumul.

El se supuse. Tremura din cap până-n picioare și fața îi era lividă.

– Ar trebui să îngenunchez în fața ta. Am fost o brută și o bestie.

– Acum s-a terminat totul.

– Dar nu mă vei ierta?

– Da… dacă asta vrei. Voi încerca să înțeleg… și să te iert.

– Mă urăști, Sara?

– Nu, nu te urăsc.

– Dar nu mă mai poți iubi din nou?

– Cred că cel mai bine e să pleci, să divorțăm.

El se uită fix la ea. Inima lui se prăbuși. Era dificil să-și imagineze că micuța și sensibila Sara era atât de dură. Își dădu seama că se maturizase. Era schimbată. Într-un fel, era mai frumoasă. Avea o grație și o demnitate nouă. Și arăta minunat de bine – bronzată, cu ochii limpezi.

– Va fi cel mai bine să ne despărțim.

– Vorbești serios? Vrei să-ți recapeți libertatea?

– Da.

– Dar de ce? Ce vrei să faci? Ce ai făcut în toate lunile astea?

Roșeata îi ardea obrajii. Ochii ei se uitară în sus. Deasupra, în dormitorul ei, Nicholas Raphael dormea. Ce ar spune bărbatul acesta dacă ar ști despre fiul său? Fiul său, fructul dragostei lor. Dar nu, de o mie de ori nu. Nu-i va spune. Îi va cere să trăiască din nou cu el. Ridică din umeri și spuse:

– Nimic deosebit. Am fost bolnavă, dar sunt mai bine, acum.

El se apropie și-i atinse mâna.

– Sara, nu putem începe din nou?

Dar ea, cuprinsă de revoltă, se întoarse și strigă de la fereastră.

– Raphael!

Nicholas rămase nemișcat. Văzu un italian suplu cu ochii negri, cu un chip blând și fermecător, venind în hol. Sara se duse la el și-l luă de braț. Fața îi ardea și ochii îi erau sfidători.

– Nicholas, zise ea. Acesta este doctorul Lugatti, prietenul meu. Am fost foarte bolnavă când am venit pentru prima dată aici și el m-a îngrijit. Îmi vreau libertatea pentru că aș dori să mă căsătoresc.

Tăcere. Nicholas Pelham simți că i se dăduse ultima lovitură. Parcă Sara îl lovise peste față. Aceasta punea capăt remușcărilor lui teribile și dorinței de a o lua acasă. Acesta era sfârșitul încercării febrile de a fi iertat. Nu mai simțea dragoste pentru el în inima ei. El o omorâse. Era un străin pentru ea. Voia să se mărite cu acest doctor italian.

Lugatti strânse brațul Sarei mai aproape de el. Inima îi bătea cu putere de mândrie. Își ținea capul sus și se uita semeț la Nicholas.

Acesta se înclină scurt și țeapăn.

– Cred că e foarte clar. Te felicit, doctore Lugatti. Cred că știi toată povestea asta nenorocită. M-am comportat ca o brută și ca un ticălos și singurul lucru de făcut este ceea ce dorește soția mea. Se întoarse spre Sara. Îți trimit imediat hârtiile pentru divorț. La revedere, rosti el, apoi se întoarse și ieși din han.

Capitolul 18

Raphael Lugatti era surprins. Nu se așteptase ca soțul Sarei să fie un gentleman. Într-un fel, acest Nicholas Pelham nu lăsa impresia unei bestii și a unui ticălos. Se comportase atât de bine, foarte simplu și corect.

Sara stătea nemișcată. Ochii ei mari și negri priveau în gol. Îl privi pe soțul ei urcându-se în mașină și închizând portiera. Tremura, ca și cum i-ar fi fost frig. Îl alungase pentru totdeauna. Era ultimul lor rămas-bun. Spusese că singurul lucru de făcut era ceea ce dorea ea, să-i trimită hârtiile de divorț.

Cu siguranță se purtase foarte bine, azi…

Putea încă să simtă brațele care o cuprinseseră când îi ceruse să-l ierte. Vocea lui șoptind: „Sara, scumpo". Ce chin și plăcere fusese acest nume pentru ea în primele zile ale dragostei lor. Cât îl adorase! Și-l alungase pentru totdeauna, cu mândrie și amărăciune. Și sus se afla micul fiu despre a cărui existență el nu știa nimic.

Începu să se întrebe dacă nu făcuse o mare greșeală, dacă chiar vrusese să-l alunge.

Încercă să-și șteargă din minte figura lui răvășită, părul grizonant, vocea lui imploratoare, pasiunea cu care spunea:

– Sara, scumpo, iartă-mă!

Apoi simți brațele lui Raphael ținând-o cu tandrețe și blândețe.

– Carissima… Sara… este adevărat? Mi te încredințezi mie când vei fi liberă?

Ea își ridică privirea. Și când Raphael o văzu, speranțele lui arzătoare muriră. Pentru că o iubea atât de mult, înțelese imediat că nu va fi alui. Nu vedea dragoste pe fața ei, ci numai tristețe și nesiguranță.

Mai aparținea încă acelui bărbat pe care-l alungase. Raphael Lugatti știa asta.

Dar nu spuse nimic. Și când Sara își ridică fața spre el și zise:

– Ești atât de drăguț cu mine. Sărută-mă, Raphael… el o sărută cu delicatețe pe frunte. Apoi, ea izbucni în lacrimi și plânse amarnic în brațele lui.

Raphael o lăsă să plângă. Mai târziu, când se mai liniști o duse înapoi în grădină o așeză pe un scaun, luă și el loc lângă ea, ținându-i una din mâinile fierbinți între degetele lui reci.

– Madonna, ești sigură că dorești ca soțul tău să înainteze divorțul și să devii soția mea?

– Da, sunt sigură. Dacă mă vrei.

El sărută mâna pe care o ținea.

– Adorissima, zise el cu o voce răgușită. Știi cât de mult te vreau. Dar trebuie să fii sigură că mă vrei și tu.

Se agăță de degetele lui, ca și cum i-ar fi fost teamă de ea, de slăbiciunea ei, de acele gânduri care-l petrecuseră pe Nicholas când plecase.

– Da, da, afirmă ea cu vioiciune. Te vreau, Raphael. De îndată ce voi fi liberă, mă căsătoresc cu tine.

Dar Raphael nu era convins. O iubea prea mult ca să se înșele.

Timp de o săptămână lucrurile rămaseră neschimbate. Sara stătea la hanul Valanese și aștepta să-și recapete libertatea. Dar, timp de o săptămână, nu auzi nimic de Nicholas.

A fost o săptămână neliniștită și nefericită pentru Sara. Simțea că nu se petrece nimic. Singurele momente de încântare erau cele pe care le petrecea cu fiul ei.

Nicholas îi spusese, înainte de a se despărți, că va insista să primească cel puțin o treime din venitul lui după divorț. Îi spusese că va fi depus la bancă, fie că-l va folosi sau nu.

Mândria Sarei o făcuse să hotărască să muncească pentru a se întreține. Poate că va folosi o parte din banii lui Nicholas pentru fiul ei, pentru educația pe care acesta o merita.

Mai era familia ei din Ealing, la care trebuia să se gândească. Sara ținuse legătura cu ei cât stătuse la han. Știau de căsătoria ei neașteptată și de nașterea copilului. Dar nu le spusese nimic despre dezastrul care se abătuse asupra ei după căsătorie. Credeau că e deplin fericită. Le spusese că soțul ei era pictor, că lucra la Veneția și că nu putea veni încă să-i vadă.

Avea de gând să se ducă la Ealing îndată după divorț. Raphael Lugatti putea merge și el și dacă încă o mai voia, va deveni soția lui…

Avea cel puțin satisfacția că lucrurile mergeau mai bine acasă. Tatăl ei găsise de lucru și Mary se ma înzdrăvenise. Îndată ce va ajunge acasă, Sara intenționa să facă tot ce putea pentru sora ei plăpândă. Pentru Mary va folosi din banii lui Nicholas, dar nu pentru ea.

Tăcerea lui Nicholas o îngrijora și o speria. Începu să se întrebe ce se întâmplase cu el.

Cu Nicholas nu se întâmplase nimic, în realitate. Era foarte singur. Nu putea întreprinde nimic în privința divorțului. Se mistuia de dor după Sara și spera într-o nouă șansă de a o recâștiga.

Luase chiar apartamentul pe care-l avusese înainte la Medeci. Nu știa de ce, dar poate ca să se tortureze. Acolo, totul era neschimbat și-i amintea dureros de Sara. Numai ea și lucrurile ei nu se mai aflau acolo.

Nu era atât singurătatea, ci agonia geloziei îl chinuia acum. Era obsedat de ea de când se întorsese de la hanul Valanese. Nu-și putea alunga din minte imaginea Sarei ținându-l de braț pe doctorul acela italian.

Sara era îndrăgostită de Lugatti și el de ea.

Ei da, era greșeala lui, reflectă Nicholas, meditând la cele întâmplate. O pierduse datorită neîncrederii lui oarbe. Trebuia s-o fi crezut pe ea și nu ce spusese lumea. Îl chinuiau remușcările când se gândea la aceste lucruri.

Ce teribilă și neîndurătoarea era dragostea și viața.

Avu o imagine despre cum era acum. Într-un fel, înflorise. Și era de presupus că pentru Raphael Lugatti. Ce altceva îi putuse oferi o frumusețe atât de matură, de strălucitoare?

Era chinuit de gelozie. Dar se hotărâse să-i acorde libertatea pentru că i-o ceruse și era ultimul serviciu pe care i-l putea face.

Nu se putea odihni și nici să doarmă. În noaptea după scena de la han, cutreierase toată Veneția. Rănit de frumusețea și splendoarea orașului în care începuse s-o iubească pe Sara. Dar n-o iubise suficient.

O italiancă drăguță, cu ochi negri, atrasă de englezul frumos cu ochii nefericiți se opri și-i vorbi:

– Mă luați la o plimbare cu gondola, signor? șopti ea, invitându-l. Este o noapte pentru iubiți. Sunteți singur și la fel sunt și eu.

Nicholas o privi. Avea buze roșii, tentante și un corp grațios. Dar el voia o singură femeie. O englezoaică zveltă, cu ochi negri catifelați și păr blond argintiu.

Clătină din cap.

– Mă duc acasă, signorina, noapte bună, îi răspunse el amabil și merse mai departe.

În timpul acestei săptămâni chinuitoare, nu reuși să comunice cu Sara sau să-i trimită hârtiile de divorț. Ca un suflet pierdut, hărțuit și nefericit, rătăci prin Veneția.

Între timp, la hanul Valanese necazul se abătu asupra Sarei.

Micuțul ei, adoratul Nicholas Raphael se îmbolnăvi. La început, Lugatti diagnosticase o criză de febră, datorată creșterii temperaturii și apariției dinților. Dar boala deveni mai acută. Pierdea în greutate, nu mânca și deveni palid.

Sara era înnebunită.

– Ești un doctor bun, Raphael. Poți să-l vindeci, trebuie!

– Da, îl voi face bine, cara mia, o asigură Raphael.

Au trimis după o soră medicală de la clinica din Roma, unde Raphael își luase licența. Această fată, Viva Heyes, îngrijise câteva cazuri pentru el. Era pe jumătate englezoaică și avea o educație engleză. Dar locuise în Italia, cu mama ei italiancă de la opsprezece ani și urmase cariera de soră la spitalul de copii. Era o persoană fermecătoare și inteligentă. Sarei îi plăcu imediat și admirația era reciprocă.

Lui Raphael îi plăcea și o admira pe tânăra soră care vorbea italiana fără greșeală. Avea un păr frumos blond, care semăna cu al Sarei și ochi negri, lucitori, pe care-i moștenise de la mama ei. Era de înălțimea Sarei și avea aceeași culoare a obrajilor. Dar nu se gândise serios la ea și nici nu visase că era îndrăgostită de el. Se concentrase în întregime Sarei și fiului ei.

De când Sara îi promisese că se va căsători cu el, Raphael era îngrijorat. Era convins în sinea lui că încă își iubea soțul. Nu putea suporta gândul ca Sara să facă o greșeală. În cele din urmă, veni momentul când îi puse sentimentele la încercare.

Micuțul Nicholas era palid și prea liniștit și, pentru imaginea tulburată a Sarei, era foarte bolnav. Raphael era neutru, dar trebuia să admită că exista o posibilitate ca bebelușul să nu supraviețuiască.

Cu buzele albe, Sara se uită la el.

– O, Dumnezeule, nu… nu… Nu vorbești serios.

– Există pericolul, Sara, deși sunt plin de speranțe. Dar dacă se va întâmpla? Ce facem cu tatăl copilului?

Inima Sarei bătea să-i spargă pieptul.

Da, ce se întâmpla cu Nicholas? Ar fi trebuit să-i vorbească despre existența fiului lor? Să trimită după el? Nu aici era locul lui, când fiul lor era atât de bolnav?

Sarei nu-i trebui multă vreme să ia o hotărâre.

– Da… îi răspunse lui Raphael, trebuie să trimit după Nicholas.

– Carissima, îți apreciez sentimentele. Da, trimite după tatăl copilului. Ce pot face să te ajut? Pot telefona de la mine de acasă la el la hotel?

– Da, dacă vrei. Nu-i spune de copil. O să-i spun eu. Spune-i că vreau să vină.

Raphael Lugatti încuviință din cap. Sara avea nevoie de Nicholas. Era sfârșitul, pentru el, se gândi. O dată ce Nicholas Pelham va ști că avea un copil, n-o va mai lăsa pe Sara să divorțeze de el.

Raphael luă mâinile delicate ale Sarei și le duse la buze. Sărutul fu atât de cald încât îl privi surprinsă.

– Ce este? șopti ea.

Dar el clătină din cap fără să răspundă nimic și o părăsi.

Ea se duse în camera unde se afla copilul și se uită la soră. Știa că Viva Heyes îl adora în taină pe Lugatti. Scoase un suspin de amărăciune.

„Ce tragedie e viața, se gândi. A iubește pe B. B iubește pe C. C iubește pe D. Și astfel, cineva iubește fără speranță pe cineva."

Apoi se uită la chipul adorabil al fiului ei.

– O, soră, soră, zise ea sufocându-se. O să moară?

– Nu, sigur că nu, răspunse Viva cu blândețe. Există toate șansele să trăiască, draga mea.

Micuțul părea că ațipise. Nervoasă și neliniștită, Sara rătăcea prin grădină. Soarele apunea. Privi spre Veneția. Romantica Veneție. Povestea ei de dragoste fusese o capcană și o deziluzie.

Se prăbuși pe un scaun și-și ascunse fața în mâini. Se simțea atât de obosită.

– Nu trebuie să fiu cinică. Vreau să-mi păstrez romantismul, visurile mele, credința în iubire, pentru el. O, Dumnezeule, de ce m-a rănit atât de rău, Nick, de ce a ucis tot ce era în inima mea?

În câteva momente, poate va fi aici. Se va afla din nou față în față cu el. Va trebui să-l privească din nou cu răceală și indiferență. Era tatăl lui Raphael Nicholas și va afla curând acest lucru. Nu-i va împărtăși niciodată că adora acest copil nu numai pentru că era copilul ei, ci pentru că era al lui.

Când sosi Nicholas, se întunecase. Auzind zgomotul motorului, Sara știu imediat că era Nicholas. Recunoscu mașina. Era aceeași mașină cu care o adusese la han prima oară.

Nicholas întrebase tot drumul:

– Sara este bolnavă?

Lugatti răspunse evaziv și Nicholas era uimit și nerăbdător. Îi era teamă că i se întâmplase ceva Sarei.

Apoi o văzu pe Sara în prag și știu că era în ordine. Îi aruncă o privire. Arăta palidă și zveltă într-o rochie gri de șifon fără mâneci.

– Ai trimis după mine? Ce s-a întâmplat? Doctorul a fost foarte misterios, n-am putut obține nimic de la el.

Ea intră în han și Nicholas o urmă.

Sara îl înfruntă cu o nervozitate evidentă. Nu știa cum să înceapă, ce să spună. Se temea de o scenă.

– Ce este? Nu te teme de mine, Sara.

Ea își drese glasul

– E teribil de greu. Dar a trebuit să trimit după tine.

– Da? De ce?

– E dreptul tău să fii aici. Inima îi bătea să se rupă și obrajii îi ardeau. Refuză să-i întâlnească privirea pătrunzătoare.

– Dreptul meu? Dar de ce? întrebă el uimit.

– Nu ți-am spus când ai fost aici. Atunci am considerat că nu trebuie să-ți spun. Dar acum trebuie să știi. Am un copil – un fiu – fiul tău. Este bolnav, foarte bolnav și doctorul a apreciat că ar trebui să vii.

– Doamne Dumnezeule, ai un copil? Vrei să spui că avem un fiu? întrebă el uluit. Scoase o batistă și-și șterse fruntea. Avea un copil – un fiu – și nu știuse nimic, nici nu visase. Sara, care părea ea însăși un copil, era mamă, adusese pe lume un copil fără ca el să știe și păstrase secretă nașterea lui.

– Știi că eram bolnavă când te-am părăsit. Dar n-am știut până târziu că urma să am un copil. Am zăcut bolnavă două luni aici, cu o cădere psihică nervoasă. Apoi, doctorul Lugatti mi-a spus.

– Dar, pentru Dumnezeu, trebuia să-mi fi dat de știre… să mă chemi.

– De ce aș fi făcut-o? M-ai alungat, nici măcar nu credeai că sunt soția ta. De ce ți-aș fi spus?

– Dar nu înțelegi, Sara, dacă mi-ai fi spus de copil, aș fi venit la tine – cel puțin mi-aș fi făcut datoria. Nu sunt inuman, o brută care să-și părăsească fiul și mama lui.

– Nu, sunt sigură de asta. Dar ai crezut că sunt o vânătoare de bani – o bigamă. M-ai alungat. De ce să mă mai umilesc spunându-ți de copil? N-am vrut să mai risc alte cruzimi și insulte.

– Pentru Dumnezeu, ajunge, Sara. Nu mă mai tortura. O, Doamne te-am căutat pretutindeni, în timp ce tu te aflai aici, atât de aproape!

Se întrerupse. Sara putea să-și dea seama cât suferea. Dar nu-i dădu nici un semn că-i era milă de el, însă vocea ei se îmblânzi puțin.

– Să nu mai scormonim trecutul. Copilul meu – al nostru – este bolnav și locul tău este aici cu mine.

– E greu de crezut, zise el. Fiul meu. Sara, nu știi ce înseamnă asta pentru mine. Nu mi-a trecut niciodată prin minte. Dumnezeule, cât de brutal și de indiferent trebuie să-ți fi părut! Când am venit la tine zilele trecute, trebuia să-mi fi spus.

– De ce?

– Sunt tatăl copilului, în definitiv. A fost o greșeală din partea ta, Sara.

– De unde să știu că n-ai fi încercat să mi-l iei? Îl ador, e lucrul cel mai scump pentru mine. Cum să știu că nu mi l-ai fi luat?

Apoi, adăugă cu o voce tremurândă:

– Vino să-l vezi.

Nicholas o urmă în tăcere în camera de sus. Când ajunse să-și vadă copilul, încercă o emoție extraordinară. Îi plăcuseră întotdeauna copiii. Era minunat și tulburător să se uite la acel copilaș și să-și dea seama că era al lui. Putea să vadă asta, să-și vadă propriile trăsături. Părul negru și ochii minunați ai Sarei.

Nicholas îngenunche și-i luă una din mânuțele încleștate.

– Micuțule, zise el cu vocea răgușită.

Sara își punea o batistă la buze.

– Micuțul meu, continuă el să repete. Apoi ridică ochii și întrebă: cum îl cheamă?

– Nicholas-Raphael – Raphael după doctorul care a fost nașul și este prietenul meu foarte bun.

– Înțeleg, zise Nicholas.

Lugatti intră în cameră. Se gândea cu tristețe: „Sunt împreună – mamă, tată și copil… așa cum trebuie să fie“.

Sara se uită la prietenul ei.

– Spune-mi adevărul, Raphael. Copilul meu o să moară?

– Nu, răspunse Raphael încet și foarte convins. Va trăi, Sara. Situația s-a îndreptat. Din seara asta, se va simți tot mai bine.

Nicholas se ridică. Era roșu la față.

– Sunt vești bune, doctore.

Sara izbucni în plâns și ieși în grabă din cameră. Nicholas se uită din nou la fiul său și se duse în camera Sarei. Ea stătea pe pat și plângea. Îl durea inima pentru ea. Îl copleși vechea iubire, dar nu îndrăzni s-o atingă sau să spună vreun cuvânt de dragoste pentru că simțea că este încă un străin, el care fusese totul pentru ea.

– Sara, i se adresă totuși, pot vorbi cu tine?

Ea ridică privirea cu ochii scăldați în lacrimi.

– Da. Ce ce?

– Lugatti e convins că fiul nostru va trăi. Trebuie să-i mulțumim pentru asta lui Dumnezeu. Dar nu pot pleca acum și să accept divorțul. N-ar fi cinstit și drept față de copilul nostru. Trebuie să ne gândim la el, acum. E băiat. Are nevoie de un tată. Cred că te poți bizui pe mine să fiu un tată decent pentru el, indiferent ce crezi despre mine. De dragul lui, Sara, ar trebui să rămânem împreună.

Ea rămase tăcută, reflectând. Știa că are dreptate. Nicholas-Raphael era băiat și un băiat avea nevoie de un tată mai mult decât de o mamă. Trebuia să fie de acord cu Nicholas; știa că va fi un tată bun pentru fiul lor. Pentru acest motiv îi cerea să rămână soția lui. Nu pentru că încă o mai iubea. Dragostea murise. Răspunse cu o voce tremurândă:

– De dragul copilului, poate că ai dreptate.

Inima lui tresări:

– Te întorci la mine cu fiul nostru, Sara? Îl vei părăsi pe Lugatti? Dacă ești de acord, te duc înapoi în Anglia. Micuțul o va duce bine în Devonshire pe timpul verii.

– Foarte bine.

– Până atunci, veți veni amândoi la Veneția, la hotelul unde am stat înainte?

Obrajii Sarei se îmbujorară. Acel hotel, o Doamne, prin câte trecuse acolo, de la fericire la tristețe și disperare! Nicholas adăugă:

– Nu-i nevoie să-ți mai spun, Sara, că nu-ți voi cere să trăiești cu mine ca soția mea. Vom împărți doar casa mea, de dragul copilului.

Sara se întoarse, cu obrajii arzând.

– Îți mulțumesc.

***

După câteva zile, Sara și băiețelul ei părăsiră hanul Valanese cu mașina trimisă de Nicholas să-i aducă la Veneția. Îndată ce copilul va putea să călătorească, se vor întoarce în Anglia.

Între Raphael Lugatti și madonna lui totul se sfârșise. Dar tânărul doctor își dăduse seama îndată ce Sara trimisese după soțul ei și suportă destul de bine dezamăgirea. Când își luă rămas-bun de la Sara, nu-i arătă cât de mult suferea.

– Încearcă să fii fericită, să începi o viață nouă, cara mia. Și gândește-te la mine ca la prietenul tău.

– Mă voi gândi la tine ca la cel mai bun prieten, Raphael. Și cândva, va trebui să-ți vezi finul. Vom mai vizita Italia, cu siguranță. Dar nu-mi cere să fiu fericită. Nu este posibil.

După plecarea Sarei, doctorul Lugatti își luă rămas-bun și de la asistenta sa.

– Îmi pare atât de rău, spuse ea. Am sperat că-ți vei găsi fericirea cu doamna Pelham…

– Mulțumesc, este amabil din partea ta. Dar speranța asta a murit.

Apoi, văzu că ea plângea și o întrebă în italiană:

– Copila mea, de ce plângi?

Viva Heyes nu răspunse. Încurcată, își întoarse capul blond. Și bărbatul înțelese. Într-un fel, asta îi aducea o consolare stranie. Îi plăcuse întotdeauna tânăra soră care semăna atât de mult cu Sara, cu părul ei blond și ochii negri.

– Aș vrea să te văd cândva, în afara treburilor de spital.

***

Sara ajunse la hotelul din Veneția. Micuțul Nicholas, arătând mult mai bine, dormea în brațele dădacei. Sara coborî din gondolă ca în vis. Era din nou la Veneția, orașul visurilor. Și în inima ei, vechea sete de dragoste.

Dacă cel puțin lucrurile ar sta altfel! Dar ea și Nicholas vor duce vieți separate. Vor împărți căminul numai de dragul băiatului.

Liftul îi duse la primul etaj unde se afla apartamentul atât de cunoscut. După ce-și sărută copilul, îl lăsă în grija bonei. Apoi deschise

ușa salonului, încercând să nu se gândească la cât de mult îl iubise pe Nicholas cu un an în urmă.

„O, Doamne, ajută-mă să uit", își spuse ea.

Rămase în prag, încercând să se liniștească, deoarece tremura. Apoi auzi vocea lui Nicholas:

– Bună. Da, vorbește, Olive. Te aud.

Sara își duse o mână la gură. Nicholas vorbea cu vechea ei dușmancă, Olive Amberley. Și doar în urmă cu câteva zile îi spusese că nu vrea s-o mai vadă pe Olive. Rămase acolo, încremenită, ascultând. Vocea lui Nicholas continua, punctată de tăcere:

– Da… ascult. Îmi pare rău că ești atât de bolnavă…da, îi voi spune Sarei. E cu mine, da. Nu, nu înțelegi. Mă urăște, nu mă va ierta, dar aș da orice pe lume să uităm trecutul. Nu, cum te poți aștepta să ne ierte pe vreunul dintre noi?

Pulsul Sarei zvâcnea. Era ultimul lucru pe care se așteptase să-l audă și simțea o exaltare ciudată.

– Da, se auzi vocea răgușită a lui Nicholas. Mulțumesc. Îi voi transmite. Dar mă tem că n-are rost. Nu mă va ierta. La revedere.

Sara intră în încăpere.

Nicholas închise telefonul și se întoarse spre ea. Ochii lui cenușii erau strălucitori și triști. I se păru foarte firesc s-o vadă intrând în acea cameră familiară. Și arăta atât de frumoasă, această nouă Sara maturizată de maternitate, de o mie de ori mai frumoasă decât copila pe care o luase de soție.

– Vino, Sara, o invită Nicholas cu o voce gravă.

– Mulțumesc, spuse ea stânjenită. Copilul și bona sunt în camera lor.

– Copilul e bine?

– Da. Mult mai bine decât a fost zile întregi.

– Mă bucur. Vrei să mergi la tine în cameră?

Făcu semn spre ușa de comunicare.

Inima Sarei bătea cu putere la vederea acelei camere cunoscute, cu patul italian. Nimic nu se schimbase, numai ea și Nicholas.

– Am o cameră într-o altă parte a hotelului, adăugă el în grabă.

– Înțeleg, zise Sara.

– Vreau să-ți spun că tocmai am primit un telefon de la Olive, de la Paris…

– De la Paris?

– Da, este foarte bolnavă, dar a putut să vorbească totuși cu mine.

– Ce-a spus?

– Are cancer, biata de ea. E îngrozitor de bolnavă. A apărut îndată ce a plecat din Veneția, cu fratele ei. Simțindu-și sfârșitul aproape, a vrut să-mi spună că ești complet nevinovată, Sara. Te-a rugat s-o ierți.

– Bineînțeles, răspunse Sara și adăugă, cutremurânduse: cancer – ce îngrozitor! Biata doamnă Amberley.

Nicholas făcu un gest de disperare.

– E intolerabil, izbucni el. Moare, vreau să-ți amintesc acest lucru. Dar s-au purtat atât de condamnabil, ea și fratele ei.

Palidă și nemișcată, Sara se uita pe fereastră.

– S-a terminat… acum știi adevărul?

– Da, dar nu mă poți ierta și găsesc acest lucru insuportabil. Mă urăști.

– Nicholas… dacă-ți spun că nu te urăsc, te vei simți mai bine?

El o privi disperat.

– Dar mă urăști. Știu asta. Ai venit la mine de dragul copilului.

– Nicholas, până acum nu mi-am dat seama că mă vrei înapoi de dragul meu. Am crezut că vrei să vin numai pentru copil.

– Nu… Te-am vrut pe tine… Mi-am dat seama ce mult țin la tine de când ai plecat. Și acum, ești mama copilului meu. Îmi ești cu atât mai dragă. Dar nu mă chinui. Nu mai pot suporta.

Încercă să treacă pe lângă ea. Toată ființa ei se înfioră când își dădu seama că era sincer, că o iubea cu adevărat. Cu o mișcare rapidă, puse o mână pe brațul lui.

– Nu pleca, șopti ea.

El o privi fără să-i vină să creadă. Apoi, când văzu că ochii ei negri erau umezi și o simți cât tremură, o luă în brațe.

– O, Sara, scumpa mea, iubita mea!

– Mă iubești, mă iubești cu adevărat, Nicholas?

– Te ador și te vreau mai mult decât orice pe lume.

Ea își scoase pălăria și o aruncă pe podea cu un oftat adânc.

– O, Nick, și eu te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Ține-mă lângă tine și nu mă mai lăsa să plec!

El își apăsă buzele pe părul ei blond, și o strânse cu putere în brațe.

– Sara, scumpo!

Vechiul nume drag, vechea voce pasionată o emoționă cu totul.

– Dragul meu, dragul meu…

– Iartă-mă, iartă-mi lipsa de încredere și de înțelegere. Iartă-mă, iubito.

– Da, vom lua totul de la început, spuse ea cu sufletul la gură. Micul Nicholas, tu și eu….

Buzele lui le găsiră pe ale ei și se sărutară cu pasiune. Îndrăgostiții pasionați care fuseseră despărțiți un an întreg se regăsiră din nou. Veneția râdea în razele soarelui, orașul romantismului, al dragostei și al viselor care se transformă în realitate.

Sfârșit